

τὸν σιδερέϊον βαθμὸν ἐκράτε δὲ μίαν πλήθος πολλῶν κακῶν.

ΒΑΘΜΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ ψεύδους.

ΚΑΘὺς δὲ πῶς πέφανται καὶ δὲ σίδηρον χυναῖται ἢ σωρία, βίουτο-
 ρώως καὶ δὲ πῶς πολυλογίαν, ἢ τὸν ἀτακτὸν ἢ ἀπειρή γέλω- + ψέδος.
 τα, δὲ ψέδος. Τὸ ψέδος, εἶναι σῆμα ἀφανισμὸς τῆς ἀγάπης. Ἡ Εὐπορ-
 νία.
 δὲ εὐπορία, μία ἀρνήσις τῆς θεῆς. μηδεὶς οὐποῦ φρονεῖ κατὰ εὐπορίαν, ἀλλὰ
 ζῆ πῶς ἢ ἀμαρτία τῆς ψεύδου νὰ εἶναι μικρὰ. ἐπειδὴ δὲ παντοῦμα δὲ
 ἄγιον δὲ σῶμα τῆς περὶ τοῦ δ' ἀδ' ἔδωκεν ἐναντίον ἐβουε τῆς ψεύ-
 δου δὲ ὄφασιν ἢ καταδίκην φοβερωτέραν πρὸς ἐναντίον καθε ἀλλοτῆ καλ. ε.
 πάθους, καθὼς λέγει αὐτὸς ὁ δ' ἀδ' πρὸς τὸν δ'ν. Ἐσὺ θέλεις χαλάσαι
 ὅλους ἐκείνους, ὅπου ὀμιλοῦσι τὸ ψεῦδος, αὐτὸν διαρθρῶσαι βίῳ ἐαν-
 τῶς τῶς. Τί θέλεις πάθει λοιπὸν ἐκεῖνοι ὅπου ἀποσώκοισιν εἰς δὲ
 ψεῦδος ἢ πῶς εὐπορίαν, βεβαιώνοντας μὲ ὄφασιν δὲ ψεῦδος ἢ ἀσπί-
 ταντῆς βῆμι ἐκείνον. Εἶδη ἴνας ὅπου ἐκαυχῶνται εἰς δὲ ψεῦδος
 ὅπου εἶχασιν εἰσέει, καὶ ὑπερήφρονται, φημι τῆς τῶς νὰ κέρνοισι π-
 μῶν, οἱ ὅποιοι κατασπλάζοντας μὲ τὰ μετεωρίσματα ἢ πῶς ἀρ-
 γολογίαν τῶς καὶ ὅποια ἀπειρία ἢ βελιόδη πράγματα, ἐπὶ ἀκινούθῳ
 βῶς ἀκροατῆς τῶς μετανουώτας εἰς γέλωτα ἀτακτοί, καὶ ἐπὶ ζῆ βῆ
 φανίζασιν ἢ ἐχαλοῦνται εἰλεῖ νὰ δὲ ἐκείνους δὲ πένθος δὲ σωτηριώδες
 ὅπου ἦρομαζεν εἰς πῶς μετανουώτας. Ὅποταν μᾶς ἰδῶσιν οἱ δὲ ἴμα
 κες πῶς πρὸς ἀφ' οὗ ἀρχήσῃ ὁ πονηρὸς ἢ χαλεπὸς ἄσπος ἢ ὑψηλῆ-
 τῆς νὰ διηγᾶται τέτοια κρομῆ ἢ γελοῖα μετεωρίσματα, νὰ δὲ ο-
 κιμάζωμῳ νὰ φεύωμῳ δὲ πῶς ἀκροασίντῶς ὡσθὲν δὲ μίαν ἀρρω-
 σίαν λοιμικίαν, τότε λοιπὸν δὲ νὰ μῶν αἰσχωρήσωμῳ, πάχουσι νὰ
 μᾶς βῆ πατοῦσι μὲ δὲ ὅ πῶς λογιμοῖς, ἢ ὑποβάλλοντας μᾶς νὰ
 μῶν λυπτῶμῳ ἐκείνον ὅπου τὰ διηγᾶται. ἢ νὰ μῶν δὲ εἰξωμῳ βῶ
 ἐαυτοῦς μᾶς πῶς βῆλα βεῖς ἢ θεοφιλες ἔροισι ἀπὸ ἐκείνους ὅπου βῆ-
 σκουμῳτα εἰς πῶς διήγησιν πρὸντες. Ἀλλὰ σὺ τότε πρὸς βῶς μῶν
 καὶ μηδὲν ἀργῆς. εἶδὲ μῶν, εἰς τὸν κερὸν τῆς περὶ σὺχῆς σου, θέλεις
 φαντάζεσθαι ἢ τυπῶνις νοήματα καὶ ἐνθύμησες βελιῶν, τὸ ὅποῖον
 λέγει πρᾶγμα εἶναι ἀπειρον καὶ ἐπιζημιώδες εἰς τὸν μοναχὸν, ἢ ἀπῆροσει
 τῆς θεοῦ. Μῶν φύγις μόνον, ἀλλὰ καὶ χάλα καὶ χάριζε βῶσε βῶς

ἐκεῖνο τὸ πονηρὸν ζωέδριον ἢ ζωομιλίαν τῆν μετεωρίζονταν, φέρωντας εἰς δ' μέσον τῶν σιθύμησιν τῆ θανάτου, ἢ τῆς κρίσεως. Ἀλλὰ τί κέλλιον εἶναι εἰς τῆτο εἶδηρον νὰ ἐλεγχεῖς ὀλίγον δὲ κενὸ δόξος, καὶ τέτοιας λογίς νὰ ὑρεθῆς πρόξενος ψυχικῆς ὠφελείας εἰς πολλοῦ, κἀμραντῆς ζωῆ νὰ ἀναχωρίζουῶν ἀπὸ τὰ σφάλματα, πρᾶ μὲ αἰωφελῆ εἰσιωπῶν νὰ ζημιώνης ἢ πολλοῦ μὲ τῆ λόγου σου. Ἡ ὑπόκρισις, εἶ) πολλαῖς φοραῖς μικτέρα, ἢ ὑπόθεσις τῆ ψύδωσ. δὲ τῆτο πινὲς ἀποφασίζουσι λέγωντας πᾶς ἢ ὑπόκρισις δὲν εἶν' ἄλλο πρᾶ μία μελέτη ἢ δημικρῶς τῆ ψύδωσ, ἢ ὅποια ἔχει κἀλλημῶν ἢ συμπεπλεγμῶν μὲ τῆ λόγου τῆς τὸν ὄρκον. Ἀλλὰ τί ὀ υποκριτῆς ἢ ξεξέχθ' δόξαν ἢ κῆ μὲν ἀπὸ ζωῆ ἀνθρώπου μὲ εἶ νὰ φαίνεται πᾶς εἶναι δικαίος. ἢ ἄλλο λαλεῖ μὲ τῶν γλῶσσαν, καὶ ἄλλο ἔχει εἰς τῶν καρδίαν ζω. Ὅποιοις ἀπὸ κησεν εἰς τῆ λόγου του τὸν φόβον τῆ θεῆ, δὲ ζοῖτευσε παντελῶς καὶ ἐχωρίσθ' ἀπὸ τὸ ψύδωσ, ἔχοντας μέσα του εἶνα κριτῶν δικαίον ἢ ἀδωροδ ὀκητον, τῶν ζωείσθ' ἢ του, εἰς τῶν ὅποιαν δὲν ὑρίσκειται περὶ εἰσωποληφία καμία. Καθῶς εἰς ὅλα τὰ παθη γνωρίζουμν τῶν διαφορᾶν τῆς βλάβης ὀποῦ δίδουσιν, ἐτζη καὶ εἰς δ' ψύδωσ, εἶ εἶνα εἶναι χειρότερον ἢ πλεᾶ βαρύτερον ἀπὸ εἶ ἄλλο κατὰ τᾶς διαφορᾶς αἰτίας, καὶ ζω ἔσποιο. δὲ τί ἀλέως κρινεται ἐκεῖνος, ὀποῦ δὲ φόβον κλάσεως ἢ θανάτου, ψύδεται. ἢ ἀλέως ἐκεῖνος, ὀποῦ χωρὶς νὰ φοβάται κανὲνα κίνδυνον, ψεύδεται. ἄλλος ἐψύδωθ' δὲ φορῶν ἢ σπατίλλω, ἄλλος δὲ νὰ πρᾶκνήσθ' γέλωτα εἰς ζωῆ πρῆσῶτας. καὶ ἄλλος εἶνα νὰ ὀπιβουλεύσθ' τὸν ἀδελφόν του, ἢ νὰ τῆ κἀμη κακὸν. Μὲ τᾶς κλάσεσ' καὶ ἡμωρίαις ὀποῦ δίδουσιν οἱ ἀφσίτες ἢ οἱ κριτᾶι εἰς τοῦ ψεύσεσ, καὶ μάλιστ' εἰς τοῦς ὀπόρκισ, λιάνεται τὸ ψεῦδωσ. ἢ ἀπὸ δ' πλῆθος τῶν ὠφελίμων δ' ακρύων, χαλᾶται ἢ ἀφανίζεται παντελῶς. Καμίαν φορᾶν ὀ ψεύσεσ, ἢ ἐκεῖνος ὀποῦ γίνεται αἴλιος τῆ ψεύδωσ, πεφασίζετα καποιας πεφασεσ οἰκονομικᾶς. ἢ πολλαῖς φοραῖς λογαριάζει δὲ δικαιοσύαις, τᾶς ἀσώλειαις τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀνθρώπος ὀποῦ πλάσσει εἶ ψεῦδωσ, περὶ δὲ Ἀλλὰ μαρτυρίαν τοιαύτης πεφασεως εἶ πρᾶδ' εἰγ χ' μαί τῆς βᾶβ, λέγωντας πᾶς γίνεται μιμητῆς ἐκεῖνης, ἢ μὲ τῶν ἀπὸ λειαν τῶν ἐδικῶν του πρᾶγματεύεται τῶν σωτηρίαν τῶν ἄλλωνῶν. Ὄποταν καθαρὸ δ' ἐμν παντελῶς ἀπὸ εἶ ψεῦδωσ, τότε κἀλόντας μας ὀκημρὸς καμίαν φορᾶν ἢ εἶ μετᾶθ' ὀμν μὲ φόβον. Δὲν γνωρίζει εἶνα βρέφος τὸ ψεῦδωσ, οὔδ' ἢ ψυχῆ ὀποῦ εἶναι σερεμῆν ἀπὸ πωνηρίαν. Εἶ κῆ λ' εἶνος ὀποῦ εἶφραν θῆ εἰς τὸν οἶνον, καὶ σανικῶς του ὀμελογᾶ τῶν ἀλήθειαν

Ὁ σπ. β.
Βασπ. γ.
δ.

θειαν εις κειθε πραγμα. Σ εκεινος οσωου θελη μεθυαη δπο τλω αγια
κατανυξιν, δεν θελη δωυθη να ψωματαυση. Ο ποιος αιβη εις
τητον τον δωδεκατον βαθμον, εχη τλω ριζαν ολονων τρω καλων.

ΒΑΘΜΟΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Περί ακηδίας, ή οποία χαλα τας δυναμεις της ψυχης.

- ε' νας δπο τους κλαδους της πολυλογιας ειναι πολλαϊς φοραϊς και
ε' τωσ, καθως και προπτερα επιπαμυ, και πρωτον της χυνημα, η
ακηδια λεγο. και δια τωτο τω εδ ωκαμυ ε τουτου τλω πρεσπουσαν
και αρμεζουσαν ταξιν εις τλω πονηρα αλυσιδα τρω παθων. Η ακη-
δια ειναι μια αχαμνωση της ψυχης, και μια π'ραλιως τω νοος. κα
ταφρονησις και π'ραθεσησις τρω αγωνων της μοναχικης πολιτειας.
ε' α μισος τω επιγαγελματος οπου εταξε ινας οπιταν εγνηκε μονα-
χος: επιανξια τρω κοσμικων. καταβαλιση τω θεω εις ασπληγχιου
ε' ασπλανθρωπου. Η ακηδια κειμνη να σενεται ινας εις τλω ακροα-
σιν τρω φαλμων αμελης, και εις καθε αλλου τονον με τον νοου. κει-
μνη να γινεται ινας εις τον καιρον της προσευχης, αδσνης η αδωα-
κις: εις το δικονημα σιδερεϊος. εις ε' εργόχειρον αοικνος, εις τλω υπα-
κωλυ, δ' οκιμος. Ο αληθινος υποστακικος, δεν γνωριζει η π'ραγμα
ε' ναι η ακηδια, δια η δπο τα αδητα και ταπεινα π'ραγματα, κει
ναται ε' πεκοπται, και καθορθωνει ε' τανωτα ε' θεη κα. Το κεινοβιον,
ε' ναι ε' ναι απιπαλος και ε' χρος της ακηδιας. μα εις τον ησυχαστω,
ε' ναι μια πανδωτη ε' ποτη (ωξοφισα, οσωου δεν τον αφινει ε' ως θα-
νατου, ε' ως οπου ζη, πολεμα με τω λογου του, ε' ποτε δεν τον αφινει
να ησυχάζει. Η ακηδια σοχαζομνη δ' κελλιον τω αναχορητε, ε' γε-
λασε, και πεσεηζωντας του, εκατοικησε σιματου. Ο ιαξος ε' χει
(ωηθειαν απο ταχυτερου να ε' ποκεπεται τους α'ρρωστω, η η ακηδια
ε' το μοναχο ε' ε' ως ασκηταδες καθε μεσημεριον. Η ακηδια π'ρακι-
να να γινεται ινας ε' σιόδοχος, να δπο δεχεται του ε' σιους, να δετα
ε' π'ρακαλει να γινωται τα ε' εργόχειρα, δια να γινωται αι ε' λεημο-
σιαις. π'ρακινα να ε' ποκεπεται πε θυρε: α οι α'ρρωστω, ε' θυμι-
ζωντας ε' κεινον οσωου λεγει, αδσνης ημω, και ηλθετε πε ε' ε' ρα.
ε' νουθετα α' κωμ να παρχει πνας εις ε' ολυπημεριους, εις τους ολιγο-
ψυχους, ε' εκεινη οσωου ε' ναι η ολιγοψυχος καταπειθει να π'ρακι-
λουμω

Ακιδια
ε' οκ.

Μαθη. κδ.

λούμην τους ὀλιγοψύχους. Ὅποτεν σαθούμην εἰς πρῶτον, μάς
 εὐθυμίζει ἀνὰ γὰρ πρῶτα ἀπὸ μεταβίον τῶ μοναχοῦ, καὶ ἀπὸ
 ἕξω, καὶ κινῶται πάλιν μηχανῶν, δεῖ γὰρ μπορέση μετὰ τὴν λεπτὴν τούτην
 ὑπνοῖα, ἔ μετὰ τοῦ ὀλιγοῦν κενήσῃον, γὰ μάς ὀλιγοῦν ἀλόγως ἢ
 ἀλογος ἀπὸ τῆν πρῶτον ἡμῶν. Τρεῖς ὥρας τῆς νύκτας, ὅπου εἶναι ἡ
 ὥρα τῆς πρῶτον ἡμῶν, εἶναι μεγάλη βουαρά ἔ φό-
 βος εἰς τὸν μοναχὸν ὅπου κρεῖνεται ἀπὸ τὸν δάμονα τῆς ἀκιδίας, ἢ γὰρ
 ἢ πρῶτα, ἢ ἕξω, καὶ ἢ ἕκτα, εἰς ταῖς ὁποῖαις ἢ ἀκιδία τῶ φέρει πόνον
 τῆς κεφαλῆς, συρίγωμι ἔ ἀνὰ τῶν τῆς σομάχου, μὰ ὁπότεν σιμῶ
 ση ἢ ἐνάτη, ἢ ἕκτα, καὶ κελίτερα. Ἐ ὁπότεν βαλθῆ ἢ ἕκτα, πη-
 δ ἄ ἀπὸ τῶ ἕξω, ἢ εὐρίσκειται ἕξω ἀπὸ τῶ κελίον, μὰ ὁπότεν φθάση
 πάλιν ἢ ὥρα τῆς πρῶτον ἡμῶν, ἀρχίζει πάλιν ἔ βαρύνει τῶ καρμῖ. Ἐ ἕ-
 κτα εἰς τῆν πρῶτον ἡμῶν, βυθίζεται πάλιν εἰς τὸν ὕπνον, καὶ πάλιν
 αὐτῆ ἢ ἀκιδία τῶ ἢ ἕκτα ἀπὸ τῶ ἕξω τὸν σῶμα τὸν σῶμα μετὰ τῶν ἢ ἕκτα
 ἀκιδία. Τὰ ἄλλα πᾶθη δυνάμει μετὰ τῶν ἢ ἕκτα ἀρετῶν ἐνά-
 τῶν τῶν γὰρ ἀραρίζονται, μὰ ἢ ἀκιδία, ἀπὸ τῶ ἕξω εἰς ἕξιν καὶ συ-
 νήθειαν, εἶναι τῶ μοναχοῦ ἐνάτος θάλατος ὅπου πωλέχει ὄλα τὰ πᾶθη.
 μία ψυχὴ ἀφρεῖω μὴν ἀνασῆ τὸν νῦν ὅποτεν ἀποθαῖν ἀπὸ τῶ ἀκ-
 ιδίαν. μὰ ἢ ἀκιδία ἔ ἢ ὀκνηρία σκορπᾶ ὄλον τὸν πλάτον τῶ ἀρετῶν.
 Ἐ ἕκτα εἰς τῶ ἕξω καὶ τῶ ἕξω ἀπὸ τῶ ὀκνηρία ἔ θανάσιμα πᾶθη καὶ
 τὰ βαρύνει τῶς κεφαλῆς. ἔς καὶ μὴν καὶ εἰς τῶ τῶ ἕξω τῆς
 ἀναλόγως τῆς μεγαλοπῆτος θυπῶς τὰ ἄλλα πᾶθη, καὶ τῶ ἐκείμα-
 μῶν ἔ εἰς τῶ ἀκιδίαν τῶς ἐκείνῶν, τῶ ἐκείνῶν πρὸς τῶ ἄλλο. ὁμοῦς ἀε
 ἀπὸ τῶ τῶ καὶ τῶ ἕξω. ὅποτεν δὲν εἶν καμὸς ψαλμαδίας, δὲν σαμ-
 τα ἢ ἀκιδία, μὰ ὅποτεν τελειωθῆ ὁ κανόνας, τότε ἀνίστην τὰ ὀκνη-
 ρία, καὶ φούγει ὁ ὕπνος. Εἰς τὸν καμὸν ὅπου φειράζει ἢ ἀκιδία, γνα-
 ρίζονται μετῶν ὅπου βιάζονται δεῖ τῶ βυθίον τῶ ἕξω, δεῖ
 ἢ ἕξω εἶναι πρῶτα γὰρ φειράζει τὸν τὸν μοναχὸν, ὅσον ἢ ἀκιδία,
 ὅποτεν πολεμᾶ μὴ τῶ λόγου τῆς. Σοχάζονται καὶ καὶ θέλεις τῶ ἕξω
 γὰρ πολεμᾶ εἰς τῶ ἕξω πᾶθη, δεῖ τῶ ἕξω ὅπου τῶ ἕξω, δεῖ
 ὀρθοῖ, τῶς καὶ μὴν γὰρ ἕξω τῶ ἕξω πᾶθη εἰς τῶ ἕξω, καὶ ἕπει-
 τα ὅποτεν καθίζονται, τοῦς καταφείθει γὰρ ἀκιδίαν εἰς τὸν τῶ
 γον, ἢ εἰς τῶ ἕξω τῶ κεφαλῆ τῶς. Πάλιν ἐκείνῶν ὅπου εὐρίσκει-
 ται εἰς τῶ κελίον τῶς, τοῦ πᾶθη ἀπὸ τῶ ἕξω πᾶθη καὶ γὰρ πᾶθη.
 λοιπῶν, καταφείθει τῶς τῶς καὶ κτυπήματα τῶ ἕξω. μὰ ἕ-
 κτα ὅπου εἶναι ὀκνηρία γὰρ κελίον τῶ ἕξω καὶ τῶς ἀμαρ-
 τίας

βίας του, ὃν γνωρίζει τί ἐστὶν ἡ ἀκηδία. Ἄς δένεται καὶ ἐπὶ τὸς ὀ τύραν-
 νος, δὲ πάθος λέγω τῆς ἀκηδίας ἐπὶ τῷ εὐδαιμονίῳ τῆς πατριμμάτων, ὅ-
 μως δέρεται ὅσοι ἐ ἐργόχρον. Ὅσοι τῷ συχνίῳ εὐνοίᾳ καὶ μελέτην
 τῆς μελλόντων ἀγαθῶν ἄς κατασύρονται. καὶ πρὶς ἀμύμος ἔμπροσθεν
 εἰς ἐ ἥτοι ἡ γιον τῆς λογισμῶν μέρους τῆς ψυχῆς, ἄς ἐρωτᾶται καὶ θὰς πρέ-
 πει, ἐρωτῶντας τον τοιουδε ζώσως. εἰπέμας ἄ ὀκνηρῆ, καὶ ῥάθυμε, ὅ-
 πρᾶλυτε Τύρανε, ποῖος εἶν ἔμεινος ὁποῦ σὲ ἐ ἔλκυσσε καὶ κα; ποῖοι εἶναι
 οἰδοῦν ῥαυοῖσσω. ποῖοι εἶναι ὁποῦ σὲ πολεμοῦσ; ποῖος εἶν ἔμεινος ὁποῦ
 σὲ θανατῶνει. Ὅ ἐπὶ τὸς ἀναγκαζόμενος ζοιουδε ζώσως, θάλει φαι ἡ νᾶ
 ὁποῦ κλοῖθ ἡ λέλωντας. ἐγὼ ἀνήμεσα εἰς τοὺς ἀληθινὰς ὑποκίνας δὲν ἐπὶ
 ποῦ κλίνω τῷ κεφαλῷ μου, μὰ εἰς ἔμεινους ὁποῦ καθεζόμενοι εἰς
 τῷ ἡ τυραν, μου ἀκούσσει, ἀλλὰ παύομαι, καὶ συγκατοικῶ μετ' ἐμεί-
 νους. ἀρχὴν ἡ εἰά μου, εἶναι πολλὰς ὅ ἔξφορας. καμῖαν φοραὴ ἡ
 ἀκηδία τῆς ψυχῆς. ὅ ἡ σιληράτης, ἀλλῶ φραὴ ἡ λησιμονία τῆς
 ἐρασίων καὶ ἀφροῖων πραγμάτων. καὶ ἄλλῶ φραὴ οἱ πόλιταιοι κέποι
 τῆς καρμίου, ὅ οἱ μεγάλοι πειρασμοὶ, καὶ ἀ πονηρικῶς θλίψεις.
 τὰ τέκνα μου ἐπὶ ἀμὰ βάσας τῆς τόπων ἀδελφάδες μου, ὁποῦ ἔμεινω
 τα μετ' ἐμείνα, ἡ πρᾶκτῆ τῆς πινυμαλικῶν παξος. λησιμονία τῆς μελ-
 λούσης κείσεως, ὅ καμῖαν φοραὴ, ὅ ἡ κῆρα πρόνοιας τῆς ἐπαγγέλμα-
 τος καὶ τῆς ὑποχέσεως ὁποῦ εἶμαι ἕνας εἰς τὸν δῖν. οἱ ἀνιδίωξί μου,
 ὅποῦ ὄντος ὁποῖοις δροσκομα ἐδ' ἀδελφῆ, ἐπὶ ἡ ψαλμωδία ἐπιμῆν
 ὅ ζωφορια πρὸς ἡ μεδ' ἐργόχρον. ἐθρᾶς με, ὁλογοισμός ὅ ἡ ἀθύμη-
 σις τῆς θανάτου. μὰ ἐμείνη ὁποῦ ὀλογοισμῶς με θανατῶνει, ἐπὶ ἡ θερμῆ ὅ
 παντατικῆ πρὸς ἀχῆ, ἐπιμῆν με τῷ βεβαίαν ἐλπίδα τῆς ἀμοσίων
 ἀλαθῶν. τῷ ὄποριαν πρὸς ἀχῆ καὶ ποῖος νὰ τῷ ἐ ἔλκυσσε, ἐρωτῆσε τῆ
 τῷ. καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς θλίψας ἐ φανερώσει. ἐπὶ τὸς ὅ ἔρισκα δῆ-
 κας βαθμῶς εἶναι μία νίκη, τῷ ὄποριαν ὁποῖος τῷ ἀποκτήσει, ἐπὶ
 ὁ ὀκαμος εἰς καθε ἔργον καλόν.

Ἐξέτασις
 τῆς ἀκη-
 δίας.

ΒΑΘΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ καὶ ΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ τῆς καμφῆμου, καὶ πονηρᾶς δεαποίνης, τῆς γα-
 σρός, ἡτοι τῆς γαστριμαργίας, καὶ ἀπὸ νη-
 σίας τῆς ταύτης ἀντιπάλου.

αἰ

Μ ἄλλωντας νὰ εἰποῦμαι εἰς τῶσθ τὸν τόπον δεξ τῷ γαστριμαργίαν,
 καθὼς

καθώς εις ὄλα μα ἐδ ἀπλότερον, ἔπορα οἷσα μὲν νὰ φιλοσοφῆσα μὲν
καὶ νὰ δελεχθῆμεν ἐναντιον ἡμᾶς τῶ ἰδίων. δε τί θαυμάζω, αὐ δὲ
θῆ ποτὲ πνὰς εις τὴν πρῶτην ζωῶν, ὅπου νὰ ἔμειναι ἐλδοθερος δὲ
τῆς τὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας, ἐξότου ἀφοῦ ἔμωπικεν εις τὸν τά-
φον. Ἡ γαστριμαργία εἶν μίᾶ ὑπόκρισις καὶ ψόδης δὲ εἰς τῆς
χεῖρας τῆς κοιλίας. ἡ ὁποία ὅπου ται εἶναι χροτασμοίη, με τὰ ἀγρὰ
ἐρύθματα φωνάζει, καὶ λέγει πῶς ἔχει χεῖρας. καὶ ὅπου ται εἶναι κα-
λὰ γιμάτη, καὶ αὐτὰ δὲ τὸ τόσον φαγητόν, φωνάζει ἀκριβῶς εἰς χρω-
ταις πῶς πῶν. Ἡ γαστριμαργία εἶναι μίᾶ κατασκευασμένη καὶ
δημιουργηθῆσα τῶ ἐνδόνων φαγητῶν, ὅπου τὸ ὅπουσι τὴν ἀδυσιν.
μίᾶ βρύσις τῶ γλυκυτήτων τῶ ἀτόπων. ὅθεν αὐτὰ εἶναι καὶ δὲ τὴν
μίᾶν μεοαὶ σφαλίσις με τὴν νήσαν ἔ με τὴν ἐγκρατεῖαν τὴν ξεχά-
μῆν φλέγα τῆς ἡδονῆς, ἐκείνη ἀνοίσει δὲ τὴν ἀλλῶν μερῶν. Ἐπί-
σως καὶ δὲ τὸ τῆς τὸ μέρος πάλιν ἀπὸ τῶν τῶν σαρκῶν, ἔ δα με
ζῶντας τὴν ἀτοπον ὀπιθυμίας, σφαλίσις τὴν ὄλιον ἔ δὲ πορὰ ξησ τῆν,
ἐκείνη καὶ μνει δὲ τὴν ἀλλῶν μερῶν τὴν ζῶντων. εἰς ἔξοπον ὅπου ὅπου
σβίσις μίᾶν φλόγα καυσεοῦ μίᾶς ἡδονῆς ἀτόπου, γῆν ἄται ἀλλῆ,
καὶ ἡ κῶν τας ἐξότην, νηξομ δὲ τὴν ἀλλῶν. Ἡ γαστριμαργία εἶναι μίᾶ
ἐπάτη τῶ ὀμμαλίων, ἡ ὁποία εἰς χεῖρας ἡ ξῶγει ὀλίγα, μα βαρὴ εἰς
τοῦ τῆς νὰ κατὰ κίνει δὲ μίᾶν, ὅλον ἐκείνον ὅπου βλεπῶν. Ἡ χροτα-
σμοίη τῶ φαγητῶν, εἶναι γῆν ἡ τῆς πορνείας. μα ἡ θλίψις τῆς κοι-
λίας, εἶναι χροτασμοίη τῆς καθαρότητος, καὶ τῆς σωφροσύνης. Ἐνας
ὅπου εἰς χεῖρας εἰς λεοντῆρι, πολλὰς φορὰς τὸ ἡμέρωσε, μα ἐκείνος
ὅπου με πολλὰ καὶ ποικίλα φαγητὰ ἐθεράωδσε τὸ κωρμῶν, εἰς ἡμε-
ποδισότερον ἀγρῶτερον. Ὁ ἰουδᾶς χαίρεται εἰς τὸ σάββατον, καὶ εἰς
τὴν ἑορτήν, καὶ ὁ μοναχὸς ὁ γαστριμαργος, εἰς τὸ σάββατον ἢ τὴν κυ-
ριακῶν. πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ κηρὸς, καὶ μνει λογαριασμὸν δε τὸ πᾶ γῆ, ἔ
πρὸ πτερα πολλὰς ἡμέραις, πρὸ σὸ δὲ τὰ φαγητὰ. λογαριάζει ὁ
κοιλῶδ οὐλος, με πῶτα φαγητὰ νὰ καὶ μνη τὴν ἐορτήν, μα ὁ ὀλαβῆς δὲ
λος τῆς θεῆς εὐχαρίζεται με πῶτα χαρίσματα πρὸ μαλῶν. πρὸ πτε
δὲ ὀσκέται πλούσιος εἰς ἐκείνῳ τὴν ἑορτήν. Ὁ πῶταν τύχη νὰ ἔλθῃ ἡ-
νας ξένος μοναχὸς, τότε ὁ γαστριμαργος μοναχὸς δε τὴν ὀρεξῆ
ὅπως εἰς νὰ χροτασμοίη, κινᾶται ὅλος εἰς τὴν ἀγάπῶν, ἔ εἰς ἀπλάχιος.
ἔ λογαρίζεται τὴν κατὰ λυσιν τὴν ἐδικῶν του, ἔ τὴν ζῆμῶν ὅπου καὶ μνη
εἰς τὸν ἐαυτόν του, χαλῶντας με τὴν γαστριμαργίαν τὴν ζωφισμοίην
εἰς ἐγκρατεῖαν, νὰ γίνεται πρὸ ἀκλῆσις τῆ ἀδελφῆ ὅπου πᾶ γῆ νὰ τῶ
ἰδῆ.

ὁ ρος τῆς
γαστριμαρ-
γίας.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΠΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ἰδῆ. Ὅποτεν εὐρεθούσι πρόντες πνίς, ἔβαλεν εἰς νουῦτου νά κρατῶ
 λύση τὸ κρασί, ὅ δ' εἰχνωντας πῶς θέλει νά κρατεῖ χασίω τῶ ἀρετῶ
 τῆς ἐγκρατείας του, ἐγένη δεῦλος τῆ πάθους τῆς γαστριμαργίας. Πολλ
 λαῖς φοραῖς, ἡ κενοδ οξία γίνεται ἐχθρὸς τῆς γαστριμαργίας, καὶ μά
 χρωται εἰς τὸν ἀθλιον μοναχὸν ὡς εἰς εἷα δούλον ἀγορασόν. ἡ γα
 στριμαργία τὸν ἀναλύζει νά κἀμνη κατάλοιον. ἡ κενοδ οξία τὸν
 σφίγγ νά φυλάγῃ τῶ ἀμῶ του εἰς τῶ ἐγκρατείαν, ἀλλ' νά φανερόνη
 ὅτι δ' εἰκλικῶς εἰς καθ' ἕνα τῶ ἀρετῶ τῆς ἐγκρατείας του. μὰ ἐσσοῖς
 μοναχὸς θέλει φύγῃ καὶ τῆς μιᾶς ἔ τῆς ἄλλης τὸν πειρασμὸν, διό
 χωντας τῶ μιᾶν μετῶ ἄλλῶ εἰς τὸν κηρὸν τὸν χεφαζόμῃον. ἰδῆ
 τῆς ὅποτεν ἡ σάρξ σφριγᾷ, καὶ βράζει, ἔ γίνεται πλεᾶ δυνάμεως, το
 τε εἰς πᾶσα κηρὸν ἢ τόπον ἄς τῶ πηροῦ μῃ φυλάσσοντας τῶ ἐγ
 κρατίαν. μὰ ὅποτεν ἡ πύρωσις τῆς σαρκὸς εἶναι ἐσβεσμένη καὶ ἡ συ
 χασμῆν (ὅ ποῖον πρᾶγμα δὲν λογιᾶζω ποτε νά μπορεῖ νά εἶναι τε
 λείως, ὡς ὅ ποῦ εὐρίσκομεῖσαν εἰς τούτην τῶ ζωῶ) τότε ἄς κρυπῶ
 μῃ τῶ καλῶ ἐργασίαν τῆς ἐγκρατείας μας. Εἶδα καμῖαν φορὰν γέ
 ροντας ἱερεῖς ὅ ποῦ ἐνεπαίξονταν ἀπὸ τοῦ δαίμονος, οἱ ὅ ποῖοι ἐδί
 δασι θῆλημα μετῶ λογίαν νά χαλοῦσι τῶ ἐγκρατείαν ὅ εἰς τὸ κρασί
 ὅ εἰς τὰ ἄλλα, κεινῶν τῶ νέων ὅ ποῦ δὲν ἦσαν ὑποκείμενοι τως. Ἐ του
 νῶν πρέπει νά ὑποτάσσω μεῖσαν καὶ νά κἀμνω μῃ μετῶν κατάλοιον,
 ὅ ποτεν εἶν' ὀκίμωσι ἀθρωποι, ὅ καλῆς ζωῆς καὶ καλῆς φήμης, ἔ ὄσσε
 βείας μεμαρτυρημένοι, μὰ ἀν' ἕνα ὅ εἶτετοι ζουσι ἀμελεῖς ἔ ἀκρα
 τῶς, μηδὲν βαίνω μῃ οὐδ' ἐ πῶς εἰς νοῦ μας τῶ εὐλογίαν τως ἔ τῶ
 συγκατάβασιν καὶ συγχώρησίν τως, μάλισα ὅ ποτεν εὐρισκόμῃοι νά
 ἢ μεῖσα νέοι, μάχομεῖσαν μετῶ βράσιν καὶ τῶ πύρωσιν τῆς σαρκὸς.
 Ε' ὀκίμασεν ὁ θεός οἱος δ' ἀγχιος νᾶ γῆν ὁ φώτερος ἀπὸ τοῦ σφοῖ
 μετῶ τοῦ λόγῳ του καὶ μετῶ νοήματά του, μὰ ἐφ' ὅ ποτε ὁ ταλαπῶρος
 ἐσωντας νά φανῇ ἀφρονέστερος τῶ ἀφρόνων καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, καὶ εἰς
 τῆτο. ἀλλ' ἔ εἶπε, πῶς ὅ ποτεν ἡ ψυχὴ ὁ πθυμᾶ διάφορα φαγητῶ,
 τότε τυχεῖ νά σκιδυγῆται μετῶ ψωμίον καὶ νερόν. καὶ ἐπέσταξε εἷα
 ὁμοιον πρᾶγμα καθὼς κεινος ὅ ποῦ εἶπεν εἰς νῆον μοναχοῦ νά ἀπέβη
 μετῶ εἷα εἷμα ὄλλῶ τῶ σάλαν τῆς τελφόπης. ἀλλ' τῆτο ἡμεῖς ἀνα
 ξέπωντας ὅ χαλῶντας τὸν ὄρον του καὶ τῶ γνώμῳ του, λέγομῃ
 τοιοῦτο ὅπως ὅ ποτεν ἡ ψυχὴ ὁ πθυμᾶ διάφορα βρώματα, ζητῶν κα
 ἔ ποιον πρᾶγμα ἴδιον τῆς φύσεως. ἀλλ' τῆς ἄς τεχνόθου μῃ μετῶ ὅ πο
 δέξιον μηχανῶν ἔ τέχνῳ, καὶ ἀλλ' νά συστήσω μῃ τῶ φύσιν, καὶ δια
 νά

να εναντιωθούμεν εις τὰς ποικίλας μηχανὰς ἡ ποικίλας τῆς γαστρὸς
 μαρτίας, καὶ αὐτὸν δὲν εἶναι βαρύτατος ὁ πόλεμος, ἡ πικροτάτης καὶ κα-
 λίστης τῆς πταιμάτων, ἄς τῆς πόλεως πωρῶν τότε τὰ φαγητὰ ὅπου πα-
 χυνοῦσι ἔκκομι. καὶ ἔπειτα ἐκεῖνα ὅπου διούονται τὰ ἐκκαμίσιν
 εἰς τὴν ἡδονὴν, ἄλλὰ τὰ μὲν βαρύνουσι χάδι εἰς τὴν πυρὰν τῆς φω-
 τίας. καὶ ὑσερα ἐκεῖνα ὅπου ἔγλυκαίνουσι. Ἄν εἶναι δυνατὸν, διδόν
 τῆς κηλίας σου βορῶν ὅπου τὴν χροτίζει, ἔνα χροτίζεται δὲ κλά,
 ἄλλὰ τὴν χροτίζουσαν μετὰ τὴν πληρομονὴν τὴν ἀχόρταγίαν τῆς γνώμης, καὶ
 μετὰ τὴν ὀγλύροσιν ἄλλὰ συνδύσιν ἔχονδύσιν, τὰ δὲ ὑσώμεναι τὰ ἐλθε-
 ρόνω μέσαν ὡς δὲ ἀπὸ μίαν μάστιγα καὶ δ' ἀρμῶν ἀπὸ τὴν καυστικῶν θέρ-
 μιν τῆς φύσεως, καὶ ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς σαρκικῆς ὀπιθυμίας. Ἄς ἔσθ
 χασοῦμεν ἔπι μελῶς, καὶ θέλουμεν εὐρει ὡς ἔσθ πλεονεκτήσιν ἀπὸ τὰ
 φυσικῶν φαγητῶν, αὐξάνουδιν εἰς ἡμᾶς καὶ πρᾶκινουδιν τὰ ὑπεκκαύμα-
 τα τῆς σαρκός. Γέλα ἐκεῖνον τὸν δ' ἀμνονα ὅπου σὲ καταπέθει ὑσερα
 ἀπὸ δ' ἡδύμα τὰ πρᾶθεσιμᾶς τὸν κηρόνα σου, γυρίζωντάς σε εἰς ἀργίαν,
 ἢ εἰς ὕπνον. ἄλλὰ τὴν φθαίνοντάς σε ἢ ἐνάτη εἰς τὸν ὕπνον, σὺ ἀρνήθη
 τὴν συμφωνίαν μετὰ τῆς προλιταρῶν ὡραῖς, ἄλλὰ τὴν κηεῖ ἐκαμνες ἀγῶνα,
 ἔς εἰς ἐτούτας τὰς ὡρας, ἀργίαν. Ἄλλη ἐγκράτεια πρέπει καὶ ἀρ-
 μήσει εἰς ἐκεῖνοσ ὅπου εἶναι χωρὶς πταίσματα, ἔ' ἄλλη εἰς ἐκεῖνοσ ὅπου
 ὑρίσκειται εἰς πταίσματα. ἄλλὰ ἢ οἱ πρῶτοι ἔχουσι ἄλλὰ σημάδι τῶν
 τὴν πύραν τὴν φυσικῶν τῆς σαρκός, ἄλλὰ τὴν ὀπίαν πρέπει τὰ κημονοῦσι
 τὸτὴν ἐγκράτειαν, ἄλλὰ τὴν ἐχρῶνουσιν ὄσον ὀλιγώτερον εἶναι δυνα-
 τόν. μὰ οἱ ἄλλοι δὲ ἄλλοι κημίαν θεραπεύουδιν ἔδωσαν λαχρίαν τυχέου-
 σιν ἔως θανάτου τὰ ἀποσὸν ἀζοῦσι εἰς τὴν νέκρωσιν, καὶ ἐγκράτειαν, καὶ
 δ' ἀματμόν τῆς σαρκός τῶν. Οἱ πρῶτοι ἀκομι θέλουσι ἔ τυχέουσι τὰ κη
 φυλάξουσι πάντοτε τὴν σωφροσύνην τῆς νοός τῶν καὶ τῆς καρδίας τῶν.
 οἱ δ' ἄλλοι μετὰ σὺνθεσπότητι ἔ λύπην τῆς ψυχῆς, ἔ μετὰ τῆς ἐν
 ἐθελήσιν τῆς σαρκός τῶν, ἀναγκάζουται τὰ πρᾶννοῦσι τὸν εἶν καὶ τὰ
 τὸν ἐπιλενοῦσι εἰς τὰς ἀμαρτίας τῶν. Οἱ κηρὸς τῆς σωφροσύνης καὶ
 τῆς πρᾶκλήσεως σιμᾶ εἰς τὸν τέλειον μοναχόν, εἶναι ἀμεριμνία εἰς κη
 θε πρᾶγμα, ἄλλὰ τὴν ἔχοντάς νικημέτα τὰ πᾶθη, ὑρίσκειται ἀμεριμνος,
 ἔ δὲν φροντίζει κανόνος πρᾶτμας οὐδὲ εἰς τὸν κηρόν τῆς σωφροσύνης
 μετὰ ἡδονῶν ἢ ἐμπόθησαν, μὰ σιμᾶ εἰς ἐκεῖνον ὅπου ἀγωνίζετα ἀκομι εἰς
 τὰ πᾶθη, καὶ ὁ κηρὸς τῆς σωφροσύνης, εἶναι κηρὸς πολέμου. μὰ σιμᾶ
 εἰς ἐκεῖνον ὅπου εἶναι ὁδοσκόπος εἰς τὰ πᾶθη, ὁ κηρὸς τῆς εὐφροσύνης, εἶναι
 ἔσθ ἢ ἔσθ τῶν, ἔ πανηγυρῶν πανηγυρίων, ἢ τῶν ἀφορμῶν ἢ πᾶσα λο-

ρουσι κερμποσον, & οπταν δωνη και βασιλευη ο ηλιος, εη τελειως τε-
 ταπφωμδρα. ελιβε με τλω πειναν τλω κοιλιαν, και κατα παλιν
 αναγκη θελει εχει κλεισμενον και το σωμα. εη π αποδ πληθος τω
 ερωματων δυναμωνεται η γλωσσα. & εη τωτο πολεμωτας πολε-
 μα και αγωνιζου και τη γαστριμαργιας, και αζευσωνιαν αζευ-
 φνα εη αυτω, με τλω εβρατειαν και με τλω αζευσωνιαν. εη π αυ
 κωπασης ολιζον, πρωθω και ο κς θελει ζωωσγηται μετω σανα και
 πρηγορωτας με τλω χαριντου, θελει σου βοηθηται να υπομωνης
 τον κσπον. Τα ασκια οπταν μαλαχουσι ε ζηνοουσι απαλαζωουσι-
 ται χωρηλικα ποδασοτερου πρσματος, μα οπταν καταφρονουται, ε
 δεν εζωωται τσπον. Οποιος κατανασκει ε ζημαζει τλω κοιλιαν,
 πλατωει ε μεγαλων τα σντρα. μα εκεινος οπου αγωνιζεται προς
 αυτω, τα σφίγει και σνοχωρατα, εις εσπον οπου ωκα σνοχωουσι
 εττα, δεν εχοσι χρεια πολλων φαγητων. και τότε λοιπον γινομεθαν
 ης κοι φυσικα. Καμιαν φορα υπομωντας τλω εψαν, διαχρεται η ε
 εψα, μα ειν δυπολογη και αδ υατον πρσγμα εις τλω φύση, με τλω
 πειναν να διαζη πνας τλω πειναν. Οπταν νικωμωρος απο τλω πειναν
 ου κσμη χρεια να βοηθης εσαρκες, τότε απο το αλλομωρος δαμα-
 ζε και παλαιωρατη με τω κωπω. μα ανισως ε δεν δωεσα να ε
 κσμησ τωτο απο αδ σειαν, πολεμα παλιν προς αυτω με τλω αζευ-
 πνιαν. Οπταν τα ομματα σου βαρυνονται απο τον υπνον, πανε ε
 ερω χειρον. μα οπταν εις τον καιρον της πρσσευχης και της ακελθιας
 δεν νικαται απο τον εσπον, μελω πανησ το ερω χειρον. εη π δεν ειναι
 δυνατον εις ενα ιδιον καιρον, οπταν χρεωσουμω να κσμνωμω πρσ-
 σωχικω, να εδωμω τον νοιωμας και τω θεου & τω μαμωνα, τω θεω κ ε
 λεγω και τω ερω χειρο. Γνωριζε και τωτο πως πολλας φορας ο δα-
 μων καθεζεται απανω εις τον σωμαχονμας, και πρσσιδουζει τοιου-
 το εσπον τον αυθραπεν να μηδεν χορτην αυ φαγη ε ολλω τλω αζευ-
 πνον, ε αυ πη ε ολον τον ποταμον τον νεilon. εη τωτο δεν πρεπει
 να χορταζωμω εττον τον βεθιωον, ουδ ε τουτην τλω ερεξιν της κοι-
 λιας, εη η αφου χορταδουμω με τλω ποδασαν εσφικω, αναχωρει ο
 ανοςιος δαμωον της γαστριμαργιας, και πεμπει μας τον δαμωνα της
 πορνειας. λεγωντας του οθον εκαμω εις ημας, πασεται πασεται λε-
 γε, ανακωσεται, νικησε τον, εψδη εη χορτασμενος απο τλω γαστρι-
 μαργιαν. εη η εχοντας τλω κοιλιανου γεματω, ολιζον κσπον θελεις λ ε
 κωρει, και ελθων ο δαμων της πορνειας, θεωρωντας τον γαστριμαργου
 χορτα-

χορτασμον, γελᾷ ἔμπαίζειν, καὶ δένωντας μας μετὸν ὕπνον τὰς
 χεῖρας τῆ καλοῦ ἔργον, καὶ τοὺς πόδας τῶν καλῶν ὀρέξεων, κάμνει εἰς
 ἡμᾶς ὅ, τι θέλει. μελιούωντας καὶ μαγαρίζωντας τὴν ψυχὴν ἔτακωρ
 μὴ μεφαντασίαις καὶ μελυσμοῦ καὶ βλάβης. καὶ γίνεται εἷνα πρᾶγμα
 ἰ κατὰ ἀλήθειαν θαυμασδόν, νὰ θεωρεῖ ἱναὶς τὸν νουῶ ποῦ ἔῃ χωρὶς σώ
 μα, νὰ μελιούεται καὶ νὰ σκοπίζεται ἀπὸ τῆ κωρυ, ἔπειτα πάλιν τοῖ
 αὐτὸν νοῦν μετὸν πηλὸν τῶν δαιμόνων, καὶ μετὸν τὴν (ὡξίψιν τὴν εἰδο
 τέραν τῆς ἰδίας σαρκὸς νὰ καθαρίζεται καὶ νὰ σρέφῃ εἰς τὴν λεπτοτά
 την του φύσιν. Ἀν' ἐταξες τῆ χῶ νὰ παγῆν εἰς ἐκείνον μετὸν τὴν σκῆν
 ἰ καὶ τεθλιμὸν ἰ, ἔσνοχωρη μὲν ἰ σράταν, σῆνωσε ἔ λῶσσε τὴν
 κοιλίαν σου. Ἀλλ' ἂν τὴν θεραπείης καὶ πλάτῳης τὴν μετὸν χορ
 τασίαν τῶν βρωμάτων, ἐτζάκις τὰς (ὡθῆνας, ἔ τὴν (ὡθῆσιν ὅπου
 ἔκαμες μετ' ἐκείνον, νὰ ζῆς σνοχωρη μὲν. Σοχαξέου καλᾷ ἔ θέλεις
 αἰούσει τὸν δεωότην μας νὰ λέγῃ, πῶς πλατεία ἔ δειύχωρος εἶν ἡ
 ἰ σράτα τῆς κοιλίας, ὅπου σῦρνει εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ εἰς τὸν χαλα
 σμὸν τῆς πορνείας, καὶ πολλοὶ εἶν ὅπου πῶν πατέσιν εἰς αὐτῶ. καὶ σε
 νῆ ἡ σνοχωρη μὲν εἶναι ἡ σράτα τῆς νηείας ἔ τῆς ἐκρατείας, ἡ ὅποια
 φέρνῃ καὶ ὀδηγᾷ εἰς τὴν σράταν τῆς καθαρότητος ἡ τῆς σωφροσύνης, καὶ
 ὀλίγοι εἶναι ἐκείνοι ὅπου ἐμπένοισιν εἰς αὐτῶ. Κατὰ πῶς ὀέωσφό
 ρος ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἔρανόν, εἶν ἄρχων τῶν δαιμόνων, ἔ τῆ ἡ ὀπι
 θυμία τῆ λαμῶ, ἔ ἡ χορτασία τῆς κοιλίας, εἶναι ἄρχων τῶν παθῶν.
 Ὅποταν καθέξεται εἰς τὴν ἔρατεζαν πεπληρωμὴν πᾶσαν λογῆς φα
 γητῶν, φέρνε εἰς μέσον εἰς τὸν νοῦ σου τὴν εἰθύμνησιν τῆς θανάτου ἔ
 τῆς κρίσεως, δεξί τί καὶ μεζύτην τὴν εἰθύμνησιν μετὰ βίας θέλῃς ἐμ
 ἰ ἐ ποδῆσει ὀλίγον τὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας, ἔ θέλῃς φύγῃ τὸ πᾶμα
 ὅπου γίνετα ἀπ' αὐτῶ. ὁμοίως ὅποταν πίνης εἰ ποτόν, μὴ δὲν παύσης
 νὰ εἰθυμάσῃς ὅξος ἔ τὴν χολῆν τῆς δεωότου σου τῆ χῶ, ἔ κατὰ
 πᾶσαν αἰαίκῳ ἡ θέλεις ἐγκρατευθῆ ἀπὸ εἰ ποτόν, ἡ ἀνασενά
 ζωντας, θέλῃς καὶ μετὰ φρόνιμον εἰ φρόνημα ἔ τὴν ἔπρῆσιν σου, λογῆ
 ἰ ζῶντος οὐδὲ ἔωστας τὴν ἐγκρατεία σου. Μὴ δὲν θελήσης νὰ πλα
 νᾶσαι, δεξί τί δὲν θέλῃς δυνῆθῆ ὡστε νὰ ἐλύθερωθῆς ἀπὸ τὴν σιλα
 βίαν τῆ νοητῆ φαραῶ τῆ δεξόλου, καὶ τῆς ἀμαρτίας. οὐδὲ θέλεις εἰ
 χαδῆς ἀπάνω πάχα, ἡ ἴσσω νὰ περάτης εἰς τὴν ἔρανιον βασιλείαν,
 ἀν δὲν φάγῃς παντότωά πικροῖδας ἔ ἄζυμα. πικροῖδας λέγω τὴν
 ἰ ἔ βίαν καὶ τὴν κακῆσθῆσιν τῆς νηείας, τὴν ὕπομονῆν τῶν κῶων, καὶ
 τῶν πειρασμῶν. ἄζυμα δὲ, εἰ ταπεινὸν καὶ μὴ φουσώμενον φρόνημα.

ἢ ἰδὼν ἢ τῆς φωνῆτων. ἢ κακὴ ζωήθεια εἶναι αἴτια τῆς ἀχορταγίας μου,
 καὶ ἀφορμὴ τῆς πείθου μου, ἢ προλαβούσα ζωήθεια, ἔῃς ἐρήσις τῆς
 λύπης καὶ τῆς ζωξιμίας τῆς ψυχῆς, ἔῃς ἡ ἀληθινότης τῆς θανάτου. καὶ
 ζητεῖτε νὰ μάθετε πῶς ὀνομαζοῦνται τὰ τέκνα μου; ἀριθμήσει τὰ θέ-
 λω, ἔῃς θείου πληθυσθῆναι πρὸς τὸν ἄμμεν τῆς θαλάσσης. ὁ μὲν
 αἰετοῦται τὰ ὀνόματα τῆς πρωτοτόκου μου ἔῃς ἀγαπητῶν μου, πῶς ὄνο-
 μαζοῦνται. ὁ πρωτότοκος μου ἔῃς, εἶν' ὁ ὑπουργὸς τῆς παρνείας, ὁ ποῦ
 ἀνά πει τῶ ὀπιθυμίαν τῆς σαρκικῶν πραγμάτων. ὁ δ' ἄλλος ἀπὸ ἑ-
 κείνων, εἶναι ἡ σκληρότης τῆς καρδίας. ὁ πόδιος ἔπνος, εἶναι ὁ ἔπιος.
 ἔῃς ἀπὸ τῶ τοῦ χυνάται ἀπὸ ἐμὲ ἡ θάλασσα τῆς λογισμῶν τῆς κα-
 καῖν. τὰ κύματα τῆς μελοσμῶν, ὁ βυθὸς τῆς ἀρρήτων ἀκαθαρσιῶν. αἱ
 θυγατέρες μου εἶναι, ἡ ὀκνηρία. ἡ πολυλογία. ἡ ἐλπίδα ἔῃς βαρῆρος
 τῆς ἰδίας δωάμεως. ἡ αἴτια τῆς γέλωτος. ὁ μετωρισμός, ἡ ἀπλο-
 γία. ἡ σκληροξαχλία. ἡ αἰκησία. ἡ ἀκαθαρσία εἰς τὰ θεῖα πράγμα-
 τα. ἡ ἀχμαλωσία, ἡ καύχησις. ἡ ὀκνηρία. ἡ φιλοκαμία. τῆς ὁποίας
 εἶναι διάδοχοι, ἔῃς ἀκαλουθῶσιν, ἡ ἴπρῃ ἔῃς ἀκαθαρτος προσδύχῃ, οἱ
 ἴμβασμοὶ τῆς ποιητῶν λογισμῶν. καὶ πολλὰς φορὰς, αἱ συμφοραὶς αἱ
 ἀέλπισες ἔῃς ἀπρὸς ὀκνητες, τῆς ὁποίων ἔπειτα ἀκαλουθα, ἡ ὀπὸ γυ-
 σις ἔῃς ἀέλπισία ἡ πλῆα χαλεπωτέρα πρὸς ὀλαις. Ἐμὲ πολέμα,
 καὶ δὲν μὲ νικῶ, ἡ εὐθύμησις τῆς πτασμάτων, ἔῃς τῆς ἀμαρτιῶν. εὐθρά
 μου εἶναι παντελῶς ἡ εὐνοια τῆς θανάτου. ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπὸ
 τῆς κωρμῆ, ἡ κρίσις τῆς θεῆς, ἡ ἀνία κωλασις, καὶ καλὰ ἔῃς καμία φορῶν
 ἐγὼ νὰ νικῶμαι πρὸς κωρμῆ ἀπὸ κανία πράγμα, ὁ μὲν δὲν δέρισιεται
 κανία πράγμα ἀνάμεισε εἰς τὸ ἀνοῦς, ἔπὸν νὰ δὲνεται νὰ μὲ χαλῶ-
 σει καὶ νὰ μὲ διώξει τελείως. Ἐκεῖνος ὁ ποῦ ἀπέκτησε τῶ χάριν τῆς
 ἀγίου πνεύματος τῆς πρᾶκλήτου, πρᾶσι δὲ ἀζόμενος ἀπὸ ἐκεῖνον εἰαν-
 ἴον μου, πρᾶσι δὲ ἄντας τὸν, τὸν καμνει καὶ ἐπακούειτου, καὶ δὲν μὲ
 ἀφίνει νὰ ἐργάζωμαι κανία πράγμα ἐμπαθῶς. μὰ ἐκεῖνοι ὁ ποῦ δὲν
 πέρνοῦν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα τῆς ἀγίου καμνίαν γύσιν πνεύματι κω,

καὶ πρᾶσι δὲ ἀπὸ μεσθίοντας, ζητῶσι κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην
 νὰ γλυκαίνουται ἀπὸ τῶ γλυκύτητα τῶ ἐδικῶ μου.
 Ἀνδρειωμένη νίκη εἶναι, νὰ νικῶ ἰνάς ἐτούτην τῶ
 ἀχροτάτην γαστριμαργίαν. καὶ ὁποῖος δὲν
 θῆ νὰ τῶ νικήση φανερά ἀναβάνη καὶ
 ἀπὸ ἀζῆ εἰς τῶ ἀπάθειαν, ἔῃς
 τῶ ἀχροτάτην σωφροσύνη.

Περὶ τῆς ἀφθάρτου καθαρότητος καὶ σωφροσύνης, ἣ
ὅποια ἀποκταῖται εἰς τοὺς φθαρτοὺς σωφρο-
ποὺς ἀπὸ κόπου, καὶ ἰδρώτους.

Ἡ κύσα μὲν τῆς πρᾶρνος γαστριμαρτίας ὅπου μᾶς εἶπε πρὸ ὀλί-
γου, ὡς ἦτονε ἀπρόνοός της, ὁ πάλεμος τῆς πορείας, ὅπου γίνε-
ται εἰς τὰ σώματα. καὶ δὲν εἶναι θαυμασόν. Ἀλλ' ἵ τῆ το μίς τὸ δι-
δάσκει καὶ ἐμείνος ὁ παλαγός μας προπάτωρ ἀδ' ἀμ, δοκτοῖός αἰ δὲν
ἠθελε νικηθῆ ἄπὸ τῆς ἰδ' οὐλῆς τῆς γαστρὸς, δὲν ἠθελε γνωρίσει ποτε μὲ
ἐπιθυμίαν ἰδ' οὐκίλῃ ἢ ἦτονε ἠγνώματου. λοιπὸν ἐκεῖνοι ὅπου φυ-
λάτῃσιν τῆς πρῶτην εὐτολίαν τῆς ἐλευθερίας, δὲν πέφονον εἰς τῆ δ' οὐ-
τέραν πρᾶβασιν ἢ πρᾶνομίαν τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, μὰ μύροισιν
ἰρὶ τῆς πρῶτου ἀδ' ἀμ, καθὼς ἦτονε ἐμείνος πρὸ τῆς πρᾶβάσεως, δὲν
γνωρίζοντας μὲ τῆ ἐμπαθῆ ἰδ' οὐκίλῃ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ ἦτο-
νε ὑσερα αὐτὸς ὁ ἀδ' ἀμ, ἔζωντας γὰ εἶν' ἰδ' ἀπὸ τῆς κατὰσασιν τῆς θνη-
τότητος, ὀλίγον κα γάτεροι ἀπὸ τῶς ἀγγέλῳ. Σ' τοῦτο, δὲν γὰ μίω γρή-
ἀθανάτων ἔκαστὸν εἰς τῶ ὑσερα καθὼς λείπει ὁ ἐπῶνυμος τῆς θεολο-
γίας χρηγῶριος, μὰ μάλιστα σπουδ' ἀζωντας εἰς τῆς ἀρετῆς, μὲ τῆς
ὁπωρίας ὁ ἀδ' ἀμ πρὸ τῆς πτώσεως ἦτονε σολισμῶτος, γὰ μπορῆ νὰ λιώ-
νεταί Σ' νὰ δὲν ἀλείφεται. Ἡ ἀγνεία καὶ καθαρότης εἶναι, μία συγγέ-
νεια τῆς ἀσφαμάτου φύσεως, ἢ ἦτονε τῆς ἀγγελικῆς. Ἡ ἀγνεία εἶν', εἴα
σπῆπ ἠγάπη μῶτον τῆς χυ. Ἐ εἴα σκουτάρι γῆινον, τῆς καρδίας, γῆι-
νον λίγω, διότι δὲν φθαίει μόνον ἐπῆ το δὲν νὰ διώχνει τὰ βέλη τὰ πε-
πυραμῶτα τῆς σαρκὸς τῆς πονηροῦ, αἰ δὲν μᾶς φυλάτῃ τὸ σκουτάρι
ἐμείνο δ' οὐραίνιον τῆς παναγίου πνεύματος, ἢ ἀγνεία εἶν' μία ἀρνησις
ὡπὲρ φύσιν τῆς φύσεως, ἢ πρᾶδ' οξος κα ἀλήθειαν φιλονεκία τῆς φθα-
τοῦ Σ' θνητῆ σώματος πρὸς ὁμοίωσιν τῆς ἀσφαμάτων δ' οὐάμεων, ἔχον
τῆς ἀγγέλων. Ἀγιός εἶν' ἐμείνος ὅπου διώχνει μὲ τὸν ἔρωτα τῶν ἐρα-
νίων ἀγαθῶν, τὸν ἔρωτα τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὁπῆ σβίνει τῆ
φλόγα τῆς ἀμαρτίας ὅπου ἀνάρτει εἰς τῆ λόγου του, μὲ δ' αὐτὸν πῦρ
τῆς ἀγάπης τῆς θεῶ. Ἡ σωφροσύνη εἶν' ἠκαθολικὴ ὀνομασία ὀλοῶν
τῆς ἀρετῶν, δὲν ἵ πάσα ἀρετῆ, εἶναι ἐγκράτεια καὶ ἀποχή καὶ σωφρο-
σύνη ἀπὸ τὸ πάθος ὅπου εἶναι εἰσῆλιον της. σῶφρων εἶναι ἐμείνος ὁπω-
οὐδὲ

οὐδ' εἰς τὸν ὕπνον του δὲν γροικᾷ οὐδεμίαν κίνησιν ἢ ἀλλοίωσιν τῆς κα-
 ταστάσεως του ἐκείνης ὁποῦ δύρισκετον εἰς τῆ λόγρου του, ὁπότεν ἦτονε
 ἔξυπνος. Εκείνος εἶν' σῶφρων ἀληθῶς καὶ ἐγκρατής, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε
 τελείαν αἰαμαθυσίαν πάντοτε εἰς τὴν διαφορὰν τῶν σωμάτων, ἡ ἡρω
 ἐκείνος ὁποῦ δὲν γροικᾷ πρῖσσότερον κακὴν ἀναστροφὴν μὲ τὰς γυ-
 ναῖκες πρὸς μὲ τὸς ἀνδρας. ἐστὶς εἶναι ὁ κανόνας καὶ τὸ τέλος τῆς τε-
 λείας καὶ καθαροτάτης ἀγνείας, γὰ μὲν κλίνει ἱνάς πῶμασότερον μὲ
 τὴν ὀρεξιν εἰς τὰ ἐμφυχα σάματα ἢ εἰς τὰ ἄψυχα, ὡς εἶν' ἐν τῆς
 ξύλας, καὶ πᾶ τοιαῦτα. οὐδ' εἶν' πῶμασότερον εἰς τὰ κωρμία τὰ λογικὰ καὶ
 ἀθρόα, ἢ εἰς τὸ τῶν ἀλόγων ζώων. Μὴ δὲ ἱνάς ἀπ' ἐκείνω ὁποῦ
 δυνάμει (καὶ τὴν ἀγνείαν, ἀς λογαριάσει καὶ ἀς δίδῃ τῆς ἐαυτῶδου, ὅτις
 δυνάμειός του ἐστὶς τὸ εἶς χάρισμα. Διὰ τὴν ἀδυναμίαν εἶναι νὰ μ'πορέσῃ
 ἱνάς νὰ νικήσῃ τὴν φύσιν του. Διὰ τὴν ἐκεί ὁποῦ σὶνικήθηκιν ἡ φύσις ἡγε-
 ἢ ἡ πύρωσις τῆς σαρκὸς, καὶ εἶς σαρκικὴν φρόνημα, ἐκεἶν γινώσζεται ὡς
 ἐφθασεν ἡ δυνάμεις καὶ ἡ πρῶσσία ἐκείνω ὁποῦ πῶμασθεἶ τὴν φύσιν,
 καὶ εἶν' ὑπὲρ τὴν φύσιν. Διὰ τὴν χωρὶς καμίαν αἰνιλογίαν εἶς μικρότερον
 πρῶμα χαλαῖται ἀπὸ εἶς καλλιώτερον εἶς δυνατώτερον. Ἡ ἀρχὴ τῆς
 ἀρετῆς τῆς ἀγνείας εἶν', νὰ μὲν κἀμνει πινὰς συνηπάθεισιν εἰς τὸν σαρ-
 κικὸν λογισμόν, εἶς ἀρβύσεις ὁποῦ γίνουται ἀπαίσιως χωρὶς καμίαν φαν-
 τασίαν εἰς τοὺς ὕπνω. Μεσότης τῆς ἀγνείας εἶν', ὁπότεν ἔχη ἱνάς
 φυσικὰ κινήματα, ὁποῦ νὰ κινουῦται μοναχὰς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φαγη-
 τῶν, δίχως καμίαν φαντασίαν ἢ ρεῦσιν. Τὸ τέλος εἶς τελείότης ἐτου-
 νῆς τῆς ἀρετῆς εἶν', ἡ νέκρωσις τῆς κωρμίου, ἔχοντας πλεῖτερα θανατω-
 μένωσ τοῖς ἐμπαθεῖς λογισμοῖς. ἡ ἡρω νὰ μὲν ἔχη εἶς κωρμὶ καὶ ἡμα-
 τα σαρκικὰ, οὐδ' εἶς λογισμὸς πάθου σαρκικοῦ νὰ δύρισκεται εἰς τὸν νοῦν.
 Μακάριος εἶς καλῶτερος εἶν' ἀληθινὰ ἐκείνος ὁ μοναχὸς, ὁ ὁποῖος ἐγί-
 νηκε τελείως καὶ παντελῶς αἰαμαθυστος εἰς πᾶσα χεῶμα, εἰς πᾶσαν λο-
 γικὴν κωρμὶ, καὶ εἰς πᾶσαν λογικὴν δύμορφίαν. δὲν εἶναι ἀγνὸς καὶ καθα-
 ρός, ἐκείνος ὁποῦ ἐφύλαξε μοναχὰς τὸ πῶμα κωρμὶ χωρὶς καμίαν
 ῥύπον εἶς κωρμισμόν. μὰ ἐκείνος ὁποῦ ὑποτάσῃ τὰ μέλη του ἐτοιμοῦ
 τῆς κωρμίου εἰς εἶς πινδύμα, δουλοδύμομος τῶν ἀμαθυστῶν κατὰ φύ-
 σιν, χωρὶς νὰ πέρῃ κακὴ βλάβος ἀπὸ καμίαν, ἐκείνος εἶναι τελείος.
 Μεγάλος εἶναι ἀληθινὰ ἐκείνος ὁποῦ ἐπόμεινεν ἀπαθῆς, δὲν ἐλγίζου-
 στας εἰς ξένην σάρκα, μὰ μεγαλύτερος εἶν' ἐκείνος ὁποῦ ἀπὸ θεωρίαν
 εἶς πρῶσπου, ἔμεινε χωρὶς καμίαν λαβωματίαν πινδύμα καὶ εἶς σὶνική-
 σε τὴν θεωρίαν ὁποῦ γρηγὰ εἶς καυσιὸν πῶρτῆς ἡδονῆς, μὲ τὴν εἶνοιαν

και τον λογισμον της θεωροφιας της ερανιων αγαθων. Εκεινος οπου
 εδωχεν απο της λογιου του με τω προσδουλω τον σκυλον, η ηρωε ακα
 θηρον πανδουμα της πορνειας, ομοιάζει εκεινου οπου μαχεται με ε λεον-
 ταιρι, μα εκεινος οπου ε ανηλεγωντας του ε θυριζει εις φυλω, ομοιά-
 ζει εκεινου οπου εξω οπου βοθηαται, και διωχθη ακημι τον εθρον του. ε
 μα εκεινος οπου ολοτελωσ δεσθνησε και καταφρονησε τω προσβο-
 λω του ε τον πειρατημον του, και να ούρισκεται εις τω σαρκι,
 ομως ετυκωθηκον απο τον παρον. Αν ενα ε τω εν σημάδι της
 αληθινης αγνειας, η ηρωε να μελωνικαται ινας ουδε ποσω εις ε σταν-
 λιον απο τα φαντασμα τα σαρκικα οπου φαινομεται εις τον υπνον, τω
 ε και πα αη αναδωλω εη τέλος της λαγνειας, ε της πορνειας, να πέ-
 φτη ινας εις ρευσιν σαρκικω ο ποταν ούρισκεται εξυπνωσ μονον με τω
 εθωμηση. Εκεινος οπου πολεμα με κς ποω και με ιδρωτας στανλιν
 ετοιμου τω ανηδικουτου, ειναι ομοιος εκεινου ο οποιος καταδνει τον
 εθρον του με ενα βοελον μικρον. μα εκεινος οπου τον πολεμα με εγ-
 κραταια απο ταε ηδοναε της σαρκε, ε με τω δποχλω της εμπαστων
 νοματων, και με αηρωαν, ομοιάζει εκεινου ο που βαει δεσμουσ της
 εθρε του. μα εκεινος οπου τον πολεμα με τω ταφροφρωλω και
 με τω αοργησιαν και με τω διψαν, ομοιάζει εκεινου οπου εθανάτω-
 σε τον εθρον του, και εκρυφεν τον εις τω αμνον, και νοει αμνον, τω κ
 ταπ είνωσιν. Αη η δον αναξερει βοσκαρα ηη παθων, μα ειναι γη
 και αποδος. Αλλοσ ε να εκεινος ο που κρατει δεμρον εττον τον τυ-
 ραννον με κς ποω και αγωιασ. ε αλλοσ με τω ταπ είνωσιν. ε αλλοσ
 με θεϊαν ελλεμψιν και δποκλυψιν. Ο πρωτοσ εη ομοιος της εωσφο-
 ρου της προ ανατέλλοντοσ. ο δυτεροσ, της σελλωησ ο ποταν ειναι με-
 γαλη και πλησιφαισ. ο ξοτοσ, της λαμπεε ηλιε, ομως ε οι ξοεσ εχουσ
 το πολίτευμα εις τουσ ουρανεσ. Απο τω λάμψιν τω εωθινω γη-
 ναται το φωσ, ε απο ε φωσ ανατέλλη ο ηλιοσ. εωσφορωσ μπορεμν
 να νοήσωμν και να εβραμν ε εις τα ερημωα. Αη η απο ζω κς ποω
 και ζω αγωιασ χυναται η ταπ είνωσιν. απο τω ταπ είνωσιν η θεϊκη
 δποκλυψισ, απο τω θεϊκω δποκλυψιν, η εγκραταια. Καθωσ η
 αλωπου υποκρινεται, και κς μνει πωσ κοιμαται, δε ια απαιτησ και
 να αρπαξη και ενα πελι, εωσφορωσ ε ο δ αμνον ε το κωρμ υπο-
 κρινουεται σωφρονωλω, δε να δπολεσοισι τω φυχω, με τω ε δηλο
 νόπι τον ξοπαν. ο δε βολωσ κρατει τέτοιεσ λογίε ε κωρμ εκειων λ
 ο που χρεωσ εσιν να φυλάξω σωφρονωλω, ο που τωσ εανη εις νομωσ
 να

να μὴ γηναῖται εἰς τὴ λογουτως κανένα κίνημα ἔμπαθὲς πῆς σαρκὸς, ὅποταν δριόσκουται μὲ γυνῆκες, δὲ να θαρουσι πῶς ἔχουσι τελείαν σωφροσύνην, καὶ δὲ τὸ κραύουμα δὲ σερεοί, καὶ δυνωτοί. Ἐπειτα ὡς (σωθείσσω καμπόσ), ὁ δὲ βολος ἀφίνει δ' κωρμὶ να κέμνει τα ἔρα του, καὶ τοῖς ἔραως πέφουὲν εἰς τὴν ἀμαρτίαν. δὲ τὸ μηδέποτε εἰς τὴν ζωί σου πιδύσης τῆς πηλώδ εσθου σαρκὸς, καὶ λὲ να ὑποκρίνεται σωφροσύνη. μηδὲ θάρδύσης τῆς εαυτῆ σου, ὡς να ὑπαντήσης τῆς χυ. Μὴ πέρνης θάρδρος να βαῖνης εἰς ναυῶου πῶς δὲν πέφεις δὲ τὴν ἐκράτειά σου, δὲ πὲ κείνος ὅπου δὲν ἔφατε τίποτας, ἐκρεμνίδηκεν ἀπὸ τὸν θρανόν. Τινὲς ἀπὸ τοῦ γνωσκῶσ δὲ δὲ ων τὰς μας να γνωρίσωμεν τὴν φύσιν τῆς ἀποταγῆς, ἢ πρᾶγμα εἶναι, λὲ ἔχουσι πῶς εἶναι να φυλάγη ἑαυτὸς μίαν ἐχθραν παντοτιμῶς πρὸς τὸ κωρμ, Ἐ να πολεμᾷ μὲ τὴν κοιλίαν ἢ τὴν γαστριμαρτίαν. Τὰ πᾶσιματα τῆς σαρκὸς τὰς πλεῖα φοραῖς ἔχουσι (σωθείαν να γινουται εἰς τοὺς ἀρχαρίους μοναχοὺς ἀπὸ τὴν ξυφίαν ἢ τὴν ἀσπατάλιον τῶν βρωμάτων. εἰς τὸν μέσσω Ἐ κείνοισ ἀπὸ πρὸς πρὸς εἰς τὴν ἀσκητικῶν πολιτείαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἀσπατάλιον, καὶ ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνην, λογαριάζοντας πῶς εἶναι καλοί, τὸ ὅποσον ἀκαμί συμβαίνει Ἐ τῶν ἀρχαρίων, μὰ εἰς κείνοισ ὅπου ἐγγύζουσιν εἰς τὴν τελειότητα, συμβαίνοσι τὰ πᾶσιματα τῆς σαρκὸς, μένον ἀπὸ τὴν κατὰ κρίσιν τῆς πλησίοντως. Τινὲς ἐμακαρίσασιν κείνοισ ὅπου ἐγγυηθήκησι ρυστικὰ δυνουχοί, ὡς ὅπως ἔχουσι ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῆς κωρμῆς, μὰ ἐγὼ μακαρίζω καὶ ἐπαρῶσιν καθημερινῶς δυνουχες, οἱ ὅποιοι ἔχουσι (σωθείαν να κέπκωσι τὰ πρῶτα κινήματα τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν, ἢ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἀρχαίς τῆς σαρκὸς μὲ δ' λογικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, ὡς μὲ μίαν μάχαρην. Εἰς τὴν κῆ κῆ κῆ, οἱ ὅποιοι ἐπίσασιν σαρκῶς τως, καὶ εἰδα ἄλλοισ, οἱ ὅποιοι θεληματικῶς ἐδέλασι να πέφουὲν, ὅμως δὲν ἐδύουωται, καὶ ἐλογαριαζῶσ πλεῖα ἀθλίσι Ἐ δ' ὑσυχες ἔρου πρὸ κείνοισ ὅπου ἐπέφτασι καθημερινῶς, δὲ ἢ καλὰ καὶ να μὴ ἐδ' ὑπουωταν, ὅμως ὅπι θυμῶσ τὸν βρῶμον καὶ τὴν δ' ὑσωδίαν. Εἰς κείνοισ Ἐ ἀθλιος εἶναι κείνοισ ὅπου πέφτει, μὰ ἐλεφνότερος ἢ ἀθλιώτερος εἶναι κείνοισ, ὅπου γινεται αἶπος καὶ τῆς πῶματος τῆς ἄλλοισ, διότις αὐτὸς ἔχ' να ὑπομείνη τὸ βάρος Ἐ τῶν δ' ὑπῶμάτων, καὶ τῆς ἡδονῆς τῆς ἄλλοισ. Μὴ θελήσης μὲ δ' ἀγαθὰ καὶ μὲ εἰς ἀπολογίαις να κέ λὲ μινε να φύγη ἀπὸ τῆς λογουσου ὁ δ' αἶμων τῆς πορείας, καὶ οἱ σσηροὶ λογισμοὶ ὅπως ἔχουσι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, μὰ πᾶσι να ἐλευθερώνε-

θεράνεσαι ἀπὸ αὐτοῦς μὲ προσδουχίω πρὸς τὸν ἴν, Δὲ πὶ δὲν εἶν ἄλλη
 βοήθεια, πρὸ ὁ θεὸς, δὲ πὶ ἐκείνος ὑποκρίνεται πάντοτε μὲ δολογον
 πρόσραση, ὡς ἂν ὁποῦ μάχεται φισιὰ μετ' ἐμᾶς. Ἐκείνος ὁποῦ θελή-
 σηνά νικήση, ἢ νά πολεμήση τῷ σαρκιατοῦ, Ἔ τᾶς ἐπιθυμίας τῆς
 ἀπὸ λόγουτοῦ, ἔχει καὶ κηπάζει δὲ κηρα. Δὲ ἴ ἀν ὁ κς, δὲν χαλά-
 ση δὲ πὶ τῆς σαρκὸς καὶ κίση τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς, δὲ κηρα κηπά-
 ζει ἐκείνος ὁποῦ θέλη νά εἰ χαλάση μετῶ νησίαν καὶ μετῶ ἀγρυ-
 πνίαν. δ εἴξει τῆ κῦ τῶ ἀδ σήαν τῆς φύσεως τῆς σαρκὸς σου, γνωρίζων
 τας τελείως τῶ ἀδ ὑαμίανσου, καὶ θέλεις λάβει χάρισμα σωφρο-
 νώης νοεράς καὶ χωρὶς καμίαν ἀδθησι. Εὐρίσκειται εἰς ἐκείνωσ ὁποῦ
 εἶναι δόσμνοι εἰς τᾶς ἡδοναῖς καὶ εἰς τὰ πάθη (τὸ ὅποσον μὲ ἐδλη-
 γήθηκεν σῆας ἀπὸ αὐτοῦς ὁποῦ τὸ εἶχε δοκιμάσει, ἀφ' οὔ ἐλευθέρωθη
 κεν ἀπὸ ἐκείνο) μία κᾶποια ἀδθησις ἡδονικὴ ἴανὸς ἔρωτος τῶ σωμα-
 των, καὶ ἔνα πνδῶμα ἀδιάνθρωπον, Ἐ ἀπάνθρωπον, ὁποῦ ἐγκαθίεται
 ἀνάγκωτα εἰς αὐτῶ τῶ ἀδθησι τῆς καρδίας, καὶ κᾶμνει νά ἐρροικᾶ
 ἐκείνος ὁποῦ πολεμάται κᾶποιον πόνον μεγάλον σωματικὸν τῆς καρ-
 δίας, ὡς ἂν μίαν κᾶμνον τῆς φωλιάς, μετ' ὅποσον χάνει ὁ ἀνθρωπος τὸν
 φόβον τῆ θῦ, καὶ καταφρονᾷ ὡς ἂν οὐδέ τίποτε τῶ ἐνθύμησι τῆς κη-
 λάσεως, συχίνεται τῶ προσδουχίω, Ἐ τὰ νεκρὰ λείψανα λογαριάζει
 ὡς ἂν λίθους ἀψύχους, Ἐ εἰς αὐτῶ τῶ τελείωσι τῆς ἀγρέας καὶ ἐνη-
 δόου πράξεως κᾶμνει αὐτὸ δὲ δαμνίον τὸν πάχοντα τοῖστο ζόπως,
 ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦτοῦ Ἐ ἴζεσκέτα, καὶ μεθυσμένον μὲ παντοῦ κηλιῶπι
 θυμίαν τῶ λογικῶν καὶ ἀλόγων σωματων. τῆ ὁποίου πνδῶματος τῆ
 πονηροῦ ἀφ' οὔ κηοντῶσιν αἱ ἡμέραις, δὲν ἡθελε σωθῆ πᾶσα ψυχὴ
 ὁποῦ εἶν ἐνδ ὑμῶν ἐτῆτον τὸν πηλὸν τῆς σαρκὸς ὁποῦ εἶν ἀνακατωμέ
 ρος μετ' αἷμα καὶ μετ' χυμὸν ἐν πῶρον. Δὲ πὶ μὲ ἴνα ζόπον ἡθελε μπορῆ
 νά εἶναι τῆστο; ἔπειδὴ πᾶσα πρᾶγμα ὁποῦ ἐγέννηκεν, ἐπιθυμᾷ ἀχόρ-
 ταγα δὲ συλῆξῆς ζου, καὶ τὸ ὁμοιον ἀγαπᾷ εἰ ὁμοιονζου. δὲ αἷμα, εἰ αἷ-
 μα. καὶ ὁ σκώληκος, τὸν σκώληκα. Ἐ ὁ πηλὸς, τὸν πηλὸν. καὶ ἡ σᾶφ
 κα λοιπὸν τῶ σᾶφα, καὶ Ἐ ἡμεῖς ὁποῦ βιάζομεν τῶ φύσιν, Ἐ ὁποῦ
 ἐπιθυμῶμεν τῶ βασιλείαν, νά δοκιμάζομεν νά ἴζαπαζοῦμεν μετ' ἐκ
 ποίας τέχνης καὶ μεθόδους τῶ ἀπατηλῶ μας σᾶφα. ἐκείνοι ὁποῦ
 δὲν ἐδοκιμάσαι τὸν πρειρημένον πόλεμον, εἶν κηλότυχοι Ἐ μακά-
 ριοι, μᾶ ἄς πῶρα κηλέμεν καὶ ἡμεῖς νά λυθωθῶμεν παντελῶς ἀπὸ τῆ-
 τοιαν ζου δοιμῶν. δὲ πὶ ἐκείνοι ὁποῦ ἐπέσασιν εἰς τὸν πρειρημένον
 λάκκον, πῆ φτοισὶ μακρὰ ἀπὸ ἐκείνωσ ὁποῦ ἀναβαίνοισιν καὶ ἐκείνω
 τῶ

συμποδίζεσθαι εἰς ἡμᾶς, καὶ μετ' ἡμᾶς πάντοτε, καὶ μάλιστα εἰς τὴν
 κηόπητι, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἐποκρίματα τὸν χράψα, διὰ ἡ μου ἐκεί-
 τῆξε τὴν χεῖρα μου ἐκείνος ὁποῦ εἶπε, δηλονότι ὁ μακάριος παῦλος, ὁ π
 πῶς ἐκείνα ὁποῦ γίνουται κρούα ἀπὸ καὶ σοιοας, ἐν ἀρχῶν ἐκείνου
 πρᾶγμα καὶ νὰ τὰ λέγει ἱπᾶς Ἐ νὰ τὰ χράζει, Ὡς νὰ τὰ ἀκούη. Ἐ τοῦ-
 την τὴν ἐδικλῶ μου, καὶ ὁ χ ἐδικλῶ μου, ἐχθραῖμου καὶ ἡ γαπημὴ κῶ
 μου σαρκῆ, ἐδικλῶ μου ὡς ἐσμὶ κῶ μετ' ἡ ψυχῶ, καὶ ἀγαπωμὴ
 νῦν ἀπὸ αὐτῆς, Ἐ ὁ χ ἐδικλῶ μου, ὡς ἂν ὁποῦ πολεμᾶ ἡ κατὰ τῆς ψυχῆς,
 ὁ μακάριος παῦλος τὴν ἀνόμασε θανάτου, λέγοντας, ποῖος μεθ' ἐλθ
 ἐλεύθερώτε ἀπὸ θ' καρμὶ τούτου τῆς θανάτου, ἡ γου ἐπὶ τὰ πόθη
 τῆς σαρκῆ. καὶ ἄλλος πάλιν θεολόγος, ἡ γου ὁ χρηστος ὁ θεολόγος
 τὴν ἀνόμασε, ἐμπαθῆ Ἐ δούλιω καὶ νυκτερινῶ, μα ἀπὸ ποῖαν ἀφορ-
 μῶν ἐστὶ τοιοῖ ἀγοι τὴν ἀνομάσασι βικτοροσπος, ἐδ' ἴφωυ νὰ μάθω.
 Ἀν σῆα καὶ καθὼς ἐπέειπα κῶ, ἡ σαρκῆ ἐν θανάτου, ἐκείνος ὁποῦ
 τὴν νικήσει τούτην, κατὰ πᾶ ἔν ἀνάγκῶ δὲν ἀποθνήκει. καὶ ποῖος πα-
 ρεικλῶ εἶναι ἐκείνος ὁ ἀθρωπος, ὁποῦ νὰ ζήσει, Ὡς νὰ μὴ ἰδῆ τὸν θά-
 νατον τῆς μελυσμῆ τῆς σαρκῆς του; Παρακλῶ νὰ ζητήσωμῶ καὶ νὰ
 ζητάσωμῶ, ποῖος ἀπὸ τούτοις εἶναι μεγαλύτερος, ἐκείνος ὁποῦ ἀπέ-
 θανε, καὶ ἀναστῆθηκεν, ἡ ἐκείνος ὁποῦ δὲν ἀπέθανεν οὐδέ ποσῶς. ἐκεῖ-
 νος ὁποῦ ἐμακάρισε τὸν δεύτερον, ἐψύθη. ἀπὸ τὸ χριστὸς ἀποθνή-
 κωντας, ἀναστῆθηκε, μα ἐκείνος ὁποῦ ἐμακάρισε πῶν πῶτον, δὲν θέλει
 νὰ εὐρίσκειται μηδὲμία ἀπόγνωσις εἰς ἐκείνου ὁποῦ πέθονῶν, ἡ καὶ
 ἀποθνήκεισι. διὰ τὴ καλλίτερος εἶν ἐκείνος ὁποῦ ἀποθνήκει τὸν θάνατον
 τῆς ἀμαρτίας, ὁ πότεν ἐγερθῆ μετ' ἡ ἀληθινῶ μετάνοιαν, πῶν ἐκεῖ-
 νος ὁποῦ τῆ φέρεται νὰ μὴ εἶν ἀπεθαρμῶς, διὰ ἡ δὲν εὐρίσκειται ἀθ-
 θρωπος ὁποῦ νὰ μὴ ἡμαρτεν, ἀλλ' ὁ χριστὸς δὲν θέλει τὸν θάνατον τῆ
 ἀμαρτωλῆ. Ὁ ἀπάνθρωπος ἐχθρὸς καὶ τῆς πορνείας πρὸς ἀπῆ καὶ
 ἀπῆς, ὁ δ' ἐβόλος μᾶς λέγει Ἐ ὑποβάλλει μᾶς πῶν νὰ καμῶμῶ τὴν
 ἀμαρτίαν, πῶς ὁ θεὸς εἶν φιλήθρωπος Ἐ δίδει πολλῶ συγχώρησιν
 εἰς τῶτο τὸ πάθος τῆς πορνείας ὡς ἂν ὁποῦ εἶν φιλῶν. μα ἀς συχάζω-
 μέσθαι κατὰ βῶ δ' ὁλοῦ Ἐ ταῖς ἐπιβουλίαις τῶν δαιμόνων, ἀπὸ ἡ πό-
 λιν θέλωμῶ τῶν ὄρει πῶς ὕσερα ἀπὸ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀμαρτίας, τὸν
 ὀνομάζεσθι δικαιοκρίτην Ὡς ἀσυμπαθῆ, διὰ τὴ ἐκεῖ μᾶς τὸν ἐλέγασθι
 λαίθρωπον, διὰ νὰ μᾶς πῶν κηνήσοσιν εἰς τὴν ἀμαρτίαν. ἐδ' ὡ πάλιν
 ὕσερα ἀπὸ ε ἔργου τῆς ἀμαρτίας, τὸν λέγοσθι δικαιοκρίτην, διὰ νὰ μᾶς
 κατατιπονήσοσιν εἰς ἀπόγνωσιν. ὁ πότεν γυμνάται εἰς ἡμᾶς ἐλύθη καὶ
 ἡ ἀπῆ.

καρὸς ἐφ. ε.

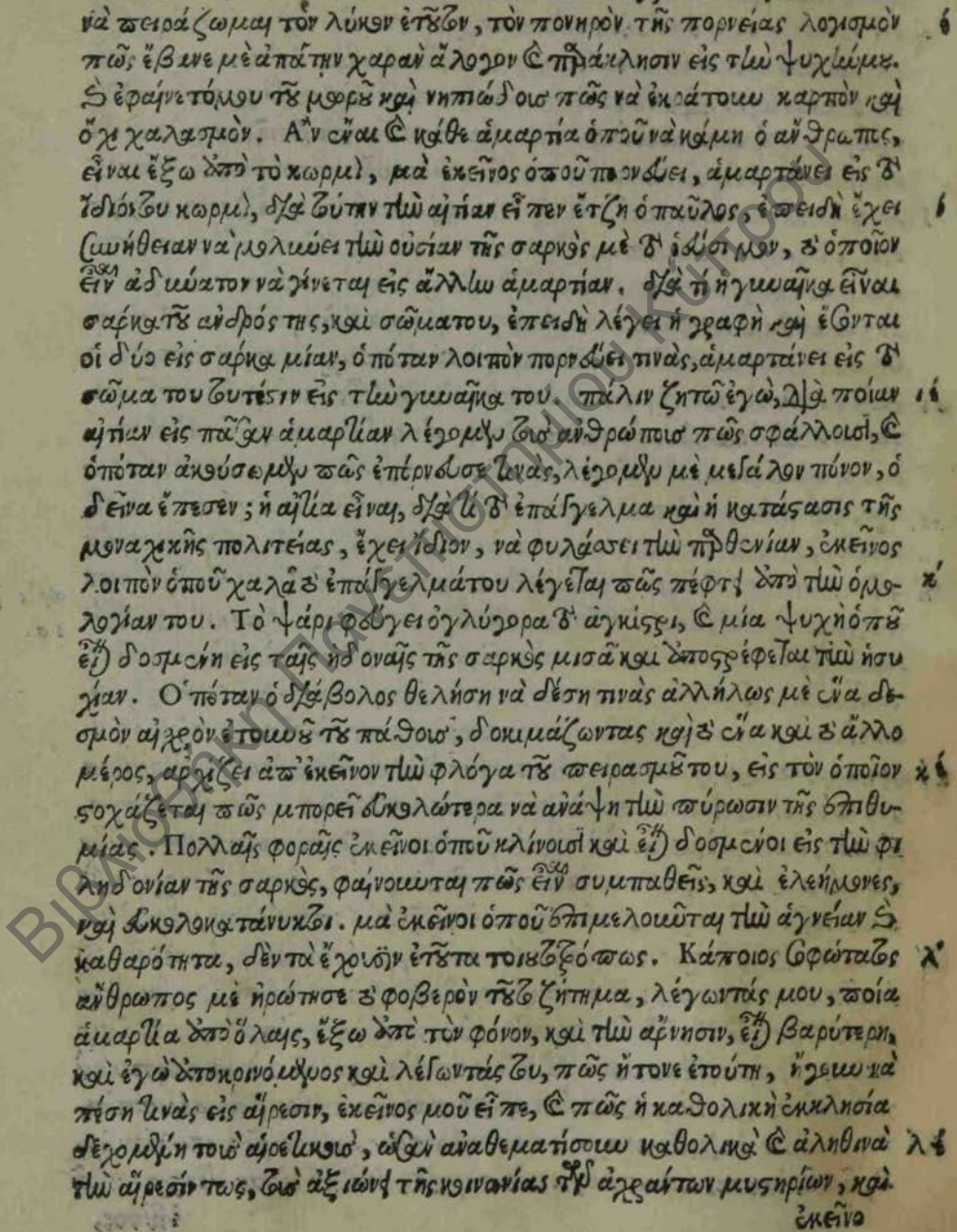
καρὸς ἐφ. ρ. μ.

BIBLIOTHECA

η απόγνωσις ἅψ τὰς ἀμαρτίας μας, δὲν δυνώμεθα νὰ ταλανίζω-
 μην, ἢ νὰ μέμφωμέθων, ἢ νὰ ἐκδικηθῶμεθα κατὰ τὸ λόγυμας
 τοῦ ἑαυτοῦ μας διὰ τὸ πᾶν ὅτι ἐλάμαμεν. Ἐπόταν σβίση καὶ
 χαθῆ ἑτοῦτη, πάλιν ἀκυλοῦθα ὁ τῆς φιλανθρωπίας τύραννος. Καθ' ὅσον
 εἶν' ἡ ἀσώματος ὁκεί, κατὰ σοῦτον χάρεται εἰς τὴν καθαρότητα ἡ
 εἰς τὴν ἀρθαρσίαν τῆς καρμίου μας. Ἐκτὸς ἐναντίου ὁ δ' ἀμμαν χάρεται
 εἰς τὸ ἐναντίον. Ἄψ τὸ το εἶπαι λινές, πᾶς εἰς οὐδὲ κενεῖα ἄλλο
 πρᾶγμα χάρουται οἱ δ' ἀμμενες τόσον ὅσον εἰς τὸν βραῦλον καὶ τὴν δὲ
 σωθῆαι. οὐδὲ εἰς ἄλλο πάθος λοιπὸν χάρουται τόσον ὅσον εἰς τὸν με-
 λυσμόν τῆς καρμίου μας. Ἡ ἀγνεῖα καὶ ἡ καθαρότης εἶν' ἡ μία συγγί-
 νηα ἡ ἐσμίζεις καὶ ὁμοίωσις τῆς ἀνοῦ πρὸς τὸν δῆ, ὅσον τῆς εἶν' ἡ δὲ
 μητέρα τῆς γλυκύτητος εἶν' ἡ ἐνδροθὸς γῆ. καὶ μητέρα τῆς ἀγνεῖας
 ἡ τῆς καθαρότητος εἶν' ἡ ἡσυχία ἐσμίζη μετὶ τὴν ὑπακλῶν. Ἡ ἀπά-
 θεια τῆς καρμίου ὅπως κατορθώνεται ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, ἀκίτωντας πολ-
 λαῖς φοραῖς εἰς τὸν κόπον, δὲν εἰ μινον ἀτάλαξος. μα ἐκείνη ὅπως γίνε-
 ται ἀπὸ τὴν ὑπακλῶν, εἰς πᾶσα τόπων εἶναι ὁκίμη καὶ ἀσάλουτη.
 Εἶδα καμίαν φοραῖ πᾶς ἡ ὑπερηφανία, ἐξήγησε τὴν ταπεινοφροσύ-
 νην, διὰ τὴν ἐκείνος ὅπου ὑπερηφανόθη, ἀφίνω τὰς ὅν ἡ χάρις τῆς θεοῦ,
 πέφτει, ἡ πέφτωντας, ταφώνεται, ἡ ἡμετάξου ἡ ὑπερηφανία, ἀπὸ
 τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἐκείνη ἡ ἐκείνου ὅπου εἶπε. τίς ἐγνώρισε
 τὸν νοῦ τῆς θεᾶς; ὁ ὅπου ὅσον καὶ ὅσον ἀγαθὸν καλὸν; Λάκκος, καὶ γῆ-
 νημα τῆς ὑπερηφανίας, εἶναι τὸ πᾶν ὅτι γίνεταί εἰς τὴν ἀμαρτίαν.
 τὸ ὅπου ὅσον πᾶν πολλὰς φοραῖς εἰς ἐκείνο ὅπου θέλου νὰ ἐγερεθῆ-
 σιν εἶναι ἀφορμὴ καὶ ὑπέθεσις ταπεινοφροσύνης. ἐκείνος ὅπου μέγα-
 ἡ ἐσμίζη καὶ χροτασμόν τῆς κοιλίας θέλει νὰ νικήσει τὸν δ' ἀμμενα
 τῆς πορνείας, εἶναι ὁμοίος ἐκείνου ὅπου μετ' ἡ λάδι σβυῖται τὴν φλόγα.
 Ἐκείνος ὅπου μετ' ἡ μόνω τὴν ἐκράτησαν ὁκμάζει νὰ καταπαύση τῆς
 τὸν πόλεμον, εἶναι ὁμοίος ἐκείνου ὅπου κελυμπαῖ μετὶ τὴν μίαν χέρα, ἡ
 φιλονικία νὰ ἡ γῆ ἀπὸ τῆς πέλαγος. ἐσμίζη τὴν ταπεινώσιν μετὶ τὴν ἐγ-
 ἡ κράτειαν, ἡ ἡ χωρὶς τὴν ταπεινώσιν ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἀνωφελής, ἡ
 ὅπου ὅσον φανερόνωντας καὶ ὁ μακίριος δ' ἀβίδη ὁ περὸ φήτης, ἐξήγη δὲ
 μῆκος πρὸς τὸν δῆ, ἡ τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κόπον μου, ἡ ἀφες
 πᾶσας τὰς ἀμαρτίας μου. Ἐκείνος ὅπου σοχαδῆ τὸν ἑαυτόν του νὰ
 πολεμᾶται καὶ νὰ πᾶσ δέεται ἀπὸ κανεῖα πάθος, ἡς ἀματῶνε-
 ἡ ται ἐναντίον ἐκείνου μοναχοῦ, καὶ μάλιστα ἐναντίον τῆς ἐμφυλίου ἐχ-
 θροῦ, τῆς ἐπαναστάσεως λέγω τῆς σαρκὸς, διὰ τὴν ὅπου δὲν χαλαδῆ
 ἡ τῆς,

πρὸς ρα.
1 α.

ἐτῆρος, δὲν ἀφελούμεθα ὑπόπτες ἀπὸ τῶν νίκων ὅπου καὶ μονομυ εἶαν
 ἴον τῆς λοιπῶν. μα ἀν εἶα καὶ λαβώσωμεν ὅτι ἡμεῖς ἐτῆρον τὸν ἀγύ
 πιον, ἤρωμε τὸν λογιμὸν τῆς πορνείας, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην θέλωμε
 ἰδ εἰς τὴν βίαν τῆς ταπεινώσεως τὸν δῖ. Εἰρηοίκησα ἐγὼ ἔσοντας
 νὰ περιάζωμαι τὸν λυκὸν ἐτῆρον, τὸν πονηρὸν τῆς πορνείας λογιμὸν
 πῶς ἔβλεπε με ἀπάτην χαρὰ ἄλορον ἔπραξιον εἰς τὴν ψυχίμα.
 ὅτι ἐφάνη τόμου τῆς μερῆ καὶ νηπιώδους πᾶς νὰ ἐκράτου καρπὸν καὶ
 ὄχι χαλασμὸν. Ἀν εἶα ἔκασθε ἀμαρτία ὁποῦνὰ κήμη ὁ αἰθραπες,
 εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ καρμὶ, μα ἐκεῖνος ὅπου πορεύει, ἀμαρτάνει εἰς δ
 ἰδιότου καρμὶ, δὲ ζῶτην τὴν αἴψαν εἰ περ ἐτῆς ὁ παῦλος, ἐπειδὴ ἔχει
 ζωήθειαν νὰ μελωῦει τὴν οὐσίαν τῆς σαρκὸς με δ ἰδιότου, ὅποῖον
 εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνεταί εἰς ἄλλω ἀμαρτίαν, δὲ τὴν ἡγυαῖμα εἶναι
 σάρκα τῆς ἀνδρός της, καὶ σώματος, ἐπειδὴ λέγει ἡ γραφή καὶ εἶναι
 οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, ὁποταν λοιπὸν πορεύει πινὰς, ἀμαρτάνει εἰς δ
 σώμα του ζυτέτιν εἰς τὴν ἡγυαῖμα του. πάλιν ζητῶ ἐγὼ, δὲ ποῖαν
 αἴψαν εἰς πᾶσαν ἀμαρτίαν λέγομεν ζωὴν ἀνθρώπου πῶς σφάλλοισι, ἔ
 ὁποταν ἀκούσωμεν πᾶς ἐπὶ τὸν ἴνα, λέγομεν με μετὰ λον πόνον, ὁ
 δ εἶνα ἐπεσεν; ἡ αἴψα εἶναι, δὲ ἡ δὲ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατάστασις τῆς
 μοναχικῆς πολιτείας, ἔχει ἴδιον, νὰ φυλάσσει τὴν πῆθενίαν, ἐκεῖνος
 λοιπὸν ὁποῦ χαλὰς ἐπάγγελμάτου λέγεται πᾶς πέφτι, ἀπὸ τὴν ὁμο
 λογίαν του. Τὸ ψάρι φεύγει ὀγλύρορα δὲ ἀγκίστρι, ἔ μία ψυχὴ ὁπῶ
 ἐπὶ δοσμὴν εἰς τὰς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς μισὰ καὶ ἀποστρέφεται τὴν ἡσυ
 χίαν. Ὅποταν ὁ δὲ βολος θελήσῃ νὰ δέσῃ πινὰς ἀλλήλως με εἶα δε
 σμὸν ἀχρὸν ἐτοιμῆς τῆς κάθου, δοκιμάζοντας καὶ εἶα καὶ εἶα ἄλλο
 μέρος, ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν φλόγα τῆς πειρασμῆτου, εἰς τὸν ὅποῖον
 σοχάζεται πᾶς μπορεῖ δὲ κλάωτερα νὰ ἀνάψῃ τὴν πύρωσιν τῆς ὀπιθυ
 μίας. Πολλὰς φορὰς ἐκεῖνοι ὁποῦ κλίνουσι καὶ ἐπὶ δοσμὸν εἰς τὴν φι
 ληδονίαν τῆς σαρκὸς, φαίνουνται πᾶς εἶναι συμπαθεῖς, καὶ ἐλεήμονες,
 καὶ δὲ κλοκατάνυχοι. μα ἐκεῖνοι ὁποῦ ὀπιμελουῦνται τὴν ἀγνείαν ὅ
 καθαρότητα, δὲν τὰ ἔχουσι ἐτῆτα τοιβεζέσως. Κάποιος ὀφώτατος
 ἀνθρώπος με ἠρώτησε εἰ φοβερὸν τῆς ζήτημα, λέγων τίς μου, ποῖα
 ἀμαρτία ἀπὸ ὅλας, ἔξω ἀπὸ τὸν φόνον, καὶ τὴν ἀρνησιν, ἐπὶ βαρύτερη,
 καὶ ἐγὼ ἀποκρινοῦμαι καὶ λέγων τῆς, πᾶς ἡ τὸνε ἐπούτη, ἤρωμα κα
 πῆση ἴνας εἰς ἀρεσιν, ἐκεῖνος μου εἶπε, ἔ πᾶς ἡ καθολικὴ ἐκκλησία
 ἀποδομὴν τοῦ ἀρεσκίω, ἀπὸ ἀναθεματίσσωμα καθολικῆ ἔ ἀληθινὰ
 τὴν ἀρεσίν τῆς, ζωὴ ἀξίωτης τῆς κωνανίας τῆς ἀρχαίων μυσηρίων, καὶ
 ἐκεῖνο

ἐκείνον ὁποῦ ἐπόρνυσεν ὡς ἐν ἱερολογηθῆ ἡ παύση δὲ τῷ ἀμαρ-
 τίαν, καὶ ἂν τὸν δέχεται, ὁ μὲν ἔχει ὀρισμὸν δὲ τοῦ ἀποστολικῆς
 κειμένου να τὸν χωρίζῃ δὲ τῷ ἀγίαν μετὰ ληψιν εἰς ἱερῶν χερῶν δέ-
 σσημα. καὶ ἐγὼ ἐσώντας να ἐκπλαγῶ δὲ τῷ ἀπορίαν, ἐπόμηνον ἐκείνα
 εἰ δὲ ζήτημα ἄπορον, Ἐ ἀμφίβολον. εἰς τὸ τὸ ζήτημα μπορεῖ να γῆν
 οὕτη ἢ ἀπόκοις. ἢ ἀρετὴς εἶδ' ἀμαρτία πνευματικῆ, ἢ ἰου τῆς ψυ-
 χῆς μεναχῆς, ἢ δὲ τὸ ὁ ἀρετικὸς ἀνοήτως ἢ ἀφίλωντας δ' ὀράλ
 μα του, αὐτῷ τῷ ὄραν καθαρίζεται μ' ἐκείνῳ τῷ ἀφίλων. μὰ ἐκεῖ-
 νος ὁποῦ πορνείας, μελιώνει καὶ τὰς ἀφίλων τῆ σώματος, Ἐ τὰς δυ-
 νάμεις τῆς ψυχῆς, καὶ δὲ τὸ το χεράζεται καθρὸν μετανοίας καὶ δα-
 κρύων, δὲ να λιώση τῷ ὀπιθυμίαν τῆς σαρκὸς ὁποῦ ἐκράτησε τῷ ψυ-
 χῆ. μὰ αὐτὸ μείνοισι καὶ οἱ δύο ἀμετανόητοι, βαρυτέραν κλάσιν
 ἔχει ὁ ἀρετικὸς, πῶς ὁ πένης. Ἀς ἱερατῶν, Ἐ ἀς μετῆσων μὲ
 τὸν νοῦν μας, καὶ ἀς σοχασεῖμεν, ποία ἡδονὴ Ἐ γλυκὴς μᾶς γίνε-
 εἰ εἰς τῷ ψαλμοδῖαν δὲ τὸν δ' ἀμωνα τῆς πορνείας, Ἐ ὁποία δὲ τὰ ἱε-
 ρὰ λόγια τῆ πνεύματος, καὶ δὲ τῷ χαρῖν Ἐ τῷ δυνάμιν ὁποῦ ὀρί-
 σκεται εἰς αὐτὰ. Μὴ σε λανθάνη μὲ δὲ τὸ ὁπῶν, δὲ ἢ ἐγὼ εἶδα
 πολλὰς φορὰς ἱεράς ὁπῶν ἐπεσὶ ὄρουσαν μὲ δὲ ληψιν τῆ ψυχῆ πρὸς
 τὸν δὲ δὲ τὸς ἡγαπημένους τῶς, οἱ ὁποῖοι καὶ καὶ να ἐκινουῦσαν
 π δὲ τὸν πορνείαν, τῶς ἐφάμεν πῶς να τελεθῶνσι τὸν ἰόμην τῆς ἀγ-
 πης. Καμίαν φορὰν γίνεται Ἐ δὲ πᾶσμα μόνον να μελιώνεται ἱεράς
 σωματικῶς, δὲ ἢ οὐδένα πρῶγμα εἶν πλέα βαρυτέρον Ἐ πλέα κιν-
 ομενῶδες ὡς ἐν οὕτη ἢ ἀφίλων τῆς ἀρῆς. ἐνθυμῶ ἐκφῶ ὁποῦ ἐτύλι-
 ξε εἰς τῷ χέρα τῆς μηρῶς του τὸ ῥᾶσιν του, καὶ νέκρῶν τῷ χέραθον Ἐ
 εἰ δὲ τὰ φυσικὰ καὶ δὲ τὰ μὴ φυσικὰ μέλη καὶ τῆ κωρμῆς τῆ ἐδικῶν,
 καὶ τῆ ξείνου. Λογιάζω να μὴ δυνάται πνὰς να ὀνομάζεται παντε-
 λῶς ἅγιος, αὐτὸν μεταποιοῖση καὶ ἀλλάξῃ πρὸ ἄλλοι ἐξοῦ τῷ γῆν
 τῆς καλῶνμας
 νομᾶτων τὸν διάβολον, ἐτῆ λογιάζω να μᾶς νουετὰ καὶ ἐδὲ να κάμνωμεν εἰς τῷ ψαλμοδῖαν,
 να μὴ ἀφίλων δηλονότι να μᾶς πλανά ὁ δαίμων τῆς πορνείας, κάμνωνας τὸν νοῦν μας να κλί-
 νη εἰς τῷ ἡδονῆ τῆς ἀναρεσκείας, καὶ μακρῶντας μας τὸν δὲ τῷ ἐννοίαν ὁπῶν ὀπέτη να ἔχω
 μὲ εἰς τὸν θεόν, καὶ διὰ τοῦτο λογιάζω καὶ ὀνομάσεν ὁ ἅγιος τοῦτον τὸν περᾶσιν τοῦ διαβόλου εἰς
 ἡμᾶς ὁπότεν φάλλομεν διὰ κινδοξίαν καὶ ἀναρεσκίαν, δαίμονα τῆς πορνείας, διὸ τὴ κάμνει τὸν
 νοῦν μας να δὲν καὶ να κλίνη μικρὰ δὲ τὸν θεόν, καὶ διὰ τὴ καμίαν φορὰν φάλλομεν ἀνπορῶστα
 εἶας με ἄλλον κινᾶται εἰς φιληδίαν. διὰ τοῦτο ἀνποδιδάσκει καὶ χωρίζῃ τούτῳ τῷ ἀποτον
 γλυκύτητα καὶ χαρᾶν, ἀπ' ἐκείνῳ τῷ καθαρᾶν καὶ πνευματικῆ γλυκύτητα ὁποῦ ὀπέτη να
 εἶχωμεν εἰς τὰ ἱεραλόγια, δὲ τῷ δυνάμιν καὶ τῷ ἀφίλων ὁπῶν ὀρίσκειται εἰς αὐτὰ.

Μαξιμος.
 Καθὼς παν
 ταχῶς ἀ-
 μομας δι
 ὀσκει να
 ὀδ γαμῶ
 τὸν τῆ ζον,
 καὶ τῷ κε
 νοδοξίαν
 εἰς τὰ κα-
 λὰ ἔργα
 διὰ νομῶ
 ἀποτομῆ
 θαν δὲ τ
 κλῆ τῶ τ
 καλῶνμας

εἰ
 εἰ
 π
 εἰ
 λ
 εἰ

Τῆς σαρκὸς εἰς ἀμασπόν, ἤρριον αὐτὸν ἐκβάλλῃ ἀπὸ τῆς λόγου του πα
 τῶν λογίς ἀδισπον τῆς σαρκὸς, αὐτὸν εἶναι διωατὸν νὰ τῶ μεταβάλλῃ.
 Ὅποταν πῆσωμῃ δὲ νὰ πλαγιάσωμῃ εἰς τὸ σῶμα, τότε ἀς ἀρη-
 πνοῦμῃ, ὡς ἀς βλεπωμέσταν, δὲ ἴδονοὺς τότε χωρὶς τὸ κωρμὶ πα-
 λάει καὶ πολεμᾶ μετῶ δαίμονας, καὶ αὐτὸν δὲρεθῆναι εἶναι δοσμείος
 εἰς ταῖς ἡδοναῖς, γίνεται δὲ κωλα πρὸς ὅπως τῆς ἐαυτοῦ του. Ἀλλὰ τῆτο ἀπὸ
 δαζε ὡς κἀμνε νὰ συγκοιμᾶται μετὰ σένα ἢ ἐνθύμησις τῆς θανάτου, ὡς
 νὰ ἐγέρνεται καὶ μετὰ σένα, ὡς ἡ μονολόγιστος τῆς ἰού χυ δὲχῆ, ἤρριον ἐκεῖ
 νῆ ὅπου ἀποβλέπει εἰς ἕνα πρᾶγμα τῶ σωτηρίας σου, τὸ κῆρ χρις ἐ
 ἴε καὶ λόγε τῆς θύ τῆς ζῶντος, ἐλέησόν με, ὡς σῶσόν με. δὲ ἴδονοὺς
 δὲ ἴδονοὺς βοήθημα μεγαλύτερον εἰς τὸν ὕπνον σου ἀπὸ τῆτα. Τινὲς
 λογαζέσαι πῶς οἱ πόλεμοι τῆς σαρκὸς, ὡς αἰρεῖσεις νὰ γίνονται με-
 ναχὰς ἀπὸ τὰ φαγητὰ, μὰ ἐγὼ εἶδα ἱναὶς ὅπου ἐρρωσούσταν μετὰ
 ὡς πρὸς θάνατον, καὶ εἰς ἄσασιν ἄκρας, ὅπου ἐμολιούσταν ἀπὸ τῶ
 ταις διωατὰ. Ἡρώπησα καὶ μίαν φορὰ εἶνα ἀπὸ τοῦ δοκιματάτου
 ὡς δὲ κερικὸς μοναχῶ πρὸς τούτων, ὡς εἶδα ἀξέμε ὁ μακάριος πολ-
 λά φανερά, λέγων ταῖς μου. εἶναι ῥόσις εἰς τοὺς ὕπνοις, ὅπου γίνεται ἀπὸ
 τὸ πλῆθος τῶ φαγητῶν ὡς τῶ ἀνάπαυσιν, ἀλλῶ φορὰ γίνεται ἀπὸ ὕπε-
 ρφαίαν, ὅποταν κωχούμεσταν πῶς εἶναι πολὺς κωρμὸς ὅπου δὲν ἐπά-
 θαμῇ ῥόσιν. καὶ πάλιν γίνεται ῥόσις, ἀλλὰ τὴ κατακρίνομῃ τὸν πλῆ-
 σίον μας, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις αἰδύο ἐλεγχῇ, ἤρριον ἡ δὲ ὑτέρα ὡς ἡ ἐπίτη,
 μποροῦσι νὰ συμβάνοισι ὡς εἰς τοὺς ἀρρώστας, τὰχα δὲ καὶ ἀξέεις. μὰ
 αὐτὸν εἶναι καὶ ἱναὶς σοχάζεται τὸν ἐαυτὸν του ὡς εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ὄλαις
 ταῖς πρειρημέσταν ἀπίαις, μακάριος εἶναι δὲ τούτην τῶ ἀπάθειαν,
 παθσίνοντας τῆς μόνον ἀπὸ τὸν φθόνον τῆς δαίμονος, συχωρώντας
 ὁ θεὸς νὰ γίνεται τῆτο εἰς αὐτὸν καὶ μίαν φορὰ, ἀλλὰ νὰ ἀποκτήτη ὑψι-
 λοπάτην ταπεινώσιν ἀπὸ μίαν συμφορὰν ἀναμαρτήτων. Μηδὲ τινὰς θε-
 λήσει νὰ λογαριάσει τῶ ἡμέραν μοναχόςτου τὰ φαντάσματα ὅπου εἶ-
 δὲν εἰς τὸν ὕπνον του, ἀλλὰ ἴδονοὺς εἶναι ὡς τῆτος τῶ δαίμονων, νὰ μᾶς
 μελιώοισιν ἀπὸ τὰ ὀνειράτα ὅποταν ὄρισκόμεσταν ἔξυπνοι. Ἀς ἀκῆ-
 σωμῃ καὶ ἀλλῶ πανουργίαν καὶ ποιηρίαν τῶ ἐχθρῶν μας, καὶ τῶς τὰ
 βρώματα ὅπου ἐλάπιμοι εἰς κωρμὶ ὕπερα ἀπὸ κωρμὸν ἢ ἡμέραν ἐχθρῶν
 ζωήθειαν νὰ μᾶς χηνοῦσι τῶ ἀρρώσταν, τοῖς τοξόπως γίνεται πολ-
 λαῖς φορὰς ὡς εἰς ταῖς ἀπίαις ὅπου μᾶς μελιώοισι τῶ ψυχῶν. ἀλλὰ τὴ
 εἶδα καὶ μίαν φορὰν κἀποιοῦ ὅπου ἔσπαταλοῦσταν, ὡς δὲν ἐπολεμῶν λέ-
 ταν πᾶραυτα. ὡς εἶδα ἀλλοῦ ὅπου ἔξώσασι ὡς ἐπράσασιν ὁμάδι με-
 γαλῆς

γεωαίμας, καὶ δὲν ἐβάρησιν πάραυτα καρδιά καὶ κὸν λογιζομὸν εἰς τὸν
 νοῦτῳ, καὶ ὁμῶς πέρωντας θάρρος αὐτοὶ ὁποῦ ἀπατωῦταν, καὶ
 σέκωντας ἀμέριμνοι, ἐπόταν ἐλογμάζασιν νὰ δὲρίσκειται εἰρήνη ὡς ἀσφά
 λεια εἰς τὴν κελίοντῳ, ἐπάθασιν ἀξαρτικῶν χαλασμοῦ. ὁποῖος τὸ ἐδ ὁ
 κίμασε, τὸ γνωρίζει. Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐδ ὀκίμασε, δὲν ἔχει χρεῖαν
 νὰ τὸ γνωρίσῃ. Τὸν καμὸν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν βοήθημα εἰς ἡμᾶς, ὁ
 σάκκος, ἢ ἡσποδὸς, ἢ ὁλονύκλιος σάκκος. ἢ ὁπθυμία τῆς ἀρτου, ἢ γλῶσ
 σα φλεβομῆνη ἀπὸ τῆς δὲ φαν, καὶ ὀλίγην δροσιζομῆνη. ἢ εἰς τὸν πάφης
 κατόικησι. καὶ περὶτερα ἀπὸ ὅλα, ἢ ταπείνωσις τῆς καρδίας, καὶ αὐ
 εἶν δὲ αὐτὸν, πατέρης ἢ ἀδελφός (ωαγωνιστής, καὶ γηραῦς εἰς τὴν
 φρόνησιν δὲ βοήθειαί μας, ἀλλὰ ἢ θαυμάζομαι αὐτὸν δὲ αὐτὸν ἵνα
 ναχός του νὰ σώσῃ σὺν καρδίᾳ ἀπὸ τὸ πέλαγος. Πολλαῖς φοραῖς εἶνα
 Ἐδ αὐτὸ πᾶσι μὲν ἔχει τὴν ἡμφορίαν ἐκ τὸν φοραῖς διπλῶν ἀπὸ ἐκεῖ
 νον ὁποῦ ἔπραξεν ἄλλος, οὐδὲ εἰς ἴδιον πᾶσι μὲν γίνεται ἀδιαφόρως
 ἀπὸ καθεῖνα, μὰ ἀπὸ τὸ αὐτὸ πᾶσι μὲν ἄλλος ἡμφορᾶται πλείοτερα ἢ
 ἄλλος ὀλιγώτερα, καὶ ἐτούτη ἢ δὲ φορὰ τῆς ἡμφορίας γηραῖται, ἀπὸ
 τὰ ἢ θη ἀπὸ τῆς πρὸς πῶ, καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ. Ἐδὲ γηραῖται μὲν
 καὶ ὁποῖος μίαν ὑψηλῶ καὶ πρὸς ὄξον, καὶ θαυμασῶ εἰκόνα τῆς καθα
 ρότητος, λέγωντάς μου πῶς πνᾶς θεωρῶντες μίαν ἡμφορίαν ἐνὸς σω
 ματικῶν πλάματος, ἐπᾶν κινήθησιν ἀπὸ ἐκεῖνο νὰ δὲ ὀξάζῃ μετὰ τὸν
 ποιητῶ, καὶ μένον ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν θεωρίαν ἐκινῶτον εἰς τὴν ἀτά
 πῶν τῆς θεῆ, καὶ εἰς πλῆθος καὶ βρῶσιν δακρύων, ὡς ἦτονε θαῦμα, νὰ
 θεωρεῖ πνᾶς πῶς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ὁποῦ εἶν εἰς σὺν ἀγία ἀπαλείας,
 ἦτονε εἰς ἄλλον ὑπὲρ φύσιν ἀγία τῆς σφραγῶν. Ἀν ἐτῶτος εἰς πᾶσα τό
 κέ πον, καὶ εἰς καθεῖνα καμὸν ἔχει ἐξούτην τὴν ἐρσασίαν ἢ ἀθήσιν, πρὶν πρὸ
 νὰ ἔλθῃ ἢ κινήσῃ ἀνάστασις, ἀνεσθήσκειν ἀφθαρτος. Τῶν τὸν ἴδιον κα
 νόνα πρὸς νὰ φυλαγῶμεν ὡς εἰς ταῖς ψαλμοδίας, καὶ εἰς τὰ ἄσμα
 τα. ἀλλὰ ἢ οἱ ἀληθινοὶ φίλοι τῆς θεῆ ἔχουσι (ω ἴθειαν νὰ κινουῦται φυ
 σικὰ εἰς ἰλαστότητα, ὡς θεῖ κὼ ἀγάπῳ, καὶ δακρυα, καὶ ἀπὸ τὰ ἐξ ὡ
 ἄσματα τὰ κοσμικὰ, καὶ ἀπὸ τὰ πνευματικὰ. μὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι
 δοσμικοί εἰς ταῖς ἡδοναῖς, εἰς σάντιον. Τινὲς καθεὼς εἰπαμῶν ὡς περὶ
 τερα πολεμουῦται πλῆτα πόρισότερα εἰς τοὺς ἡσυχαστικῶ καὶ ἐρημη
 κῶ τῶπος. εἰ ὁποῖον δὲν εἶν νὰ εἰ θαυμάζεται ἵνα. εἰς τί οἱ δαίμο
 νες καὶ δικῶσι πλῆτα ἀρεσκῶν μῆράτως εἰς ἐκεῖνοισ ὡς τύπους, ἔσωντας
 ἢ ἢ νὰ ἔξοριῶσιν ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸν δεσπότην ἡμῶν διὰ τὴν σωτηρίαν μας
 εἰν τὰς ἐρήμους, καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον. Πολεμῶσιν οἱ πεινηροὶ δαίμονες

Τὸν νόνον
 ἵσως λέγει
 τὴν ἀγία
 πελαγία
 βαπτισαν
 τα.

τῆς πορνείας χαλεπὰ τὸν ἡσυχαστὴν, ἴσως δὲ τὸν καμινωτὴν νὰ τὴ φαίνεται.
 πᾶς δὲν ὑπορεῖνὰ καμὴ προσηπλιῶ τῆς ἀρετῆς εἰς τὴν ἔρημον, μὴ δὲ κα-
 μίαν ἀφέλειαν, ἴσως δὲ τὸν σύρξιν εἰς τὸν κόσμον. μαὶ ὁ πῶταν ὑρίσκα
 μέσθαι ἡμεῖς εἰς τὸν κόσμον, μισθουοῖν ἅπτο ἡμᾶς, ἴσως δὲ μὴ μὲν
 μετὶ κασμικῶν, βλέπωντες πῶς δὲν πολεμῶμεθα ἐκεῖ. Ἐκεῖ ὁ πῶ-
 πολεμῶμεθα ἅπτο τὸν δάμονα, εἰς ἐκεῖνον ἀς πολεμῶμεθα καὶ ἡμεῖς
 κατὰ τῆς λόγου σου, ἴσως δὲ πῶταν δὲν πολεμάται ἅπτο ἡμᾶς, ὑρίσκαται
 φίλος μας καὶ αὐτὸς. Ὁ πῶταν ἴσως καμὴν ἀνεγκλῆν χρεῖν ὑρί-
 σκόμεθα εἰς τὸν κόσμον, σκέπομεθα μετὶ τῆς χεῖρα τῆς κυδῶν τὸν πέ-
 λεμον τῆς σαρκὸς, ἴσως ἀνεγκλῆν καὶ ἴσως πρῆβειῶν καὶ πρῆβειῶν τῆς
 πατρὸς μας τῆς πνευματικῆς. ἴσως δὲ μὴ βλαστημάτων ὁ κύριος ἅπτο
 λόγου μας, ἴσως τὸ σακδάλον ὁ πῶ πῆνοισιν οἱ κασμικῶν ἅπτο τὸ κακόν
 μας πῆρα δῆγμα. Ἀλλὰ καὶ καμὴν φορὰν δὲν ἐπρὸς τοῦ τοῦ πῆ-
 ρασημοῦ, ἴσως δὲ ἡμεθα ἐσερεμῶν τῆς λύσει τῆς σωτηριῶδ' ὡς κατα-
 νύξως, καὶ ἴσως ἡ καρδία μας εἶναι πῶτα γεμάτη ἅπτο δοκιμῆν, ἴσως
 καὶ χροσπίαν ἐμεινῶν τῆς κασμικῶν πραγμάτων ὁ πῶ λέγουται ἴσως ἡ-
 νοεῖται, ἴσως ἔχασαμε τὴν ἐξοπλιῶ. ἡ ἀνεγκλῆν καὶ διὰ τῆς οἱ δάμονες
 μισεῖσιν ἴσως ἀνεχωροῦσι θεληματικῶς ἅπτο ἡμᾶς, ἴσως δὲ μὴ ἀρίσκει
 τόπον νὰ ὑπερηφανῶμεθα, ἴσως νὰ ὑπερήφανῶμεθα εἰς ἡμᾶς τοῦ
 ἴδιου, θεωρῶντες πῶς δὲν πῆρα ζουέμεθα, ἴσως τούτῃ ἡ οἱσιν καὶ ἡ ὑπε-
 ρηφάνια νὰ ἀναπληρῶνται εἰς ἡμᾶς ὅλα τὰ ἄλλα πῆρα. Ἀνεύτετε ἴσως
 ἀλλῶν μίαν μηχανῆν ἴσως πανουργίαν ἐπονεῖ τῆς ἀπατεῶν δάμονος,
 ἴσως οἱ ἴσως ὁ πῶ ἐπιθυμᾶτε νὰ φυλάσσετε πῆρα τῆς, καὶ βλέπετε.
 ἴσως ἡ δὲ κίμων καποῖς ὁ πῶ εἶχε δοκιμάσει τέτοιας λογῆς ὅλον,
 πῶς πολλὰς φορὰς ὁ δάμων τῆς πορνείας ἀγάζει παντελῶς τὸν ἴσω
 τὸν σου, καὶ καμῶνεται πῶς νὰ μὴ δίδει πῆρα κανεὶα πειρασμόν, οὐ
 δὲ κίμων τῆς σαρκὸς, καμῶνεται τὸν μοναχὸν νὰ ἔχει μεγαλώτατην
 εὐλάβειαν. καὶ νὰ χυῖν καὶ δάμων ἴσως πολὺ πῆθος τὸν καμῶν
 ὁ πῶ καθετα μετὰ τῆς γυναικῆς ἡ (σωμιλεῖ, πῆρα κινῶντας τὸν νὰ τῆς
 νοθετᾶ ἴσως νὰ τῆς διδάσκη ἴσως τὴν ἐπιθυμῶν τῆς θανάτου, ἴσως τὴν κῶ
 σιν, ἴσως τὴν σωφροσύνην, ἴσως νὰ ζήλοισιν ἅπτο τὰ λόγια τοῦ ἴσως ἀπὸ τὴν
 πλάσμεν ἴσως ἴσως εὐλάβειαν ἀγᾶθλιας εἰς ἐκεῖνον τὸν λῶν,
 ἴσως νὰ ἐξέχασιν εἰς τὸν βοσπόν. ἴσως εἴπειτα πῆρα τῆς παρῆσι καὶ
 (σωμῆθειαν λοιπὸν ἀνάμισά τῶς, τέλος πάντων νὰ κρημνίξει) ὁ ἀθλιος
 μοναχὸς εἰς τὸ πῆρα τῆς ἀμαρτίας. Ἀς φῶν καὶ ἐπομελῶς ἴσως
 νὰ μὴ βλέπωμεν μὴ δὲ νὰ ἀνεύμεν καρπὸν θανατηφόρον τὸν ὁ πῶ
 ὁ πῶ

ἐπάξαμεν νὰ μὴ τὸν δοκιμάσωμεν οὐδέποτε. Ἰὴ Ἰε Θεομάζω ἀν
 λομαζώμεν ἢ εἰς τοῦ ἑαυτοῦ μας πῆλα διωατωτέρους ἀπὸ τὸν
 περὶ τὴν δ' αββη, δ' ὅσοιόν εἶναι ἀδύατον. Τέξιας λογὸς ὑψηλὸς
 καὶ μέγας ἐστὶ ὁ ἔπανος τῆς ἀγνείας, ὅ τῆς κατάρθιτος, ὅπου πολ
 εἰ
 λοὶ ἀπὸ τοῦ πατέρας ἀποκοπίσαι νὰ τῷ ὀνομάσω ἀπάθειαν. Τινὲς
 λέγουσι πῶς εἶναι ἀδύατον, νὰ μωροσίη τινὰς νὰ ὀνομαθῆ καθαρός,
 ἀφ' οὗ δοκιμάτη τῷ ἀμαρτίαν τῆς σαρκὸς, μὰ ἐγὼ εἶμαι ἡμέτερος τῆς
 γνώμης τῶς ἐτοιμῶν, ἀποφασίζω, ἔ λέγω πῶς εἶναι δυνατὸν ὅ δὲ
 λον εἰς ἐκεῖνον ὅπου θέλει νὰ μετακκιξίξη τῷ ἀγρίαι καὶ ἀκέρπον
 εἰ
 ἐλάμη τῆς ἐμπαθοῦς σώμας, εἰς ὠράμη ἔ ἐγκαρπον, ὅ καλῶ ἐλάμη
 Ἄν ἐκεῖνος τῆς ὁποίου ὅπως δὴ θήκασι τὰ κλειδιά τῆς βασιλείας τῆς ἔρα
 νῶν, ἤθελεν εἶσαι πῆρσιος εἰς δ' κωρμὶ, ἤθελεν εἶσαι ἀληθινῆ, καὶ δι
 κάμη, καὶ βεβία ἡ γνώμη τῆς περὶ εἰρημῶν, μὰ ἀν δὲν εἶναι ἐτξη, ἀς
 εἰ
 τοῦ κατακωμῆ ἐκεῖνος, ἡρομὸ ὁ πῆξος, ὅπου εἶχε πενθεοῦ, καὶ ἔγινε
 καθαρός, καὶ ἤξιώθηκε νὰ βασιάζη τὰ κλειδιά τῆς βασιλείας τῆς ἔρα
 νῶν. Μὲ πολλοὶ καὶ διαφόροι ξόποις ἐτξες ὁ ὅφει τῆς πορνείας
 ἀναγκάζεται πολεμῶντας νὰ διαπατῶσιν ἀνθρώποις, πῆρακινῶτας
 ἐκείνοισι ὅπου δὲν ἐδοκιμάσαι ποτὲ δ' σαρκικὸν ἔργον, νὰ δ' δοκιμά
 σουσι μόνον μίαν φορὰν, καὶ ἐπῆτα νὰ παύσωσιν. ἐκείνοισι πάλιν ὅπου
 εἰ
 δ' ἐδοκιμάσαι, ὁ ἄθλιος τοῦ πῆρακινῶ, ἀπὸ τῷ εὐθόμησι τῆς γλυ
 κῆς τῆς ἀμαρτίας ἐκείνης τῆς θαλατφόρου, νὰ τῷ δοκιμάσωσιν
 ἀλλῶ μίαν φορὰν. πολλοὶ ἀπὸ τοῦ πῆρσιος, ἀπὸ τῷ ἀγνωσίαι τῆς
 κακῆ, ἀπίσκειται χωρὶς πόλεμον. μὰ οἱ δὲ ἄλλοι, ἔχοντας δοκιμα
 σμένην ζῶτην τῷ σιχασίαι, ὑπομύουσι θορόβου καὶ πολέμου.
 εἰ
 ὅμως καμίας φορὰν συμβαίνει ἔ δ' εἶναι πῆρον, διὰ τὴν ἐκεῖνοι ὅπου δὲν
 ἐδοκιμάσαι, πῆραζομεται πῆρσιος ἀπὸ τῷ πῆρσιος. ἔ ἐκεῖ
 νοὶ ὅπου ἐδοκιμάσαι μὲ τῷ αὐτῷ τῷ ἀμαρτίαν. Ὅποτεν συκῆ
 κωμέσαν ἀπὸ τοῦ ὑπνον καλοὶ καὶ ἡσυχοὶ, ὅ εἰρῆμικοὶ, ἐτξες μὰς τὸ
 καμινῶν δὲ ἀγγελοὶ ἀγγελοὶ, πῆρσιος τῆς κρυφῆ, μάλισα ὅποτεν
 εἰ
 μὲ πολλῶν περὶ σιχασίαι ἔ ἀγρυπνῶνται ὅπου νὰ ἔχωμεν καμινῶν, πῆ
 ρσιος νὰ ἀναπαυθῶμεν, καλῆ καὶ καμίας φορὰν πάλιν συκῆ κωμέ
 σαν ἀπὸ τοῦ ὑπνον καλοὶ, καὶ πασίχαροι, πανθαῶντας τὸ ἐτξες ἀπὸ
 κακῆ ὀνειράτα καὶ φαντασίαις, διὰ νὰ τῆς πῆρσιος καλῆς ὅ ἀλη
 θινῆς. Εἶδα τὴν ἀπεβῆδ ἀμωνα νὰ ὑπερυψοῦται, καὶ νὰ ἐπαίρεται
 εἰ
 ὡς τὰς κέφροισι τῆς λιβαῖς καὶ νὰ ταράσεται ἔ νὰ μαίνεται εἰς ἐμέ
 τα ὡς οἱ κέφροισι τῆς λιβαῖου. καὶ ἐπέρασα μὲ ἐγκράτειαν, ἔ ἰσοῦ ὁ
 θυμός

το δ' **π**ράγμα όπου τῆς ἐφάνη, ὁποῖα ἀρανίζει καὶ χαλᾶ τῷ καλῶτα-
 τῶμας κατὰσασιν, ἔ τῷ ἀρίστῳ πολιτείαν τῆς ψυχῆς μας. Πα-
 λῶ καὶ πόλεμον λέγουσι τῷ εἰσπότητα, ὁποῦ κίμνει ἡ ψυχὴ εἰσπ-
 ῶν τῆς ἀρεσκείας τῆς πράγματις ὁποῦ τῆς φάνεται, ὁποῦταν πολεμᾷ
 μετ' ἐκεῖνο καὶ δὲν δ' δέχεται, ἔ ἡ νικᾷ θεληματικῶς, ἡ νικᾷται. Πά-
 θος λέγουσι πῶς ἐστὶ, ὁποῦταν ἐκεῖνο εἰς πρᾶγμα, ὁποῦ μετὸν πολὺν κα-
 ρὸν κίμνει φωλίαν ἐμπαθῶς εἰς τῷ ψυχῶν, ἔ μετῷ πολλῶν ζωήθειαν
 ὁποῦ κίμνει εἰς αὐτὸ, κατὰς εἰσεται εἰς ἕξ η, εἰς ζῶπων ὁποῦ θελημα-
 τικῶς τῆς, καὶ ἀπὸ ἐδικῆς τῆς κακότητα σύρνεται εἰς ἐκεῖνο τὸ πάθος.
 ἀπὸ τῆςτα ὅλα εἰς πρῶτον ἐστὶν χωρὶς ἀμαρτίαν, ἀλλὰ τί δὲν ἐκεῖ εἰς ἡμᾶς
 νὰ εἰς φύγωμεν. εἰς δεύτερον, ὁποῦ ἐστὶ ὁ ζωδασμός, δὲν ἐστὶ χωρὶς ἀμαρ-
 τίαν παντελῶς, ἀλλὰ ἢ μπορούμεν νὰ εἰς φύγωμεν, ἡ πρῶτος νὰ εἰς διώ-
 ξομεν. δ' εἰς τὸν, ὁποῦ ἐστὶ ἡ συγκατάθεσις, ἡ πολλῆς ἡδύτης ἡμω-
 ρίας κρίνεται ἀξιον κατὰ τῷ κατὰσασιν καὶ τελειότητα τῆς ἀγωνιζομέ-
 νε, ἐκεῖνοῦ ὁποῦ πολεμᾷ. Μὰ ἡ ἀρχμαλωσί τῆς καρδίας καὶ τῆ νοῦς
 ἀλλεοξόπας κρίνεται εἰς τὸν κερὸν τῆς πρῶτοψῆς, καὶ ἀλλεοξόπας
 ὁποῦταν δὲν εἶναι ἐτῶτος ὁ κερὸς. ἔ ἀλέας λογισ δὲν τὰ ποιηρὰ εἰθυ-
 μήματα, καὶ ἀλέας δὲν τὰ μέσα, ὁποῦ οὔτε κακὰ ἐστὶ οὔτε καλὰ. Τὸ
 πέμπτον ὁποῦ ἐστὶ ἡ πάλι, ἔ ὁ πόλεμος, εἶναι πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγωνι-
 ζόμενον ἡ νὰ κερδέση σεφάνε, πολεμῶντας ἀνδρειωμένα καθὼς πρέ-
 πει, ἡ νικῶντας. ἡ νὰ κηλαθῆ, καὶ ἡ θελε νικηθῆ. Μὲ ὁ ὑστερος βαθμός,
 ὁποῦ ἐστὶ εἰς πίδος, χωρὶς καρμιαν ἀμφιβολίαν εἰς ὁλοῦ ἀδιεφόρος ἡ
 ἐστὶ ἀποκατωθίον εἰς μετάνοιαν ὁποῦ νὰ ζυγιάζεται ἡ νὰ μεξάται ἡσα
 μετ' ἐπάθος εἰς ζύτην ζῶν, ἡ θέλει εἶσαι ὑποκατωθίον τῆς μελλέσης
 καὶ κλάσεως. ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ περνᾷ καὶ νικᾷ εἰς πρῶτον χωρὶς κανεῖα
 πάθος, θέλει φύγει ἡ πωλύψει ἡ εἰς μίαν ὅλα τὰ ἄλλε κακὰ ὁποῦ
 ἀκωλεθοῦσιν ἀπὸ ἐκεῖνο. Εὐρίσκειται σιμὰ εἰς ζωδ ἀκρὶ βεσάζω καὶ
 γνωσκῶσ πάτεραις ἔ ἄλλε πλέα λεπτότερα εἰνῶια τῆς πρῆρημῶν,
 ξιγύρου εἰς ταῖς δυσυχίας τῆς ψυχῆς, ξιγύρου εἰς τῶ εἰς πάθος εἰς σαρ-
 κικῶν. ἀλλὰ ἢ δὲ ἡ κασιν ἄλλον εἰνα λογισμὸν πλέα λεπτὸν ἡ πλέα ὀγλύ-
 γρονον, τὸν ὁποῖον ἡνὲς λέγουσι νὰ ὀνομάζεται πρᾶξιμοσ τῆς νοῦς, ὁ
 ὁποῖος εἶναι εἰνα κίνημα τῆς λογισμῆ, ὁποῦ πρῶτοψῆ χωρὶς κερὸν πι-
 νὸς δὲ εἰς ἡμα, πλέα ὀγλυγορύτερα πρᾶ κενεῖα λόγον, καὶ φαιτασίαι,
 ἔχει ζωήθειαν νὰ φανερώνη εἰς τὸν πύχοντα τὸ πάθος. ἀνάμεσα εἰς
 πᾶ ἄλλε κενεῖα ματῶ δὲν εὐρίσκειται ἄλλο πλέα ὀγλυγορύτερον, οὔδὲ
 πλέα κρυπτόν ὡσὲν ἐτῶ, ἔσαντας νὰ φανερώνη τῷ πρῆσίαι του εἰς

τῷ ψυχικῷ μὲ μίαν λεπτὴν ἐπιθυμῶσι, διὼς καμίαν ἀφίτην συκα
 ταθέτεως, ἀχρονον καὶ ἀφθασον ὅσιν εἰς κάποιου καὶ ἀφρασον. αὐ
 εἶναι λοιπὸν ἔπινὰς ἐδωκῆθη νὰ καταλάβῃ τῷ τοιαύτῃ του λεπτό
 τητα μὲ δ' ἀληθινὸν πέθος, ἐπεὶ τὸς δ' ὡς εἶναι νὰ μᾶς διδ' ἀξικ πῶς εἶν
 δ' ὡσαυτὸν μὲ μίαν ἀπλῶ καὶ ὀγλύθρη θεωρίαν, μὲ εἶνα μοναχὸν
 πᾶσμα τῆς χειρίου, μὲ μίαν ἀκρόασιν εἰς ἑαυτοῦ, διὼς καμίαν ἀλ
 λῶ ἐννοίαν καὶ λογισμὸν, νὰ πορεύῃ ἢ ψυχὴ ἐμπαθῶς. Τινὲς λέ
 γουσι πῶς ἀπὸ τῶ λογισμῶς τῆς πορείας, ἐρχεται ἑκωρμὶ εἰς τὰ πά
 θη, καὶ εἰς τῷ ἐργασίᾳ τῆς ἀμαρτίας, λέγοντας πῶς αὐτὸν ἐξέρχεται
 πρῶτον ὁ λογισμὸς, ἑκωρμὶ δὲν ἠθέλει ἀπολεσθῆναι, διὼς ἢ ἑκωρμὶ ἐξ
 ἀποκατωθίου τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς νοῦς. Τινὲς ἄλλοι πάλιν εἶπαι δ'
 ἐναντίον, δηλονότι πῶς ἀπὸ ταῖς ἀφίτησι τῆς κωρμῆς, νὰ γηνοῦνται οἱ
 πονηροὶ λογισμοί, ἀναφέροντας τῷ κακῷ ἐργασίᾳ τῆς πίθης τῆς κωρ
 μῆς εἰς εἰς αὐτῷ τῷ σάρκα, διὼς νὰ βεβαιώσῃ τῷ γνώμῃ τῶς. λέ
 γοντας πῶς καμίαν φορὰ ἀπὸ μίαν γλυκυτάτην ὄψιν καὶ θεωρίαν,
 ἢ ἀπὸ πᾶσμα χειρίων, ἢ ἀπὸ καμίαν ὄψιν μωρῶσαν. ἢ ἀπὸ μίαν
 ἀκρόασιν μιᾶς φωνῆς γλυκυτάτης, οἱ πονηροὶ λογισμοί, ἐμβαίνοσιν ἀπὸ
 ταῖς ἀφίτησι εἰς τῷ καρδίαν. ἀπὸ τούταις ταῖς γνώμῃσι ποία νὰ εἶναι
 ἢ ἀληθινὴ ἢ ὄψιος δ' ὡς εἶναι μὲ ἀγ' ἀπλῶ τῆς χυθῆλει μᾶς διδ' ἀξικ. διὼς
 τί τῆς εἶναι πολλὰ ἀναγκῆς ὅσιν ἀφέλιμα εἰς ἐκείνου ὅπου μετέρ
 χουται μὲ γνώσιν τῷ πρακτικῷ φιλοσοφίαν, καὶ εἰς ἐκείνου ὅπου
 πολεμεῦσιν ἀκομὴ κατὰ τῆς παθῶν, τῆς ὁποίων πρῆπει νὰ γνωρίζουσι,
 ἀπὸ ποίαν ἀπ' αὐτῶν γηνοῦνται καὶ ἕνα πάθος. μὰ ἐκείνου ὅπου εἶναι δι
 καιοὶ ὅσιν ἀπλοὶ ἐργάται, καὶ πορεύουται μὲ ἀπλότητα καὶ εὐθύτητα
 τῆς καρδίας, δὲν ἐχουσι καμίαν χεῖραν ἐτοιμῶν, διὼς τί δὲν εἶναι ὀλο
 γῶν ἢ γνώσις. οὐδὲ ὅλοι ἐχουσι τῷ μακαρίαν ἀπλότητα. ἢ ὁποία εἶν
 μία συγούρα καράτσα ἐναντίον καὶ εἰς ὁ δ' ὀλου ἔπιβουλή τῆς πο
 νηροῦ δ' αἰμένων. ὅσιν ἐξέρχεται εἰς ἑκωρμὶ μὲνον ζήτημα, λέγω, πῶς
 κα ποία καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ μέσα, ἢ ἡροῦ ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ, καὶ
 πεύρχουται εἰς τὴν κωρμὶ ἐξῶ, ὅσιν τῆς το συμβαίνει πᾶσῶς εἰς
 ἐκείνου ὅπου μετέρχουται τῷ μοναχικῷ ζῶν, ἢ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ
 τῷ ἐρῶσιν τῆς ὕλης, διὼς ἢ δὲν ἐχουσι ταῖς ὕλης τῆς πειρασμῶν. ἀλ
 λα πᾶθη ἀφίτησι ἀπὸ ταῖς ἐξῶ ἀφίτησι, καὶ ἐμβαίνοσιν εἰς τῷ ψυ
 χικῷ, ἢ τῆς το συμβαίνει εἰς ἐκείνου ὅσιν ὀρίσκουται εἰς τὸν κόσμον.
 ὁμῶς ἐγὼ τέλος πάντων λέγω διὼς τῆς το, πῶς δὲν ὑμπερεῖ πᾶς νὰ
 δ' ὡση ἐμβαίμεν γνώσιν καὶ κανόνα εἰς τῆς το, διὼς τί ἀφ' ἐπιτήσης σιμᾶ

τῆς τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἃν θέλῃς εὐρειούτε ζωίσιν, οὕτε κρατανό-
 σιν, οὕτε τίξιν καμίαν. Ὁ πόταν ἀγωνιζόμενοι ἡμεῖς ἔ πολεμῶντας
 πολλά κατὰ τῷ συζύγῳ ἔ ζωφόρε τῆς σαρκὸς μας δάμνος τῆς πορ-
 νείας, βατανίζωντας τον, τὸν ἀγάλωμεν καὶ διάξαμεντον ἀπὸ τῆς
 6 καρδίας μας μὲ τῷ πέσαν τῆς νηείας, καὶ μὲ τῷ μάχαιραν τῆς τα-
 πεινώσεως, τότε λοιπὸν καθεζόμενος ὡς καὶ ποῖος σκώληκος εἰς τὸ
 καρμίμας, γαργαλίζωντας μας ὁ ἄθλιος εἰς καί ποῖα κινήματα ἄπερ-
 πα ἔ ἀκμαρα, πάχεινὰ μᾶς μελωή. ἔ τῆτο μάλισα ἔχουῶ ζωή-
 θῆαν νὰ πάχουσι ἐκεῖνοι ὅπου ὑποτάσσονται τῆ δάμνος τῆς κρε-
 7 δοξίας, ἀπὸ τῆ δὲν ἔχοντας πλέα εἰς τῷ καρδίαν τως λογισμοὺς συ-
 χησιὸ πονησιῶ, συμφέουσι εἰς τῆτο ἔ πάθος. καὶ πῶς τῆτο νὰ εἶναι
 ἀλιθινόν, ὅποτεν ἔτῆσι εὐρησι καμίαν ἠσυχίαν, ἀς ἔξετάζουσι νομω-
 χῶς καὶ ἐπιμελῶς τῶ ἑαυτοὺς τως, καὶ κατὰ πᾶσιν ἀνέτην θέλω-
 σιν εὐρη καί ποῖον λογισμὸν νὰ κρύπεται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τως,
 8 ἡ ἄν ὄφιν ἢ σκώληκα εἰς τὸ κέπειον. ὁ ὁποῖος λογισμὸς τως δίδει νὰ
 γνωρίσουσι, πῶς ἀπὸ ἐδιδνώτως αουδὴν ἔ πεθυμίαν ἐκατορθώτασι
 τῷ ἀρετῷ τῆς ἐνδ οὔτερας ἀγνείας καὶ καθαροῦ τῆς καρδίας, δὲν
 βαίνοντας εἰς τὸν νομῶτως οἱ ταλάπωροι τῷ ἱερὸν λόγον τῆ ἀποσόλου
 ἔ ποῦ λέγει. ἢ ἔχεις ὅπου νὰ μὲν τὸ ἔλαβες χάριτα καὶ δωρεάν, ἢ ἀ πρὸς ἔθ
 9 ἀπὸ τὸν ἔν, ἢ ἀπὸ ζωεργίαν ἔ βοήθειαν προσδύχης ἀλλοιοῦ, ἢ ἀγγέλω, ρινθ. δ.
 ἢ ἀνθρώπου. Ἀς σοχάζουται λοιπὸν καλὰ, ἔ μὲ πᾶσιν λογίσι αουε
 δὲν νεκρόνωντας μὲ πολλὰ ταπεινοφροζωίω τὸν πεσειρημῶνον ὄφιν,
 ἀς τὸν διώξουσιν ἀπὸ τῷ καρδίαν τως, δὲν νὰ μπορέσουσι, ἐλεύθερω-
 10 μῶσι ἀπ' αὐτόνον, ἴσως ἔ ἔτῆσι καμίαν φορεῖ νὰ ἐκδ υθῆσι ζῶς δερ-
 μαπίνοισ χταῖνας, ἢ τῶν τῶς ἐπιθυμίας τῆ καρμίας, ἔ τὰ κινήματα
 τῆ παθῶν, ἔ νὰ φανῆσι τῆ κῦ τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τῆς ἀγνείας ἔ κα-
 θαρότητος ὅπου ἀποκτήσῃ, καθὼς ἐνέμασιν ἐκεῖνα τὰ ἀκακα καὶ κα-
 11 θαρὰ νήπια τῆ ἐβραϊαν, μὲ τῆτο ἀπ καὶ ἔτῆσι τοῖς ἔξόπως ἐγδ υμέ-
 νοι, δὲν εὐρεθούσι γυμνοὶ ἀπὸ τῷ ἀκακίας τως ἐκεινῶν, ἔ φ' ὀκλήτα-
 12 πεινώσιν. καὶ ἔτῆτος ὁ δάμων τῆς πορνείας ἔ πῶμασότερον τῆρά τοῖ.
 ἀλλοιωτῆρά ἔ σοχάζεται τούς καρούς, καὶ ὅταν δὲν δὴσόμεσαν νὰ
 κάμωμεν προσδύχην ἐναντίον του μὲ δ' κωρομ, τότε μάλισα ὁ ἀλό-
 13 σπος δοκιμάζει νὰ μᾶς πολεμᾷ. Δίκαμον πρᾶγμα εἶν νὰ ἔχη ὁ νομα-
 χὸς καὶ προσδύχην νοεράν, ἢ ὅποια μπορεῖ νὰ γίνετα, καὶ ὅποτεν ὑποη-
 14 ρετᾷ μὲ τὸ κωρμι. δὲν ἢ ὅποτεν οἱ δάμονες τὸν ἰδ οὔσι νὰ αουδ ἀζή-
 εἰς τὰ διακνήματα τὰ σωματικὰ, ἔ νὰ μὲν καί μνη τῷ καρδιακῷ
 15

Ματθ. κ α.

Γρόποι πο λέμεν, καὶ ἐπιτηδω- μίαν, καὶ π θέσεις ἀγα νισόμενων.

υς του σω̄ς ἐπάγγχε νὰ κἀ μὴ τῷ χρεῖαν τῆς σαρκὸς ζῶ, ἀλλὰ νὰ ἐπει-
 ράζετον ἀπ' αὐτῷ, ἔκεί μὲ μίαν διωατῶν προσδύχῳ, ἔκεί μὲ φερ-
 μα δ' ἀκουα ἐπολέμησε κατὰ τῶν πονηρῶν ἐχθρῶν τῶν δ' αἰμόνων. καὶ κα-
 ταδικάζωντάς τιν ἐγὼ δὲ τῷ ἀνεπιτηδ εἰοτήτα τῆς τόπου, μεῦ εἶπεν,
 ἐγὼ ἐκαματῶ προσδύχῳ μου εἰς τόπον ἀκαθάρτον δὲ νὰ καθαρ-
 θῶ ἀπὸ τὸν ρύπον, ἔκεί νὰ διώξω τοὺς ἀκαθάρτους λογισμοὺς. Ὁλοι-
 κατὰ ἀλήθειαν οἱ δ' αἰμόνες ἀγωνίζονται καὶ πάροσθ' νὰ σκοπίζουσιν
 τὸ νοερὸν μέρος τῆς ψυχῆς μας μετὰ τοῦ πειρασμοῦ ἔκεί πᾶσθι, ἔκεί
 τα τῆς φέρουσιν ἐμπροσθέντου τὰ πράγματα ὅπου τῆς ἀρέσουσι. **Ἄλλο**
 ἐπὶ δὲν μᾶς σκοπίσου περὶ τὰ τοῦ νοεροῦ ὀφθαλμοῦ τῆς ψυχῆς
 μετὰ τῷ ὀκνηρίαν μας, δὲν ὑμπεροῦσι νὰ μᾶς κλέψου τὸν θῆσαυρὸν
 τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ὅπου ἔχομεν. μὰ πόλασότερον ὁ δ' αἴ-
 μων τῆς πορείας πλῆα πρὸς τοὺς ἄλλους πάχει νὰ μᾶς σκοπίζη τὸν
 νοῦν, ὁ ὅποῖος πολλαῖς φορᾶς σκοπίζει τοικετοξόπως τὸν νοῦν, τὸν ἡ-
 γεμόνα τῶν παθῶν, ὅπου κἀ μνει τοῦ ἀθλίω ἀμαρτωλὸς νὰ κἀ μνησι
 καὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀφ' ὧν ἐκεῖνα τὰ ὅποια κἀ μνησι μόνον ἐκεῖνοι
 ὅπου εἶν' ἐξ ὧ ἀπὸ τὸν νοῦν τως. δὲ τῆς τοῦ ὑστερα μὲ κερὸν δὲ ζυπνῶντας
 ὄνοῦς ἀπὸ τέτοιας λογῆς μέθῳ τῆς ἀφοροῦντες, ὅχ μόνον ἐξέπομείδαν
 ἐκεῖνοι ὅπου μᾶς εἶδασι, μὰ ἀκρομὶ καὶ ζωῖ ἑαυτοῦς μας δὲ τᾶς ἀγ-
 ραῖς μας πράξαις ἑομιλίαις, καὶ τὰ χήματα μάς τὰ ἀπρεπα, καὶ
 θαυμάζομείδαν τῷ προλίτερίῳ μας τυφλόπτα, καὶ πολλαῖς φορᾶς π-
 νες ἀπὸ τέτοιας λογῆς δὲ ἀκροῖσιν καὶ ἐγνώραν τῆς σφάλματός τως, ἐπαύ-
 σασιν ἀπὸ τὸ κακὸν. Φέλεγε μὲ κἀθε φόπον τὸν ἐχθρόν σου τὸν δ' αἴμο-
 να ὁ ὅποῖος ὑστερα ἀφ' οὗ ἐπεςες εἰς τῷ πρᾶξιν τῆς ἀμαρτίας, σὲ ἐμωσ
 δίζει ἀπὸ τῷ προσδύχῳ, ἀπὸ ἔρτα θεοσεβῆ, καὶ ἀπὸ τῷ ἀργυπνίαν.
 ἐν θυμὸν μῆρος ἐμεινῆ τῆς διαγγελμῶν ῥητῆς, πῶς ἡ χήρα ψυχῆ ὅσον Λουκ. ι. ι.
 πλῆα θείλῃ τυραννάσθαι ἔκεί, βεῖδαι ἀπὸ τῷ κενῷ (ωὴ θῆσαν, ἀπὸ
 ζωῖ ἀργεῖς καὶ ἀτόποις λογισμοῦς καὶ πειρασμοῦ τῆς δὲ ἀβόλες, ὅπῃ
 τῷ ἐπρολάβασι, τόσοσν πόλασότερον χωρὶς καμία ἀνάπαυσιν πρέπει
 νὰ εἶθ' ἑρμη καὶ δ' οσμῆν εἰς τὰ καλὰ ἔρτα, ἑ μάλισα εἰς τῷ πρῶσεν
 χῶν, πρᾶνα λαῶντας τὸν θῆ, νὰ τῷ ἐδικαιώθη ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦς τῆς τοῦ
 δ' αἰμόνας. Τίς ἐνίκησε τὸ κωρμί σου, ἐκεῖνος ὅπου ἐζῶ ξίφει τῷ καρ-
 δίαν σου. ποῖος ἐζῶ ξίφει τῷ καρδίαν σου; ἐκεῖνος ὅπου ἀνήθη ὀλοτε-
 λῶς καὶ ἐθανάτωσε τὸν ἑαυτὸν σου. δὲ τῆ πῶς νὰ μὴ εἶν' ὡς ἑμῆρος
 καὶ κατατζακισμῶς ἐκεῖνος ὅπου εἰς τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς του δὲ
 ρίσκειται ἀπεθαμῶς. **Ἀνάμιστα εἰς ζωῖ ἐμπαθεῖς καὶ ἐκεῖνοι ὅπου**

εἶναι δοξαζοί εἰς τὰ κακά εἶναι ἄμπαθης ἄλλου ἐμπαθεῖ πλεία ἐμ-
 παθέστερος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτῷ τῷ Ἰζαζρόβουσι τῆς ἀμαρτιῶν του καὶ
 τῆς μελοπυμῶν του, τῷ καμνῆ με ἡδ' ὑπάδειαι καὶ με ἡδοναὶ ὅχι με
 θλίψιν καὶ ζωξιμμὸν τῆς καρδίας, καλῶς πρέτει. Οἱ ἀνάστασις ἔ-
 ἀγχοὶ λογιζοῖται ὅπου ἤχουοῦται εἰς τῷ καρδίας, ἔχουσι ζωίθειαι νὰ γί-
 νοῦνται ἀπὸ τὸν ἀπατεῶνα τῆς καρδίας, τὸν πονηρὸν τῆς πορνείας δ' ἀ-
 μωνα, τοῦ ὁποῖου ἰαξόθειαι ἢ ἐγκράτεια, ἔ ὁπόταν δὲν τοῦ εἰαίει εἰς
 νοῦντου ἰναὶς οὐδὲ ποσῶς. μα μὲ ἴ λογίς ἦθος, ἔ με ποῖον ξόπον δέ-
 νωντας ἐγὼ ἐτῆζον μου τὸν φίλον, τῷ σαρκίμου, θέλω διωκθῆναι
 τὸν κρίνω ἀπολοῦτως καθὼς ἐκαμα καὶ εἰς τὰ ἄλλα πάθη, δὲν γνωρί-
 ζω. Ἄλλ' ἢ πρὶν πρᾶνὰ τὸν δέσω, λυεται. ἔ πρὶν πρᾶνὰ κριθᾶ μετ'
 αὐτὸν, καμνῶ ἀγάπην με τῆ λόγουτου. ἔ πρὶν πρᾶνὰ τὸν ἰμφορή-
 σω, κλίνω εἰς αὐτόνον. πῶς νὰ νικήσω ἐκεῖνον ὅπου ὁδοῖα ἔχω νὰ τὸν
 ἀγαπῶ; πῶς νὰ ἐλευθέρωθῶ ἀπὸ τῆτον, με τὸν ὁποῖον εἶμαι δὲ μῦρος
 παντοτιμὰ εἰς ἐζύπην μου τῷ ζωῶ; πῶς νὰ καταργήσω ἐκεῖνο ὅπου
 ἔχει νὰ ζωαυαθαθῆ μετ' ἐμῶς; πῶς νὰ δ' εἶξω ἀφθαρτὸν ἐκεῖνο ἐποῦ
 ἔλαχε φύπην φθαρτῆν; τίνα λογαριασμὸν δ' ἄλογον νὰ εἶπῶ ἐγὼ εἰς
 ἐκεῖνο ὅπου ἔμπορεῖ νὰ δώσει καθελογίς δ' ἄλογον λογαριασμὸν δ' ἔ τῷ
 φύπην του; ἀ τὸν δέσω με νησείαι, πάλιν τῆ πρᾶδ' ἰδομαι, κατακρί-
 νωντας τὸν πλησίον μου. ἀ εἶναι καὶ παύωντας ἀπὸ τῷ κατακρίσιν, καὶ
 τὸν νικήτω, Ἰζαζάπεσα πάλιν εἰς τῆτον, ὑφούμνος εἰς ἰπερηφυνίαν
 τῆς καρδίας. εἶναι ἔ ζωαυαθῆ μου εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἶναι ἔ ἐχθρὸς
 μου. καὶ βοηθός μου, ἔ ἀντίδικός μου, ζωξίχει μου ὁμάδι, καὶ ὅτι
 βελούταί με. ἀ τὸν θεραπεύσω ἔ θρέψωδον, με πολεμᾶ. ἀ τὸν
 δαμάσω, ἔ θλίψωτον, ἀχαμνείη. ἀ ἀναπέυεται, καμνῆ ἀταξίαις. καὶ
 πάλιν ἀνκουράζεται καὶ βασανίζεται, δὲν ὑποφέρει. ἀ τὸν λυπή-
 σω, κινδυνώσω. ἀ τὸν δ' εἶρω, καὶ κτυπήσωδον, δὲν ἔχω με ποῖον
 νὰ ἐποκτῆσω ταῖς ἀρεταῖς. ἢ εἶναι τῆς ἐμυσηρίον ξιγύρουμου; ἢ
 θαυμασὸν πλάσμα εἶμαι ἐγὼ; ποῖα εἶναι ἡ αἴτια τῆς συληκράσεως ἐτου-
 νῆς, ἔ τῆς ἐπιξείας ὅπου ἔχω εἰς ἐμῶς; πῶς εἶμαι καὶ ἐχθρὸς ἔ φί-
 λος τῆ ἐμμαντῆ μου, εἰπέμου σὺ εἰπέμε ὦ ζωξορε σαρκίμου, ὦ φύ-
 σις μου. δ' ἔ ἢ δὲν θέλω ρεφαδῆνὰ μάθω ἀπὸ ἄλλον Ἄλλ' ἐσένα, πῶς
 νὰ ἀπομείνω ἀλάβωτος ἀπὸ ἐσένα; πῶς νὰ διωκθῶ νὰ φύγω τὸν φυ-
 σιανὸν κίνδυνον; νὰ μὲ ὑποτάσωμαι εἰς ταῖς φύσικαῖς σου ὀπιθυμίαις;
 ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκαμα ζωταγλιῶ πρὸς τὸν ρεξισὸν νὰ σὲ ἐχθραίνωμαι. λ' ἔ
 πῶς νὰ νικήσω τῷ τυραννίδ' α σου. ἐπειδὴ ἰδιάλεξα νὰ γῆω βιασῆς
 σου;

Ἐρώτησις
 τῆς ψυχῆς
 πρὸς τῷ
 αἰθετῷ
 σαρκῶ.

Απόκρι-
σις τῆς σαφ-
κός πρὸς
τὴν Λυ-
χλίου

Ου. καὶ ἐξούτη ὡς ἀποκρινομένη εἰς τῆς λόγου τῆς, θέλη φανῆναι ἐπι-
 ετῆ. δὲν σοῦ θέλω εἶπει πρᾶγμα ὁποῦ ἐσὺ νὰ μὴ τὸ γνωρίζης, μὰ
 ἐκείνον ὁποῦ καὶ οἱ δύομας κρατῆ μὴ μὲ τὴν γνάσιν. ἐγὼ καυχούμαι
 εἰς τὴν ἐμαυτῆ μου ἡδὲ μητέρα μου τὴν ἀγάπην τὴν ἀγαθὰ, ἡ ἐξ εἰς
 ἐκείνα ἡδὲ χυνήξια τῆς ἐξ ὡ κυράσεως ἡ καυσνῆς ὁρέξεως τῆς ἡδ ὡ
 νῶν, δ' θαράπιον δ' ἐδικύμου, καὶ τὴν καθολικῶ μου ἀνάπαισιν, καὶ
 αἴσιν. πάλιν ἀγαθόμοις τῆς σὺ δ' ὀτέρας φλογῆς, ἡ τῆς κινήσεως τῆ
 πονηρῶν λογισμῶν χυνοῦται ἀπὸ προτίτεριον ἀνεσιν ὁποῦ νὰ εἶχα, καὶ
 ἀπὸ πρᾶξαις ἀγαθῆς ὁποῦ νὰ εἶχα καὶ μετὰ μὴμας. ἐγὼ ὁπίταν ἐγχαρῆ-
 θῶ τοὺς πρᾶνομοῦ λογισμοῦ, χυνοῦμαι τῆς θανάσιμας, ἡ πῶ-
 ματα, καὶ ἐτῆτα ὁπίταν χυνηθοῦσι, χυνεσὶ μὲ τὴν ἀπὸ γνωσιν τοῦ ἀγῶ-
 νιον θανάτον. ἀν γνωρίσης φανερά τὴν ἐδικύμου καὶ τὴν ἐδικλύσου
 μεγάλην ἀδύσιαν, τὴν ὁποίαν ἔχεις καὶ σὺ ἡδὲ τὴν ἐσμιξιν ὁποῦ
 ἔχεις μετὰ μὴμα, ἡ γρὼν τὴν δικολόγηται ὁποῦ ἔχω εἰς πᾶσα κακῶν, ἡ δε-
 σῆς μου τὰ χερίά μου, μὲ τὴν ὁποίαν γνῶρισιν θέλεις μισορεῖς νὰ τα-
 πεινώνεσαι, καὶ νὰ ζητᾶς μὲ μεγάλην θερμότητα τῆ θεῶ βούθειαν, ἡ
 ἐτῆ θέλεις διυνηθῆ σῶνλιον μου. ἡ ἀν σῶν καὶ μὲ τὴν ἐγκράτεια
 καὶ τὴν νηστειαν βασανίσης ἡ χαλινώσης τὸν λαίμῶν, ἡ τὴν γαστριμαρ-
 γίαν, τότε θέλεις ἔχει δεμύα καὶ τὰ πόδια μου, εἰς τόσον ὁποῦ δὲν θέ-
 λησι παρῆναι παρέκει εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας. καὶ ἀν σῶν καὶ εἰς
 ὅλα τὰ πρᾶγματα θέλεις ἐσμιθῆ μὲ τὴν ὑπακλήν, δὲν μισθῶντας πο-
 τε ἀπὸ τῆ θέλημάτης, θέλεις χωριθῆ παντελῶς ἀπὸ ἐμύα. ἡδὲ ἡ τό-
 τε οἱ πειρασμοῦ μου ἡ ὀλίγον ἡ οὐδε τίποτας δῶνουνται. ἀν ἀποκπῆ-
 σης εἰς τῆς λόγου σου τὴν ταπεινώσιν, μὲ σῶνισες, ἡ ἐκφες τὴν κεφα-
 φλώ μου. εἰς ξόπον ὁποῦ νικῶντας τὰ πρῶτα μου κινήματα, θέλεις ἀφα-
 νίσει παντελῶς τὴν ὑπερηφανίαν ἡ ἀποσασίαν μου. βραβεῖον ἡ χάρι-
 σμα νίκης πεντεκαθῆκατον. ἐκεῖνος ὁποῦ εἰρίσκεται εἰς τὴν σάρκα, καὶ
 ἐπῆρε δ' ἐτῆτο, ἀπέθανε ἡ ἀνεσάθηκε. καὶ ἀπὸ τούτην τὴν ζῶν ἐγνά-
 ρισε δ' προσίμιον καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς μελλούσης ἀφθαρούας.

ΒΑΘΜΟΣ ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ φιλαργυρίας, ἡ ὁποία εἶναι εἰδωλολατρεία,
καὶ ἐν τούτῳ καὶ περὶ ἀκτημοσύνης.

λ ε
Πολλοὶ ἀπὸ τοῦ σοφῆς διδασκάλου, ὕστερα ἀπὸ τὸν πειρημένον
 μ ι ι ι ι τυραννον

τὸν ἄνθρωπον τῆς πορνείας, ἔχει ἰσχυρήθειαν νὰ τάπεισῃ καὶ νὰ θείτω τὸν
 πρῶτον μυριοκέφαλον δ' ἀμίνα τῆς φυλαργυρίας, ὅτι τὸν ὁποῖον ἔφυ-
 νοῦνται πολλὰ πάθη. λοιπὸν διὰ τὸ μὴ ἀλλάξω μὴ ἡμεῖς οἱ ἄσο-
 φοι τὴν τάξιν ὅπου ἐφυλάξασιν ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, ἐκφυλοθήτα μὲν εἰς
 τὸν ἰδίον τὸς κανόνα ἑσθ' ὅρον. λοιπὸν αὖ φάνεται ἄς ὁμιλήσω μὲν πρῶ-
 τῶν ὀλίγα ἕνα διὰ τὴν ἀρρώσθειαν ἐτούτην τὴν ψυχικὴν, ἣ ἔπειτα θέ-
 λω μὲν ὁμιλήσει ἣ διὰ τὴν ὑγείαν καὶ θεραπεύσασθαι. Ἡ φυλαργυρία
 εἶναι μία προσωπίσις τῶν εἰδῶλων, διὰ τὴν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ἔχει ὁ
 ἄνθρωπος διὰ θεόντου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε τὴν καρδιάντου, ἣ τὴν ἀγά-
 πῆντου. θυγατέρα τῆς ἀπιστίας, καταπαθείωντας νὰ πῆς εὐεὶ πόδας ὁ
 περὶ ἕνα εἰς τὸ ἀργύριον, ἣ δ' ἄρξαιον, πρᾶ εἰς τὸν ἴδιον εἶναι προ-
 νοητῆς πάσης τῆς κτίσεως. ἀδελφῶν προφασίσις, διὰ τὴν φυλαργυρία,
 δὲ λῶντας νὰ δέξῃ πῶς μὲ λογαριασμὸν κρατεῖ σιμάτου τὰ πόδις
 σὰ χεῖματα, εὐρίσκει πρόρασι, λέγωντας πῶς φοβᾶται μήπως ἣ
 ἔλθῃ του καμία ἀδελφεία. γήρω μαύλις, προφασίζόμενος μήπως
 καὶ πλεονέκτησεν εὐνοῦσιν, μήπως ἣ τύχη ἀβροχία, ἣ ἀσοχία τῶν
 καρπῶν τῆς γῆς, καὶ εἶναι ἀκομὴ ἢ φυλαργυρία ἣ πείνας προμυῖσις.
 ὁ φυλαργυρία εἶναι εἰς καταφρονητῆς ἣ πρᾶβάτης θεληματικῆς τῶν
 ἀδελφῶν τῆς χυ, ὁ ὁποῖος ἀκούωντας τῆς ἀδελφείου νὰ λέγῃ, πῶς
 λησόντου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ὁ ὁποῖος πτωχοῖς, ὡς ἀδελφὴν καταφρονᾷ
 τὴν ἐπιτολίαν, λέγωντας ἀδελφῶν ὅλοι, ἵνα νὰ ἀγοράσει, ὁμοίως
 ἀκούωντας, μὴ μεριμνήσετε ποδὶ τῆς αὐρῶν, δὲν πῆς εὐεὶ, μὰ θελημα-
 τικῶς ἐπιμύνηται. ἐκεῖνος ὁποῦ ἀποκτεῖν εἰς τῆς λόγου τὴν ἀγά-
 πῆν, καταφρονῆσαι εἰς τὸ ὁποῖον εἰς τόποις χεῖρα ζόμενος τὰ χεῖματα
 μὰ ὁποῖος λέγει καὶ ἣ καὶ μὲ τὰ δ' ὅ, ἡ γῆ νὰ κρατεῖ εἰς τῆς λόγου
 τὴν ἀγάπῆν, ἣ νὰ ἔχη καὶ ἀδελφῶν, ψεύδεται, καὶ ἀπατᾷ τὸν ἐαυ-
 τόντου. καθὼς εἶναι ἀδελφῶν νὰ ἐσμίξωσιν ὁμάδι ζωῆ, καὶ θάνατος,
 εἶς τῆς ἀδελφῶν νὰ συσμίξῃ ἢ ἀγάπῃ, ἢ πᾶσι χεῖματα. ὁποῖος κλάψῃ
 τὸν ἐαυτόντου, ἡ γῆν ταῖς ἀμαρτίας του, ἡρήθηκε ἣ εὐνοῦσιν,
 ἀπὸ τῶν ὁμοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκῆς, διὰ τὴν καλῶντας ἡρεῖα
 καὶ ὁποῖος, οὐδὲ ἐπὶ τοῦ ἐλυπήθηκε. μὴ εἰπῆς, μαζὶ ὁμοῦ χεῖματα,
 διὰ τὴν τὰ δ' ὅτω εἰς τὸν πτωχὸν, διὰ τὴν δ' ὅτω κερτὰ τῆς χήρας ἡγο-
 ράται τὴν βασιλείαν τῶν ἄνθρωπων, εἶς τῆς καὶ σὺ ἐκεῖνο εὐνοῦσιν ὁποῦ
 ἔχει, μπορεῖ νὰ δίδῃ εἰς ἐλεημοσύνην. Φιλόξενος ἣ φυλαργυρία ὑπαι-
 τήσασιν ὁμάδι, ἣ ὁ φυλαργυρία ἐκαταδύναζε τὸν φιλόξενον ὡς ἀδελφὴ
 κριτῶν, καὶ κερτὸν οἰκονόμον, ἣ ὁ φιλόξενος τὸν φυλαργυριον, σκληρὸν.

Ὅρος τῆς
 φυλαργυ-
 ρίας.

Ματθ. β'.

Ὅποιοις ἐνίκησε ἐπάθος τῆς φιλαργυρίας, ἐκείνη ταῖς πόδισσας μέριμνας. μὰ ὅποιοις εἶν' ἐμελῆς μετ' αὐτῶ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κἀμη πρὸ σόδχλῳ πρὸς τὸν δὲ καθαράν, λογιζάντας πάντοτε μὲν ἡ ξείνων νὰ κἀμὲ σάμψα. Ἡ ἀρχὴ τῆς φιλαργυρίας, εἶν' ὑπέθεσις τῆς ἐλεημοσύνης, δὲν ἡ ὁ φιλαργυρος δὲρίσκει ἀφορμῶν νὰ μαζώνη, δὲν νὰ κἀμη ἐλεημοσύνη. μὰ ἐ τέλος τῆς. εἶναι τὸ μῖθος τῆς πτωχῶν. ὡσεὶ ὅπου ζωάσθ' ὁ φιλαργυρος, εἶναι ἐλεήμων, μὰ ἀφοῦ μαζώξη τὰ χεῖματα, ἐσφῆξε ἐ ζημίον τὰ χεῖριατου. Εἶδα ἱναὶς ὅπου ἤθελε περὶ πτερας πτωχοὶ, οἱ ὅποιοι ἐπλουτίνασι μὲ τὰ χεῖματα ὅπου οὕτως ἐδὲ θήκασι, δὲν νὰ τὰ μοιράσωμιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἡ ἐπὶ αὐτῶ ἀπισμονήσασι τῶν περὶ πτερώτως πτωχείαν. Ὁ φιλοχεύματος καλὸ θῆρας, δὲν πῆφτει ποτὲ εἰς ἀκιδίαν, ἐν θυμούμῃκος καθεὶ ὡραν τῆς ἀποτολμῆς λόγου, ὅπ' ἐ λέλει. ὁ ἀργῶς, μὴ δὲν ξάθη, καὶ πάλιν. τῆτα τὰ χαῖρια ὑπερήθησαν ἐμελῆς, καὶ τῆς ζωξόφων μου. ἐποῦτῃ ἡ φιλαργυρία εἶν' εἶς μεγα-

πρὸς δεσ- σαλ. γ.

λος κ' δυνάτος πόλεμος, τὸν ὅποιον ὅποιοις ἐνίκησει, ἡ ἀποκτῆξαι τὴν ἀγάπην, ἡ ἐκείνη τῶν μέριμναν. ΠΕΡΙ ἀκτιμοσύνης, ἡ συμμιόπῃς ὀλονῶν τῆς ἡγῆτων πραγμάτων, μὲ τῶν ὅποιων κληρονομῆ ἱναὶς τῶν ἑραῖον βασιλείαν, ἡ εἶναι ἰαξεία τῆς ἀρρώστιας τῆς φιλαργυρίας.

Ἡ ἀκτιμοσύνη, ἡ ἠθεληματικὴ πτωχεία, ἡ γυμνόπῃς ἀπὸ τὰ πραγματι, εἶν' εἶς ἐλευθερία ἀπὸ ταῖς φροντίδαις ταῖς γῆναις. μὴ ἀμεριμνία τῆς προσκαίμε ζωῆς. μὴ ὁδοιπορία εἰς τῶν οὐνοῖον πᾶξιδαι ἀνεμπόδισος. μὴ ἀλλοξίωσις ἀπὸ πᾶσαν λύσῃ κωσμηλῶ. πῆς ἡ φύλαξις ὀλονῶν τῆς ἡγῆτων καὶ ἐπὶ τῶν. ὁ ἀκτιμῶν μεναχός, εἶναι κύριος ἡ ἀφρίπῃς ὀλονῶ τῆς κωσμου, δίδωντας τῶν φροντίδαι του εἰς τὸν δὲ,

καὶ ἔχωντας ὅλοιον δούλους του μετῶ πῆσιν ὅπου ἔχει εἰς ἐκεῖνον. δὲν λέγει οὐ δὲ φαιερῶν κενός ἀνοῦ τῶν χεῖριαν σου, μὰ ὅλον ἐκεῖνον ὅπου τῆς δίδεται ἡ ἐρχεται του, δὲ δέχεται δὲ τῶν μεγάλῃ του χεῖριαν ὡς ἀπὸ ἐ χαῖρι τῆς θεῆς, τῆ ὅπου οῦ ἐνεπίς ὡσεὶ τῶν ἐννοιαῖτου. Ὁ ἀκτιμῶν ἐργάτης τῆς ἐπὶ τῶν τῆς θεῆς, εἶναι ἰὸς τῆς ἀπροσταδείας, λογαριάζων

ταῖς, ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἔχει, ὡσῆν νὰ μῶν τὰ εἶχει. καὶ ὅπου ἀναχωρήσωμιν καὶ μισθῶσωμιν ἀπὸ λόγου του, τὰ λογιζέει ὅλα σὺβάλα, μὰ ἀν' λυπεῖται εἰς κενία ἀπ' αὐτὰ, χαῖριαντάς το, ἀκόμιν δὲν ἐγίνηκεν ἀκτιμῶν, νὰ ἔχη ἀληθινὰ τῆς ἀρετῆς τῆς ἀκτιμοσύνης. Ἐἶνας ἀνθρώπος ἀκτιμῶν, δὲρίσκειται καθαρός εἰς τῶν προσόδχλῳ του. μὰ ἐκεῖ

λεῖνος ὅπου ἀγαπᾷ τὰ ἔχει, καὶ τὰ σάμψα, σοχάξεται εἰς τῶν προσόδχλῳ του ταῖς εἰκόνας τῆς ὕλης, τερπύμῃκος εἰς ἐκεῖναις, καὶ εἰς τὸν κενόν

τῆς ψαλμοδίας ἔχει πλεονάζοντα τοῦ νοῦ τοῦ εἰς ἐκείνας, πρὸς εἰς τὸν δὲ.
 Ἐκεῖνοι ὅπου ὑποσώζονται εἰς ὑποστατικῶς μακρὰ ἀπὸ τῶν ὀρεξίμων
 ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων. Ἀλλ' ἔκει ὅπου ἐδῶκαν ἑξαρμίνας
 καὶ ἐθέλημά τας, τί ὑμπορῶσι πλ' ἀνα ἔχειωσιν ἐδικέντως; εἰς ἓνα πρᾶ
 γμα μοναχὰς ἔχοντες (ζητήσαντες) ἀδικουμένους ἐτύτοι, ὅπως γίνου
 ται δύνανται ἑτοίμοι νὰ μεταστῶσι. Εἶδα ἐδῶ ὕλην καὶ ἀπάτην
 χρημάτων, ἔχοντες ὑπακούω εἰς τοῦ μοναχοῦ, καὶ μιν τὰς εἰς νὰ
 εἰσέλθωσι εἰς τὸν τόπον ὅπου εἰσέλθω, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρημάτων τας, ὁμοίως ἐγὼ
 ἐμαρτύρησα πρὸς ὅτιον ἀπὸ ἐκείνων, ἐκείνοις ὅπως παρῶν ἐδῶ
 καὶ ἐκεῖ ἀλλ' τῶν ἀπάτην τῆς κῆ. Ἐκεῖνος ὅπου ἐδῶκεν τὰ θεῖα
 καὶ οὐράνια πράγματα, δύνανται καταφρονᾶ τὰ γήινα. μα ἐκεῖνος ὅπου
 δὲν τὰ ἐδῶκεν, χαίρει εἰς τὰ κτήματα ἑἰς τὰ σάρκα, καὶ εἰς
 τὰ ἔχοντα. Ἐκεῖνος ὅπου εἶναι ἀκτῶν καὶ πτωχῶν, χωρὶς λογαρια
 σμῶν, ἀδικουμένους μὲν ὅμοιος, ἀλλ' ἐπὶ λείπει καὶ ἀπὸ τῶν τὰ γήι
 να. καὶ σεοδεταὶ καὶ τὰ ἔραβια. καὶ ἐτῶς εἶναι ἐκεῖνος ὅπου οὔτε
 ἀλλ' τῶν ἀγάπων τῆς θεῶν, οὔτε ἀλλ' τὰ πεινῶν, εἶναι πτωχῶν. μὴ φανού
 μιν λοιπὸν ὡς ἀδελφοὶ μοναχοὶ ἀπιστοῦσι τῶν πωλίων, τὰ ὅσα οὔτε
 μερὶν ἐπὶ, οὔτε ἀπὸ ἐκείνων, οὔτε μαρτυροῦσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ θεὸς
 τὰ ξέρεται. Ἐκεῖνος εἶναι μεγάλως ἀληθινὰ, ὅπου ἀγαθῶν δισε
 βῶς ἀπὸ πάντων τὰ σάρκα, τὰ διαμοιράζει εἰς τὰς χεῖρας τῶν πτω
 χῶν, μα ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὀκνητῶς ἀρᾶ
 ται ἐθέλημά του. ὁ πρῶτος θέλει λάβει ἀπὸ τὸν δὲ ἢ εἰς τὰ πρῶτα
 πράγματα, ἢ εἰς τὰ χαρίσματα τὰ πνευματικὰ, ἐκτοντα πλάσσο
 να. μα ἐτῶς ὅπου θέλει ἀρῆσθαι τῶν θελήματων, θέλει κληρονομήσει
 τῶν ἀγίων ζώων. Οὐδε ποτὲ θέλῃσι λείπει τῆς θαλάσσης κύματα. καὶ
 οὐδὲ ὅπου ἀργυρὸς θέλει εἶσαι ποτὲ δίχως ὀργῶν, ἑλύπῃ, ἀλλ' τὰ
 ἐναίτια ὅπου τῆς συμβαίνοντος συχνίως φορᾶς. Ἐκεῖνος ὅπου ἐκαταφρό
 νησε τῶν ὕλων τῶν πρῶτων πραγμάτων, ἐλθὼν θεοῦ θηκεν ἀπὸ τῶν ἀι
 κολογίαν, ἔδωκεν τὸ νὰ κρίνεται ἀλλ' νὰ δικασθῆ. μα ἐκεῖνος ὅπου ἀγα
 πᾶ νὰ ἔχη πράγματα γήινα καὶ πρῶτα, θέλει πολεμᾶ ἕως θανά
 του ἀκρῶς ἔχει μίαν βελῶν. Ἡ βελῶν ἔχει ἀκλινῆς πίσις ὅπου ἔχει
 ἕνας εἰς τὸν δὲ, θέλει κῆψαι τὰς ἐνοιῶν ἑἰς τὰς φροντίδας ὅλων. καὶ ἢ
 ἐνθῶν τῶν θανάτων, καὶ μιν νὰ ἀπῆρῃται πινᾶς ἑἰς τὸ κῶρμίτου, διό
 χωντας ὅλας τὰς σαρκικὰς ὀρεξίνας ἀπ' αὐτόν. Δὲν ὑποσώζονται εἰς
 τὸν ἰσθμὸν ζῶν καὶ ἔσημαδι φιλαργυρίας, ἀλλ' τῶν ἐσθῶντας λῆ
 νὰ σερόσθαι ἀπὸ τὰ κῆψαι τὰ πρῶτα, ἐπομένως χωρὶς κῆνῶν θό
 ρυβου

ρυβον τῆς ψυχῆς του. Ἡ φιλαργυρία καὶ εἶ) Ἐνομάζεται ρίζα ὀλο-
 νῶν τῶν κακῶν. Δὲ πῆ ἐξύτη ἔκαμε καὶ εἰ μίσος, καὶ ταῦς κλεψίας, καὶ
 τοὺς φθόνους, καὶ τῶν φόνους. Ἐ τῶν χαρισμοῦ. καὶ ταῖς ἐχθραῖς, Ἐ ταῖς
 ζάλας τῆς ψυχῆς, Ἐ ταῖς μνησικακίας, Ἐ ταῖς ἀσπλαγχνίας, καὶ
 τέλος πάντων, ὅλα τὰ κακὰ. Πολλοὶ μὲ ὀλίγω φαίεν ἐκώσασσι πολ-
 λῶ ὕλῳ, καὶ εἶα δ' ἄτος. καὶ μὲ μίαν ἀρετῶ μένον τῆς ἀπροσπα-
 θείας, χωρὶς νὰ ἔχουσι κανεὶα πάθος, καὶ ἐμπαθῆ ὄρεξιν εἰς κανεὶα
 πρόσκαιρον πρᾶγμα, ἐφύγασιν ὅλα Ἐ τὰ περασμεία Ἐ τὰ πρῶντα πό-
 θη. καὶ τούτην τῶ ἀπροσπάθειαν τῶ ἐχρήνησεν ἡ δοκιμὴ Ἐ ἡ γύσις
 τῆς ἀγάπης τῆ θεῆ, καὶ ἡ ἐννοια, πῶς ἐχρημὴ νὰ δώσω μὴ ἀπολο-
 γίαν εἰς τὸν θανάτῳ μας Δὲ τῶ ζωῳ μας τῆ θεῆ. Γνωρίζω καὶ
 ἐκεῖνος ὁ ποῦ ἀναγνωσκει μὲ προσοχῶ τὸν λόγον τῆς μηξὸς τῶν κακῶν,
 ἡρῳου τῆς γαστριμαργίας, ἡ ὅποια εἰς τῶ πονηραὶ καὶ καταραμῆλῳ
 τῆς τεκνογονίαν λέγει, πῶς Δύτερόντης παιδι ἡτονε ὀλίθος τῆς ἀνα-
 θησίας, ἡρῳου ἡ σκληρότης τῆς καρδίας τῆ ὁποῖου τῶ τάξιν τῶ
 ἐδικλώτου μὲ ἐμπόδισε νὰ τῶ δώσω ὁ πολυκέφαλος ὄφις τῆς εἰδω-
 λολαξείας, ἡρῳου ἡ φιλαργυρία. ὁ ὁποῖος ὄφις τῆς φιλαργυρίας δὲν
 κατέχω πῶς ἔλαχε ξίτην τάξιν σιμᾶ εἰς τῶ Δεκριμῆους πατέρας,
 εἰς τῶ τάξιν καὶ ἀλυσίδη τῶ ὄκτῳ θανασιμῶν ἀμαρτημάτων. ἔπει-
 δη λοιπὸν ὀμιλήταμῳ καμυπόσον Δὲ δ' πάθος τῆς φιλαργυρίας, θέ-
 λομῳ λοιπὸν νὰ ὀμιλήσω μὴ καὶ Δὲ τῶ ἀγαθησίαν, ἡ ὅποια κατὰ
 τῶ τάξιν ὁποῦ ἐβάλαμῳ εἶ) ξίτην, μὰ ὄθον εἰς τῶ τάξιν τῆς γηύσεως
 τῆς, εἶναι δ' ἄτερα. ὕσερα ἀπο τῶ ὁποῖαν, θέλομῳ ὀμιλήσῃ πάλιν
 Δὲ τὸν ὕπνον Ἐ τῶ ἀγρυπνίαν. Ἐ ἔωφτα θέλομῳ εἰπῆ ὀλίγα ἕνα
 Δὲ τῶ ἀνδρον καὶ ἡπώδη δ' φλίαν Ἐ τὸν φόβον. Δὲ ἕ τούταῖς αἰ-
 ἀρῳσίαις Ἐ τὰ πάθη ἐχρῶ) (ω ἡθήσαν νὰ γηουοῦται εἰς τῶ ἀρχαρίαις
 μναχοῦς. ὁποῖος λοιπὸν ἀπο κησε εἰ βραβεῖον τῆς νίκης κατὰ τῆς φι-
 λαργυρίας, ὡ ἂν νὰ ἡτονε αὔλος, πορῶεται Ἐ παχῆει εἰς τὸν οὐκῶν.

ΒΑΘΜΟΣ ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ ἀναθησίας ἡ ὅποια εἶναι μία νέκρωσις τῆς ψυχῆς,
 Ἐ θαίατος τοῦ νοῦς πρὶν τοῦ θανάτου τοῦ κωρμίου.

λ ε **Ἡ** ἀναθησία ἐτζη εἰς τὰ κωρμία, ὡ ἂν Ἐ εἰς ταῖς ψυχᾶς, εἶναι μία
 ἀναθησις νεκρωμῆς, καὶ μία σκληρότης, μὲ τῶ ὁποῖαν ὁ ἀνῶς

Ὄρισμός
 τῆς ἀνα-
 θεσίαις.
 οὔτε

οὔτε σωματικῶς οὔτε πνευματικῶς κινῶται εἰς κατανύξιν, ἢ ὅποια νῶ-
 κρά ἀδικοῦς ἀπομείνει εἰς τὰ κωρμία ἀπὸ πολυκαρδίαν ἀρρώστιας, καὶ
 εἰς ταῖς ψυχῆς ἀπὸ ἀμέλειαν πολλῶν, καὶ τελειώνει εἰς παντελή ἀνά-
 θησιαν. Ἡ ἀναληθισία ἔσπερε μὲν τῆ πόνου, ἔσπερ κατανύξεως, εἶναι
 μία ἀμέλεια τῆς ψυχῆς γυρίσμένη εἰς ἕξιν. μία εἴσοια τῆς ψυχῆς
 ὀκνηρά καὶ ὑπανάδης, καὶ ἀκίνητη εἰς κἀθεκτὸν ἔργον, ἢ ὅποια γυ-
 νῶται ἀπὸ τῶ ἀτοποῦ πῶληψιν, καὶ εἰς πόδιον θάβρος ὅπου ἔχει τινὰς
 εἰς τῶ ἐλεημοσύνη τῆ θεῶ. εἶς ἀκίτων, καὶ εἶς ἐμπέδιση τῆς πῶ-
 θυμίας τῆς πνευματικῆς, ἔσπερθυμία εἰς εἰκαθόν. εἶς ἀσθενοῦς καὶ
 μία βροχὰ ἀ τῆς ἀδρείας τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τῶ ὅποια ἀρχὴ νὰ λυ-
 θῆ ἢ ψυχῆ. ἀγνωρισία τῆς κατανύξεως. πόρπη τῆς ἀπογνώστως τῆς
 σωτηρίας, μάλιστα εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. μητέρα τῆς ξειλομοσίας
 ὀλοκῶν τῆς πειρασμάτων ὅπου κἀμνοῦν εἰς τῶ σωτηρίαν, ἔσπερα ἀπὸ
 τῶ γυναι γίνεται θυγατέρα τῆς θυγατέρας τῆς, καὶ ἀπὸ τῆ το ὅποια
 γυναιθὴ ἐκείνη ἢ ἀνάδης σκληρότης ἀπὸ τῶ ὀκνηρίαν, γυναι μεγαλύ-
 τερω ὀκνηρίαν, καὶ ἐτῆ ἐκείνη ἢ ἀνάδης ἐρχεται νὰ γίνεται θυγατέ-
 ρα τῆς ὀκνηρίας, ἢ ὅποια ὀκνηρία εἶναι καὶ μητέρα τῆς, καὶ θυγατέ-
 ρα τῆς. ἐτούτα ἢ ἀναληθισία καὶ σκληρότης διώχεται ἀκαμῆ, ἔσπερ νὰ
 φεύγη ὁ φόβος τῆς κρίσεως, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως ἀπὸ τὸν αἰῶν.
 Ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἀγαπᾶται τῶ λύπῃ τῆς κινδύου τῆς ψυχῆς του,
 εἶναι εἶς φιλόφορος, εἶς τοὺς ἄλλους σοφός, ἔσπερ τῆ λόγου ἀφρων,
 καὶ λωλός. ἔσπερ τῆς γρηῆς αὐτοκατακρίτος, ἀπὸ λόγου του.
 εἶναι φιλόλογος καὶ λόγος εἶναι ἢ εἰς τῆ του, εἶναι ἢ ἔσπερ ἔσπερ
 τῆ λόγου ἔσπερ τὰ λόγου ἀπὸ τὸ πῶ εἶμα τῆς πονηρῶν τοῦ πῶ
 ξειων. καὶ ἔσπερ νὰ εἶ το φλός ἀπὸ τῆ σκότος τῆς ἀμαρτίας, γίνεται
 διδάσκαλος τῆ φωτός ἔσπερ τῆ βλέπειν, εἰς ἄλλω. Διαλέγεται πῶς
 μποροῦν νὰ ἰαροῦθω αἰ λαβωμαλίας τῆς ἄλλω, δὲν παύοντας
 νὰ μεγαλῶναι τὰ βῶματα τῆς ψυχῆς τοῦ, κινδυνῶν τα, καὶ ξειβω-
 τῶν τα. Ομιλεῖ κατὰ τῆ πάθω, ἔσπερ δὲν παύει νὰ ξειβῆ ἐκεῖνα ὅπου
 τὸν βλάπτωσι. εἶναι τὸν του πῶ εἶχεται, καὶ πῶρα τα παρῆ εἰς τὸ
 ἔργου του. Μανίζει καὶ ὀρῆζεται εἶναι τὸν τῆ εἰς τῆ τοῦ εἶς τῶ ἀμα-
 ρίαν, ἔσπερ δὲν εἶχεται τὸν λόγου τοῦ ὀταλαπυρος. φωνάζει, καὶ
 κἀμνω, ἔσπερ πῶθυμιαν κἀμν εἰς τῆ ἔργον τῆς ἀμαρτίας. Μὲ εἶς ὄμα
 πῶ εἶχεται κατὰ τῆς ἀμαρτίας τοῦ, καὶ εἶς κωρμι, φιλοσοφῶ, καὶ ἀνα-
 σπάζει ἀπὸ τὸν χωρισμὸν, ἔσπερ νὰ ἦ τὸν αἰῶνιος, νυσάζει. Ομιλεῖ
 εἶς τῶ ἐγκράτεια, διηροῦ ἔσπερ τῶ μεγαλότητάτης. καὶ ἀγωνίζετῃ

καὶ πολεμᾷ ἄλλὰ τὴν γαστριμαργίαν, λυπούμενος ὅπου δὲν ἔχει ἐκεῖ
 νον ὅπου τὸν τέπειε ἔχαριώει τον. Ἀναγιώσκει ἄλλὰ τὴν κρίσιν πέ-
 σον εἶν φοβερά, καὶ ἔπειτα πρὸς αὐτοῦ ἀρχίζει νὰ γελά. Ἀναγιώσκει
 ἔμελετᾷ ἄλλὰ τὴν κενόδοξίαν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν κενόδοξᾶ ἔσαν
 τας νὰ τῆ φαίνεται πῶς ἀνέγνωσε καλὰ ἔναθάρια. ἄλλὰ τὴν ἀγρυ-
 πνίαν ξεσηθίζει, δέχωντας πόθον εἶναι ὠφέλιμη, καὶ ἔτζη μιλιῶν-
 τας πᾶραυτα πέφτει εἰς τὸν ὑπσιον. τὴν πρῶτον ἐγκωμιάζει, καὶ
 φέρει ἀπ' ἐκεῖνω ὡσὲν ἀπὸ μάστιγα. τὴν ὑπεκώλω μακαρίζει, καὶ
 πρῶτος αὐτὸς κἀμνει πρὸς αὐτὸν. Ἐπειτὰ ἐκείνω ὅπου δὲν ἀπαυῶσιν
 ἔμπαθῶς κανένα πρᾶγμα γήϊνον, ἡ δὲν εἰφέπεται μνησικακῶντας
 ἔπολεμῶντας ἄλλὰ εἶν ῥά ὄν. Ὅπου δὲν ὀργίζεται, πικραίνεται, ἡ πάλ-
 λιν ὀργίζεται ἄλλὰ ἐκείνω τὴν πίκραν. καὶ ἔτζη δὲν ἀιδάσεται, οὐδὲ βιά-
 νει εἰς τοῦτου, πῶς ὀποσῶν ἡ χαλασμον ἀπάνω εἰς χαλασμον, καὶ πῶ-
 μα ἀπάνω εἰς πῶμα. Ἀφ' οὗ χορτάση, μεταγνιώθει πῶς ἔφαγε πολ-
 λά, καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὀλίγον, πάλιν χορτένει καλλιτέρα. μακαρίζει τὴν
 σιωπῶν, καὶ με πολυλογία τὴν ἐγκωμιάζει. Διδάσκει ἄλλὰ τὴν πρᾶ-
 τητα, καὶ πολλὰς φορὰς ὀργίζεται ἀναμεταξὺ ὅπου διδάσκει. Λο-
 γιῶντας εἰς τὴν ἄρισκεται, ἀνασνάζει. καὶ κινῶντας τὴν κεφα-
 λῶν του, πάλιν σύρνεται πρὸς τὴν ἀμαρτίαν. Φέρει εὐγέλοιον, ἔγε-
 λῶντας διδάσκει διὰ τὸ πένθος. Καταδικάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀφῶν κε-
 νόδοξον ἔμπεδοσιν πινῶν, ἔμετὸν φόρον πρᾶγματεύεται δόξαν εἰς
 τῆ λόγου του. Με πᾶθος σοχαζέται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἰουδαίων, καὶ
 ὁμιλεῖ διὰ τὴν σωφροσύνην. Εὐρισκόμενος εἰς τὸν κόσμον, ἐπειτὰ ἐκεῖ-
 νοῦ ὅπου κατέζωσται εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἔδεν βαίνει εἰς τὸν νοῦτου,
 πῶς καταχωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ φέρωντας ὅπου τῆ κόσμου. Δοξάζει,
 καὶ ἐπειτὰ εὐελεημονας, ἡ ὀνειδίζει τὸν πῶχος. Πάντοτε κατη-
 γορᾷ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ποτὲ δὲν θέλει, νὰ ἰνωρίση τὸν ἑαυτὸν του, καὶ
 νὰ διορθωθῆ, διὰ νὰ μὴ λίστα, πῶς δὲν δύνεται. Εἶδη εἰς πολλὰς
 ποιούτω, οἱ ὅσοι ἀκούοντας νὰ μιλεῖ ἵνα δὲν τὸν χαρισμὸν τῆς ψυ-
 χῆς ἀπὸ τὸ καρμὶ, ἔδεν τὴν μέλλουσαν κρίσιν, ἐκλάσας, ἔδεν ἔσαντας
 νὰ ὀρίσκειται ἀνομι τὰ δάκουα εἰς τὰ ὀμμάπα τως, ἔδεν ἔσαντας
 δακτικὰ εἰς τὴν φάπτερον, καὶ ἔδεν αὐμασα, πῶς τούτη ἡ δέσπονα
 ἡ βρωμερὴ γαστριμαργία ὅπου κυβερνᾷ ἐτούτη τὴν σωματικὴν ζωὴν
 ἔδεν ἔσαντας νὰ δυνάμεται ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ ἀνάγνωσιν, δυνά-
 λει θηκε νὰ νικήση ἡ δὲ πένθος, ἐπὶ δὲ τὸ κλαύσιμον ἔχει ἰσχυρῶς νὰ
 ἀγαθὴ τὴν ὀρεξίν τῆ φαγητοῦ, ἔδεν φέρει ἀπὸ τῆς χαραῆς τῆ καρμίου.

ὄχι δὲ ἐχθρὸς τοῦ, ὁ δὲ ἐπιβίβει τὸν ἀνὰ θυτοί, καὶ χωρὶς κανόνος
 πόνου, ὅπου ὁ μετὰ ὀμμάλια ἐβέχασιν εἰς τὸ βράζει. Κατὰ τὴν ὀλι-
 γλίω γνάπιν καὶ δὲ ὕαμιον ὅπως εἶχα, ἐφανέρωσα τοῦς δόλους, καὶ ταῖς
 λαβωματίας ἐτοιμῆς τῆς πύξινης σκληρᾶς, καὶ μωρᾶς ὁ δὲ ποτόμου
 ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος. ὁ δὲ ὑποφέρεινὰ νὰ ἐναντιολογοῦμαι
 πλεονὸς πρὸς αὐτῶν, μὰ ἀνὲναι ὁ ἴνας διωξέται μετὶ τῶν βοήθειαν τῆς κῦ-
 νὰ δὲ ῥη δὲ ποὶ δοικμῶ τῶν θεραπεῖαν τῶν βραυμάτωντας, μηδὲν ἀκνήσει
 νὰ κάμει τῆτο τὸ ἔργον. ὁ δὲ ἴ δὲν εἰς ἐπιμαγ ἐγὼ νὰ ὀμολογῶ τῶν
 ἐδωκεμῶν μου εἰς τῆτο, ὄχι ὅτι ἐκράτῃ μου διωματα δὲ ποὶ τὸ ἔργον,
 οὐδὲ τοῦ δόλους τῆς ἑταῖς μηχαναῖς τῆς ἡδωθήκηκα νὰ καταλάβω
 δὲ ποὶ λόγου μου, ἀνὲν τῶν ἠθελα πᾶση εἰς κάποιον τύπον κατὰ διωμα-
 σείαν. ἑ βαρυνίζωντας τῶν, τῶν ἑκαμα ἑ ὀμολογῶ καὶ τὰ πρῶειρημέ-
 να, δὲ ῥωντας τῶν, μετὶ τῶν μάστιγα τῆς φόβου τῆς θεῆς ὁ μετὶ τῶν ἄπαν-
 στον πρῶδουχῶν. Διὰ τῆτο ἐφάνετον καὶ ἑλεγχῶ ἑδῶ τῆς ἡτύραννος καὶ
 κακῶντος. ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἡγαπημένοι μετ' ἐμῶν, βλέπωντας
 τοῦ νεκρῆς, γελοῦσι, δὲν λογιζόντας πῶς ἐχρῶν νὰ δὲ ποθῶ ὀμοῦ ποτὲ
 φέκωντας εἰς τῶν πρῶδουχῶν, λίθινοι, ὁ σκληροὶ καὶ σκοτεινοὶ δὲ ῥίσκου
 ται. ὁ πόταν βλέποντῶ τῶν ἑορᾶν βράζειν, εἶναι ἀνδραβείς καὶ ἀνὰ-
 θυτοί. ὁ πόταν μετὰ λαμβανῶν τῶν ἀγίαν δὲ ῥωρᾶν, δὲ ῥίσκουται τῆ
 βίας λογῆς ὄχι νὰ ἐδοικμάζωσι φωνὴ κενον, καὶ ἐγὼ ὁ πόταν βλέπω
 τῶν νὰ κατανύγουται, καὶ νὰ κλαίω, τοῦ γελοῦ. ἑμαθα δὲ ποὶ
 τὸν πατέρα μου τὸν ἡαίονα τῆς ὀκνηρίας ὅπου με ἐχθύνει, νὰ θηνα-
 τῶν ὄχι τῶν καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὅπου ἡγνουῦται, δὲ ποὶ τῶν ἀνδρείαν
 τῆς ψυχῆς, ὁ δὲ τῶν καλῶν προθυμῶν καὶ ὀπιθυμῶν τῆς καρδίας.
 ἐγὼ εἶμαι μήτερα τῆς γέλωτος. ἐγὼ εἶμαι βυζύσσα τῆς ὕψνου, καὶ
 ἡσπενηδῆ τῆς χορτασίας. ὁ πόταν ἐλέγχωμαι, δὲν πονῶ, οὐδὲ μετα-
 γνώω. ἑ γὼ εἶμαι ἐπιμῶν καὶ ζωφοριασμένη μετὶ τῶν φῶς κῶν
 ἐδῶ βῆαν. ἑ ῥωντας λοιπὸν νὰ βρομάξω δὲ ποὶ τὰ λόγια ἐτοιμῆς τῆς
 ἀφορμαρᾶς, τῶν ἡρώδου τὸ ὄνομα ἐκεινοῦ ὅπου τῶν ἐχθύνει. καὶ ἐκεῖ
 νῆ μου ἐποκρίθηκα λέγουσα, ἐγὼ δὲν ἔχω μίαν ἡγνησιον μόνον. ἡ δὲ
 τί ἡ ἡπᾶ τῆς συλλήφείας μου εἶναι ἐπιμῶν, καὶ ἀβέβαιος, ἐπειδὴ
 ποτὲ μὲν ἡγνουῦμαι δὲ ποὶ μίαν ἀπίαν, ἑ ποτὲ δὲ ποὶ ἄλλω, καὶ ποτὲ δὲ ποὶ
 μίαν ἀπίαν, ὁ ἄλλοτε ἐπὶ πολλῶν. ἡ πῶδίασα χορτασία μετὶ διωμα-
 σείαν. ὁ μάκρος τῆς καροῦ με κάμνει ὁ αὐξάνω. ἐμῶν με ἐβεβαίω-
 σεν ἡ κακὴ ζωήθεια. τῶν ὀπίαν ὅπου οἱς τῶν κρατεῖ, οὐδὲ ποτὲ θέλει
 ἡ δὲ ῥωρῶ δὲ ποὶ ἐμῶν. Διὰ μῶν καὶ ἐκεῖ συχνία μελετῶντας με
 πολλῶ

πολλὴν ἀργυρνίαν τὴν ἀγνίαν κρίσιν, ἵσως Διά τῆς το θέλω μακρυῶς
 καμπόσον ἀπὸ ἐσένα. Σὺ χάριτος καὶ βλέπε ὅπως μελῶς τὴν αἰτίαν, ἀπὸ
 τὴν ὁποίαν γηνοῦμαι εἰς ἐσένα, καὶ πολέμα εἰς τὸν ἐκείνης τῆς μη-
 ξόμου, Διά τί δὲν ἔχω εἰς καθε αὐτὸν τὴν ἴδιαν αἰτίαν καὶ μητέρα μου.
 ε Προσεύχου συχνὰ εἰς τὸν τάρτες, ἔ εἰς τὰ κοιμητήρια, ζωγραφίζον-
 τας εἰς τὴν καρδίαν σου ἄλλοις τὴν εἰκόνα τῆς ἀπεθαρμένων, Διά ἵνα αὐ-
 τὸν ζωγραφισθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν σου μὲ δ' κενδύλι τῆς νησείας, δὲν
 θέλεις δ' ἐπιθῆ ποτέ νὰ μὲνικήσης. Ἀπὸ τοῦτην τὴν πεξῶδη αἰαδιθη-
 σίαν, ἡ ὁποία εἶναι θάνατος τῆς ψυχῆς ἔ τῆς ἰοὸς πρὶν τῆς θανάτου τῆς
 ι κωριίου ἄμποτες νὰ μᾶς ἐλδθερώνει ὁ κύριος ἰς χεῖ Διά τῆς ἀρεσι-
 των του παθῶν. Διά ἵ ὁποῖος εἶναι ἐλδθερος ἀπὸ τοῦτην, ἔχει τὴν χα-
 ρὰν τῆς ἀρετῆς, μὲ ἀγιασμόν τῆς ζωῆς σου.

ΒΑΘΜΟΣ ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΣ.

Περὶ ὕπνου, καὶ παροσυχῆς, ἔ τῆς ψαλμοδίας ὅπου
 γίνεται εἰς τὴν σωδίαν τῆς ἀδελφῶν.

κ' **Ο** ὕπνος εἶν μία καί ποια συμμάζοις τῆς μερῶν τῆς φύσεως. Διά
 ἵ πᾶσαντας εἰς τὸν ὕπνον ὁ δ' εσορροπισμός τῆς ἔξω αἰδήσεων εἰς
 διάφορα πράγματα, ἡ φύσις μαζώνει ὁμάδι ταῖς δ' υἰά μέσης, καὶ
 ἔ τῆς ἀναπαυομένη ξέφεται, ἔ συσείεται. Ὁ ὕπνος εἶν μία εἰκόνα καὶ
 ὁμοίωσις τῆς θανάτου, ἔχοντας εἰς πολλὰ πράγματα (σωδρομῶν μὲ τὸν
 β' θάνατον. μία ἀναπαυσις καὶ ἀργία ἀπὸ ταῖς ἐνεργείαις τῆς ἔξω αἰδή-
 σεων. Καθόλου ὁ ὕπνος εἶν εἷας μόνον, μὰ ἔχει διαφορὰς ταῖς ἀρ-
 χῆς καὶ ταῖς ἀφορμαῖς καθὼς καὶ ἡ ὀπιθυμία. ἡ γουα ἀπὸ τὴν φύσιν,
 ἀπὸ τὰ φαντα, ἀπὸ τοὺς δ' ἀίμονας. ἡ τάχα καμίαν φορὰν καὶ ἀπὸ
 τὴν πολλὴν καὶ ἄ μίξρον νησείαν, διὰ ἵ ἔςωντας ἔ νὰ ἰδεθῶν ἡ ἰσάφ
 λ' κα ἀπ' αὐτῶν, θέλει νὰ πῆρηγοῦ τὴν ἐνωτῶν τῆς μὲ τὸν ὕπνον. Κα-
 θὼς τὸ πολὺ ποτὸν κινᾶται ἀπὸ τὴν (σωθήθειαν τὴν κακίῶν, ἔ τῆς ἔ ὁ πῶ
 λῶ ὕπνος, διὰ τῆς πρῶθις ἀπὸ τὴν ἀρχῶν ὅπου ὀποτάσομῶσαν εἰς
 τὰ πράγματα τῆς κόσμου, εἰς ἀγωνιστοῦ μὲν εἰς τὸν σου. διὰ ἵ ἔ πειτα
 εἶν πολλὰ δ' ὀσοκλον πράγματα, νὰ ἰαξῶσιν ἰνάς μίαν κακίῶν (σωθήθειαν,
 λ' καὶ μίαν μακρὰν καὶ πολυκαρμισμῶν ἀρρώσιν. Ἀς τῆρησῶ μὲ
 ὀπιμέλειαν, ἔ θέλω μὲν ὀρῶ, πῶς ὀπόταν σημάρις ἡ πνεύματικὴ σάλ

επιξ, η̄ρου η̄ καμπάνα, ὅσον εἰς τ̄ φανόμενον ζωαθροίζουται οἱ ἀ-
 δελφοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. μὰ ὄν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δὲν βλέπεται, σι-
 ναθροίζουται αἰάμεσόντως οἱ ἐχθροὶ δ' αἰμυρες, διὰ νὰ τοὺ πειρά-
 ζοῖσι, πολεμῶντας ὧ. Διὰ τ̄το ἄλλοι πρᾶξέκωντάς μας εἰς τὴν
 κλίνην ἀφ' οὗ συκαθοῦμεν, μᾶς ἀναγκάζουσι πάλιν νὰ θείωμεν εἰς
 αὐτῶν, λέγωντάς μας, ἀπαπαίου ὡσε νὰ πληρωθοῦν οἱ κροοιμιακὸι
 ὕμνοι, καὶ ἔπειτα θέλεις πάγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν. ἄλλοι ὁπόταν σέ-
 κωμίδαν εἰς τὴν προσευχίωμάς, μᾶς κέμνοῦσι ἔβυθίζομεδαν εἰς
 τὸν ὕπνον. ἄλλοι κεντῆσι τὴν κοιλίαν μας πολλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ζωή-
 θεϊαν. ἄλλοι μᾶς πρᾶκινούσι νὰ ζωτυχεῖωμεν εἰς τὸν ναὸν τ̄ς κῦ.
 ἄλλοι σύνοισι τ̄ νοῦν μας εἰς πονηρὰς λογισμὰς. ἄλλοι μᾶς κέμνεσι
 νὰ κλίνωμεν εἰς τὸν τοῖχον ἀφ' ἃ ἀχαμνισμένους, καὶ κέμνιαν φοραὴν μᾶς
 σίνοισι καὶ εἰς πολλὰ χασμουρίσματα. Τινὲς ἀπὸ αὐτῶν εἰς
 τὸν καμρόν τῆς προσδυχῆς, μᾶς κινούσιν εἰς τὸ γέλοιο, διὰ νὰ πρᾶκ-
 νήσοι μὲ ἐκεῖνο τὸν δὴ ἐναντίονμας. ἄλλοι μᾶς ἀναγκάζουσι ἀπὸ
 ῥαθυμίαν νὰ σπεδίσωμεν εἰς τὴν σιγολογίαν. ἄλλοι μᾶς πρᾶκινούσι
 νὰ ψάλλωμεν ἀγρότερα, ὅχι ἀπὸ θλαβείαν, μὰ ἀπὸ φιληδονίαν ἔ-
 ἀγάπην τῆς κενοδοξίας. καὶ κέμνιαν φοραὴν ἀνομιὰς καθέζουται. καὶ
 εἰς τ̄ σόμάμας, ἔ κέμνουσιν ὁ σφαλισμόνον, ἔ δ' ὕποκολον νὰ ἀνοιχθῆ.
 Μὰ ἐκεῖνος ὁποῦ λογάζει μὲ ὄλιον τὴν αἰθνησιν τῆς καρδίας του, καὶ μὲ
 μεγάλην προσοχίαν νὰ σέκει σιμὰ εἰς τὸν δὴ, ὁπόταν ἀρίσκειται εἰς
 τὴν προσδυχίαν, θέλει δὲσεθῆ ὡς ἓνας σῦλος ἀκινήτος, χωρὶς νὰ ἐμ-
 παίξεται ἀπὸ κανεῖα τῆν προσημύων δαμώνων. Ὁ ἀληθινὸς ὑπὴ-
 κρος, διὰ ἄργον πρᾶξέκωντας εἰς τὴν προσδυχίαν, πολλὰς φοραῖς γίνεται
 ὄλος φαιτερός καὶ πασίχαρος, καὶ τ̄το διότις ἦτονε πρᾶσιδου-
 σμενός καὶ προπτερά ἀπὸ τὴν προσδυχίαν, ὡς αἰσφρειαμῆρος πολεμι-
 σῆς, καὶ προπεπυρωμῆρος, καὶ ἀναμῆρος μὲ πῦρ ἀγάπης, μὲ τὴν
 αἰσθῶσιν δλακονίαν τῆς ἀγίας ὑπακοῆς. Καθ' ἑνὸς εἶναι διωατὴν, νὰ
 προσδυχεται μὲ δ' πλῆθος τῆν ἀδελφῶν, μὰ εἰς πολλοῦ εἶναι ἀμύ-
 δισι, νὰ προσδύουται μόνον μὲ εἷα ὁμόψυχόντως. μὰ ὀλίγων
 εἶναι. δολμική ἢ κεναχὴ καὶ ὀλαβῆς προσδυχίαν. Ὅταν ὑμνῆς τὸν δὴ
 ὁμάδι μὲ δ' πλῆθος, δὲν θέλεις δλωθηθῆ νὰ πρᾶκινᾶλέσης τὸν δὴ, οὐδὲ
 νὰ τ̄ς προσφείης τὴν προσδυχίωτον καθαράν, ἔ χωρὶς κέμνιαν ἔλιον.
 ὅμως μὲ τὴν συχνίαν ἀσκησιν τ̄ς νοόςου, μελέτα ἐκεῖνα τὰ λόγια ὁποῦ
 ψάλλουται ἢ ἀναγιώθουται. ἢ πάλιν ἔχε μίαν ἀρίσκειν προσδύ-
 χίαν, ἀλάμεσα ὁποῦ ἀναμῆρεις τὸ τέλος τῆς σίχου τῆς πλησίον σου. Δου-

πρέπει κανόνος όπόταν κείνη τώ προσδουλήτου, να παύη άλλο έ
ποτως έργόχειρον, ή έργον άλλο Διό αναγκαίον όσωού να είναι, διό τι
τῶ φαμερά ε έπαύδ όσε ε έξιδ αξύτο όκατά τόν μέγαν Αντόνιον
άγγελος. Καθώς ή κάμινος δοκιμάζει τώ κελωίω τῶ χρυσαφίς,
ε έτση ε τόςάσιμον κεί τόςάσάστον τῆς προσδουλής τῶ μεταχού, δ εί
χρει τώ απουδην και τώ αγάπλω όπου έχει εις τόν δι, και Διό τώ σα
τηρίαν τῆς ψυχῆς του.

ΒΑΘΜΟ΢ Ε΢ΝΝΕΑ ΚΑΙ ΔΕ΢ΚΑΤΟ΢.

Περί άγρυπνίας τού κωρμίσ, και πώς με τούτην έρχεται
εις την ψυχλή ή χάρις τῶ άγίε πυδύματος, και
πώς πρέπει να άγρυπνέμην.

Είμα είς τοί βασιλείς τοί γήινου, άλλοι πρσείκωται χωρίς κα
μίαν ύλλω και άρματα, ώθει οι άρχοντες. άλλοι κρατῆσι ραβδ
δία εις τή χαίριατω. άλλοι σπουτάρια, ε άλλοι απαθία. και είναι
πολλή διαφορά ανάμεταξ ύ τῶ πρσταν ε τῶ ύς έρων, και δίχως κα
μίαν σύγκοισιν. Διό τί έμείνοι έργοί (ωθήθειαν να είναι και συγγρείς
ε τῶ απήλιου τῶ βασιλέως, κα οι ύς έροι, ό γε, μά δ ούλοι και ύππρέ
ται. και τῶ τα γίνουη) εις ζούτω, μά ή εις αφίνωντας τῶτα τή γήι
να, άς σοχασ έμην πώς πρέπει να πρσείκω μέδαν πρς τόν δι ε βα
σιλία μας, και εις τῶς έσπερινάς, και ήμερινάς και νυκτερινάς μας
πρσάσες ε δίχως. Διό τί ενίς εις τῶ έσπερινή προσδουλή, ή όποία
διεμύ! ε όλονύκλιος, άπο μύρωντας έλδύδεραι ε γυμνοί άπο πάσαν
λογίε φροντίδ ακοσμική, εξαπλώνοισί τή χάρια τως εις τῶ προσδου
χλή, προσδουχόμενοι νοερώς. Άλλοι πρσείκωται εις τῶ προσδου
χλή με ψαλμοδίαν. Άλλοι προσκαρτερῶσι πόρισότερον εις τῶ αιά
γνωσιν, διό τί τῶς φαίνεται να θερμαίνουται πλέα εις τῶ δολάβειαν
μέ τῶ έν τόν ζόπον. Άλλοι έςωντας να εν άκόμι άτελες, και ό γε τό
σον γυμνασμοί, άπο τῶ αδείφάντως μάχουται άδρφα μέγα είναι
πόν τῶ ύπνου μέ ε έργόχειρόντως. άλλοι εείκωται εις τῶ μελέτην
ε τῶ θεωρίαν τῶ θανάτου, θέλωντας μέ ζούτην να πάρου κεί τῶ εν
λ ε εις τῶ λόγουτως. Άπό ζούτω όλες οι πρστοι και οι ύς έροι προσκαρ
τεροῦσιν εις τῶ άγρυπνίαν όσωού αγαπά ό θεός. οι δ ύτεροι, εις τῶ

μοναχικῶ ἀγρυπνίῳ . οἱ δὲ ξίτοι πορνοῦνται μίαν σφάταν πλέα
 κατωτέρων καὶ χαμηλῶ . ὁμοῦς ὁ θεὸς δέχεται ἔ λογαριάζει τὰ δῶ
 ρα κατὰ τὸν λογιμὸν ἅ τινὲ δυνάμει ἐκείνου ὁποῦ τὰ προσφέρει . Τὸ
 ὀκμάει ἔ ἀγρυπνον, ὁποῦ γυμνάζεται εἰς τινὲ ἀρετῶν, καθαρῶ τὸν
 νοῦν, μα ὁ ὑπνος ὁ πολὺς, ἐγύρωσε τινὲ ψυχῶν . Δὲ τί ἡ πολλὴ ἀνά
 παυσις, δίδει ἄσφοδρῶ εἰς τὰ πᾶσι . Οἱ ἀγρυπνος μοναχὸς, εἰν ἐχθρὸς
 τῆς προνοίας, μα ὁ ὑπνώδης, γίνεται ἰωξοφόρος τῆς, καὶ ἀφρας τῆς . Η
 ἀγρυπνία ὁ ποῦ ἀχολεῖται εἰς τὰ κατ ἀρετῶν γυμνάσματα, εἰν σῖας
 τζακιμὸς τῆς σαρκικῶν κινήματων, ἔ πυρώσεων . μίαν ἐλευθερίαν ἀπὸ
 τοῦ ἐνυπνιασμοῦ . ὁμμάει ὑγρὸν ἀπὸ τὰ δ᾽ ἀκρυα . μίαν καρδίαν ἀπα
 λεμένη μετὶ τὴν δολάβειαν . φύλαξις ἀπὸ τοῦ λογιμοῦ, χωνδύτριον
 τῆς φραγιτῶν . δαμασῆριον τῆς παθῶν, γλώσσης καλασῆριον, καὶ τῆς
 φαντασιῶν, φυγαδὸν δούτιον . Οἱ ἀγρυπνος μοναχὸς, εἰν φάρεας τῆς
 πονηρῶν λογιμῶν, διωάμμος νὰ ζωῶ κατανεῶ ἔ νὰ ζωῶ κωνηγᾶ δὲ κα
 λα ἐποῦ ζωῶ εἰς τινὲ γαλιῶν τῆς νυκτὸς . Οἱ μοναχὸς ὁποῦ ἔ χη θερμῶ
 ἀγάπῳ εἰς τὸν ἔν, ὁπόταν γροισῶ τινὲ σάλπιγα, ἤ γροιστῶ καμ
 πᾶσαν ὁποῦ κράζει εἰς προσδύχῳ, ὅλος χαίρεται, ἔ δὲ ἄζωντας τὸν
 ἔν, λέγει, καλὸν, καλὸν . μα ὁ ραθυμὸς, λέγει . ὠ ἐμὴν ὠ ἐμὴν . Η
 ἐξιμασία τῆς τραπέζης δοκιμάζει ζωῶ γαστριμαργῶ . ἅ ἡ συχνία
 ἐργασία τῆς προσδύχῆς, δοκιμάζει ἐκείνου ὁποῦ ἀνωσῶσι τὸν ἔν . ὁ
 προῖτερος ἤ γροιστῶ ὁ γαστριμαργῶς θεωρῶντας τινὲ τραπέζῳ ἡποισμῶ
 νῶς χαίρεται καὶ σιωπᾶ . μα ὁ ὀλίτερος ἤ γροιστῶ ὁ δολαβῆς μοναχὸς,
 λυπάται, καὶ γίνεται σκυθρωπὸς . Οἱ ὑπνος ὁ πολὺς εἰν ἀπὸς τῆς ξε
 λημονίας, μα ἡ ἀγρυπνία καθαρῶ τινὲ ἐνθύμησι . Οἱ πλοῦτος τῆς
 γεωργῶν μάζωνεται εἰς τὸ ἀλῶνι, ἅ εἰς δ᾽ πατητήρι, ἅ ὁ πλῆτος ἅ ἡ
 ἡνωσις τῆς θεϊκῶν χαρισμάτων εἰς ζωῶ μοναχῶ, μαζώνεται ἔ εἰς τῆς
 ἐποισμῶς ἅ νυκτεριῶν πρῆσασες τῆς προσδύχῆς, καὶ εἰς τῆς ἐργα
 σίας τῆς νοῦς . Οἱ πολὺ ὑπνος, εἰναι σῖας ἰωξοφόρος ἀδικος, ἀρπῶντας
 ἀπὸ τοῦ ραθυμῶς ἔ ἡμισυ τῆς ζωῆς τῆς ἡ ἔ τὸ πᾶσι ὀλίτερον . Οἱ ἀδὲ
 κίμος καὶ κίμος μοναχὸς, δὲρίσεται ἀγρυπνος εἰς τῆς ἀνοφελῆς ἰω
 λ᾽ τυχῆς, τῆ ὁποῖα φθαίνοντας ἡώρα τῆς προσδύχῆς βαρῆνεται τὰ
 ὀμμάπα του . Οἱ μάταιος καὶ ἀμελῆς μοναχὸς, εἰναι δόκιμος εἰς τῆς
 πολυλογίας, καὶ ὁπόταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναγνώσεως, δὲν δὲνεται
 νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸν ὑπνον . Ὅπόταν ἡχῆσι ἡ ἐχάπη σάλπιγξ, τότε θέ
 λει γῆν ἡ ἀνάσασις τῆς νεῖ ὠν . καὶ ὁπόταν φθάσῃ ἡ ἀρρολογία, γίνε
 ται ἀγρυπνία κεινῶν, ὁποῦ κοιμηῶνται . Οἱ ὑπνος εἰναι σῖας φίλος,

τοῦ τόπου, ἀρματόνου μὲ τῷ πρῶσυχῶ. καὶ φθαίνοντας, ἔπλασε
 τὰ χάρια σου εἰς τὸν χρισόν, Ἐ μὲ ἀγιόντου ὄνομα μᾶσιζε Ἐ δέρε
 τοὺς δαίμονας ὁποῦ σε πολεμεῖσι μὲ τῶ τὸ πάθος. Ἄλλ' ἢ οὔτε εἰς
 τὸν ἔρανον, οὔτε εἰς τῷ γῆν διοικεῖται ἄρμα πλεῖα διωατώτερον ἀπὸ
 ἔ τῶ. ἀφοῦ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τῷ ἀρρώσῳ, δόξαζε τὸν δῖ ὁποῦ σὲ
 ἐλύξασε, δὲ τῆ δυχαρῖσούμῃς ἀπὸ ἐσένα, θέλει σὲ σκεπάζει πάν-
 ὅτε. καθὼς δὲν δυνέσαι ποτὲ νὰ γεμόσης τῷ κοιλίαν σου δὲ μίαν
 φορᾶν, τέτοιας λογῖς δὲν θέλεις διωηθῆν νὰ νικήσης δὲ τῷ πρῶτην τῷ
 δειλίαν. κατὰ τὸ μέτρον τῶ δ ακρούων μας ὁπόταν κλάμῃ πολλὰ
 μισθῶγει ὀγλύρορα, καὶ κατὰ τὸ λείψιμῆντας, ἀπὸ μῆρομῃ δειλοί.
 Ὁ ἐλιφάζ ὀφίλος τῆ ἰωβ διηρούμῃς τῷ πανεργίαν ἐβουούτῃ δαί
 ῖ τῶ β. δ.
 ῖ μωνος εἶπεν, ἐφρίξασιν αἰ εἶχες μου, καὶ αἰ σάρκες μου. Πολλὰς φο-
 ραῖς ἐποῦτη ἡ δειλία καὶ φόβος ἔρχεται ἔμπρὸς εἰς τῷ ψυχῶ, καὶ
 ἔπειτα σώνει Ἐ εἰς τῷ σάρκα. καὶ κα μίαν φορᾶν φθαίνει εἰς τῷ κωρμῖ,
 ἔ καὶ ἀπὸ κείνο μεταφέρεται καὶ εἰς τῷ ψυχῶ. Ὅπταν δειλιά, τας ἡ
 σάρκα, ὁ ἀκέρως φόβος δὲν εἰσέβη εἰς τῷ ψυχῶ, εἶν σημάδι πῶς
 σιμᾶ εἶν ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τέτοια ἀρρώσῳ. μὰ ὁπόταν πρῶθυμερὰ
 δέχω μέσαν μὲ ζωξιμῶν τῆς κάρδιας νὰ ὑπομῆρωμῃ, ὅλα ἐκε-
 να ὁποῦ δὲν εἶναι ἀρεσά μας, οὐδὲ κατὰ τῷ γνώμῳ μας, τότε εἶ
 κ σημάδι πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἐλευθερωθῆκαμῃ ἀπὸ τῷ δειλίαν.
 δὲν ἔχρισθί τὸς τῷ δυνάμειν οἱ δαίμονες ἐναντίον μας ἀπὸ τῷ σκο-
 τεινάρεαν τῶ τόπων καὶ ἀπὸ τῷ ἐρημίαν, μὰ ἀπὸ τῷ ἀκαρπίαν
 τῆς ψυχῆς μας, καὶ τῷ ὀλίγῳ δὲ λάβῃαν. μὰ καὶ κα μίαν φορᾶν Ἐ
 ἀπὸ οἰκονομῶν πᾶσι δούσαν, Ἄλλ' νὰ ταφῆνεται πλεῖστοτερον ἡ ψυ-
 χή μας. Ἐ κείνος ὁποῦ ἐγίνηκεν ἀληθινὸς δούλος τῆ κυ, θέλει φο-
 βῆ τῆ μόνον τὸν δεσπότην του, μὰ κείνος ὁποῦ δὲν τὸν φοβάται ἀκα-
 μὲ ἐποῦτο, πολλὰς φοραῖς φοβάται καὶ τῷ ἀσκήαντου. Ὅπταν
 μᾶς σκεπτεῖ ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς, φοβάται τὸ κωρμῖ, μὰ ὁπταν φα-
 νεται, ἡ μᾶς συμφῶν ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος, τότε ἡ ψυχὴ τῆ ταφῆνῶν
 λ χαιεταί καὶ ἀγαλλιά. λοιπὸν θέλονται καθολικῶ καὶ ἀληθινὰ νὰ
 γνωρίσωμῃ ἀπὸ τῷ φέρῃ εἰαν τῷ πρῶσῳ τῆ καλοῦ ἀγγέ-
 λου, παρόυθις ἀς κωπῆσῶμῃ εἰς πρῶσυχῶ, κατέχον-
 τας βέβαια, πῶς ὁ καλὸς ἄγγελος καὶ ὁ σαπλαγ-
 χνὸς μας φύλαξ, ὁπόταν φαίνεται, ἔρχεται
 δὲ νὰ μᾶς βοηθήση, καὶ νὰ πρῶσ-
 χῆ ὁμάδι μετ' ἐμᾶς.

Περὶ τῆς Φυγῆς τῆς πολυμύεφθ κενοδοξίας.

Εχρησθῆναι τινές ὁπότεν διαλέγουται ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ χω-
 ρίσουσι με χωριστὴν τάξιν ἢ λόγων τως τὴν κενοδοξίαν ἀπὸ τὴν
 ὑπερηφανίαν. Ὡς ἀπὸ τῶν λέγουσι πῶς εἶναι ὁπότεν οἱ πρῶτοι λογισμοὶ ὧ
 ἐπιβροποὶ τῆς κακίας. ἀμὴ ὁ θεολόγος χρηγόριος, ἔαλλοι διδάσκα-
 λοι, ἢ ὁποῖων ἐγὼ ἀκούουθῶ, εἴπασι πᾶς τὰ θαλάσσια ἀμάρτημα-
 τα εἶναι μόνον ἐπὶ τῶν, βεβαίωνοντας πῶς τινὰς δὲν ὑμπορεῖ νὰ εἶ ὑπε-
 ρήφανος, ὁποῦνὰ εὐκίνησε τὴν κενοδοξίαν. μὰ μόνον τὴν διαφορὰ εἶ
 ἀνάμεσα τως, ὅσω ἐχθρὸν τὸ παρὶ ἀπὸ τὸν ἀνδρα, καὶ εἰ σιτᾶρι
 ἀπὸ εἰ φαρμίον. Ὡς ἡ κενοδοξία εἶναι ἀρχὴ τῆς ὑπερηφανίας. καὶ ἡ
 ὑπερηφανία, εἶναι τὸ τέλος τῆς κενοδοξίας. Πρῶτον λοιπὸν θέλω
 εἰπῆν ὅτι τὴν πρώτῃν, ἔπειτα θέλω μὲν ὁμιλήσει ὧς ὅτι εἰς πλήρωμα ἢ
 παθῶν, ἢ ἡρωῦ τὴν ἀνοσίαν οἴησιν καὶ ἐπὶ τῆν, καὶ τῶν τῶν ζωτόμως.
 ἀπὸ τῆς οὐκ εἶνος ὁποῦ ὁπὶ χρεῖ νὰ φιλοσοφᾷ κατὰ τὴν πῶς ὧ με μᾶκρος
 Ὡς τῶν τῶν τῶν πάθη, εἶναι ὁμοῖος ἐκείνου ὁποῦ πῶν ἐργάζετα ὧ πολυ-
 πηραγονῶν ὧ καρα πῶς ζυγιάζουτα οἱ ἀνέμοι. Ἡ κενοδοξία ὧ ὅν
 εἰς εἰ εἰδος τῆς, εἶναι μία ἀλλὰ εἰς τῆς φυσικῆς τάξεως, διαστροφῆ ὧ χα-
 λασμός ἢ καλῶν ἢ τῶν καὶ ἐργασίῶν, ἀναφέροντας εἰς τὴν ἑαυτῆς
 τῆς καὶ θε καλῶν φυσικῶν. Ἡ κενοδοξία εἶναι μία πῶν ἀπὸ τῆς μεμψείως,
 Ὡς ἡ ξεξέχει ἀφορμὴν νὰ μπορέσει νὰ χῶσῃ τὸν ἑσπαινον τῶ ἀλλο-
 νοῦ, ἢ κατὰ τῆς ζωντῆς τῶν, ἢ μεμψείως ὧν. μὰ ὅν εἰς τὴν πῶν
 πῶν τῆς ἢ κενοδοξία, εἶναι εἰς τῶν διασποροπῆς ἢ κῶπων, ὧ ἢ κα-
 λῶν ἢ πῶν δαμαλικῶν. χαλασμός ἢ ἰδρώτων, ὧ πῶν ἀδῶσις εἰς τὰ χαί-
 ρια τῶν δαμῶνων, ὧ ἐπιβελῆ τῶ πῶν δαμαλικῶν θησαυροῦ ἢ ἀρετῆ,
 καὶ τῶ ἀρανίου ὧ ἀγωνίου μῶν. Ἡ κενοδοξία εἶναι μία θυγατέρα
 τῆς ἀπιστίας, πῶν ὁποῦ πῶν εἶχει τῆς ὑπερηφανίας, καὶ πῶν
 σκιδάζει τὴν σῶν πῶν ἀπὸ τῶν. τῶ κακομῶν τῶ πῶν δαμαπῆς κα-
 ραβία ὧποῦ εἶναι πορταμῶν τῶν πῶν ἀρετῆς εἰς τὸν λιμῶνα.
 Ἡ κενοδοξία εἶναι ὧ ἀπὸ τῶν μύρμηκας εἰς εἰ ἀλῶν. ὧ ὧποῦς καλῶ ὧ
 νὰ εἶναι μικρὸς καὶ λεπτός, ὧ μως ὧλῶν εἰς κατόλῶν ἐπιβελῆτα
 ὧλοισ τῶ κῶσι τῶ γεωροῦ, καὶ ὧλοισ τῶς καρπῶς τῆς γῆς. Ἀνα-
 μῶν εἰς ὧ μύρμηκας νὰ τελειωθῆ εἰς σιτᾶρι ὧ ἡ κενοδοξία, νὰ μαζω-
 χθῆ ὧ πῶν ὧ πῶν δαμαπῆς ἢ ἀρετῆ. ἀπὸ τῆς οὐκ εἶνος χαίρετα Ὡς νὰ
 κλέψῃ.